IZ ŽIVOTA MUSLIMANKI IZ DOBA A'S'HĀBA I TĀBI`ĪNA

Skupio , preveo i obradio :

KHALID TULIĆ

TRANSKRIPCIJA :

Th/th = ث

Zh/zh = ذ

Kh/kh = خ

Gh/gh = غ

‘Z/‘z = ظ

‘T/‘t = ط

‘S/‘s = ص

‘D/‘d = ض

‘H/‘h = ح

Q/q =ق

W/w =و

` = ع

'\’ = (sukūn - zastajanje)

dvostruki suglasnik = ّ(šeddeh)

dugi samoglasnik = ā\ ū \ī

(samo u riječima i imenima koje se nepravilno izgovaraju ili su nepoznate u Bosni)

Opaska prevodioca:

Životopisi iz ove zbirke mogu se naći u zbirkama ʻHadītha Allāhova Poslanika i djelima koje govore o njegovu životopisu i o njegovim aʻsʻhābima i generaciji koja ih je slijedila ili u knjigama o povijesti Islāma. Izabrali smo samo dobro poznate činjenice i nismo navodili predaje nesigurna ili sumnjiva porijekla.

Khadīdžeh, kći Khuwejlidova

U predIslāmsko doba zvali su Khadīdžu "et-‘Tāhirah " (Čista). Udavala se dva puta, za dvojicu od uglednika `Arābā; prvi put za Ebū Hāleh bin Zurāreh El-Temīmija kojem je rodila dva sina, a poslije njega za `Atīqa el-Makhzūmija, kojem je rodila kćerku Hind. Po njoj je bila poznata kao Umm Hind (Hindina majka).

Khadīdžin otac Khuwejlid, sin Esedov, bješe visoka položaja u svome rodu, kao i njegova kćerka koja se obogatila trgujući sa Sirijom preko ljudi koje bi slala u njeno ime.

Mu‘hammed, sin `Abdullāhov , napunio je dvadeset pet godina života i bješe poznat kao " el-Emin"(Pouzdani), pa htjede Khadīdžeh da ga pošalje da trguje za nju u Siriji, te se obrati Ebū ‘Tālib svome bratiću:

-O sine brata moga, ja sam čovjek bez imetka, a nastupiše teške godine po nas; evo se sprema karavana za Siriju, a Khadīdžeh bi htjela tebe poslati da trguješ njenim imetkom radi onog što je čula o tvojoj pouzdanosti, pa ako joj odeš, predpostavit će tebe nad druge, premda mi nije drago da ideš u Siriju, a i bojim se za tebe od Židova.

Ponudi Khadīdžeh Mu‘hammedu dvostruku platu od one koju je bila uobičavala davati. Mu‘hammed prihvati ponudu, te odvede karavanu u grad Bu‘sru u Siriji. Tamo na bu‘srijskoj čaršiji sjede u hladovinu drveta pored izbe pobožnjaka Nestora, koji upita Khadīdžinog slugu Mejseru koji je pratio Mu‘hammeda na putu:

-Ko je ovaj čovjek što sjede u hladovinu onog drveta?

-Čovjek iz Qurejšija, iz porodice koja se brine o Svetom Hramu, -odvrati Mejserah.

-Ne sjeda pod ovo drvo niko osim poslanika, - na to će Nestor.

Prodade Mu‘hammed svoju robu i kupi drugu koju proda u Mekki uz dvostruku dobit. Prilikom povratka u Mekku primjeti Mejserah kako dva meleka prave hladovinu Mu‘hammedu dok su jahali po popodnevnoj žegi. Ispriča to Khadīdži, kao i događaj sa Nestorom, što podsjeti Khadīdžu na ono što se zbilo u mjesecu

Redžebu, na dan svetkovine Mekkanskih žena, kad progovori jedno od njihovih glinenih božanstava što ga pohodiše, poprimivši lik čovjeka i približivši im se:

-O žene Mekkanske, pojavit će se u vašem mjestu poslanik po imenu Aʿḥmed, kojeg će Allāh Poslati sa Objavom, pa koja god od žena uzmogne mu biti suprugom, nek bude!

Muʻhammed je u početku gajio ovce a onda deve, skupa sa ortakom, i bjehu u poslovnom odnosu s Khadīdžinom sestrom, a kad bi trebalo što ugovarati s njom, slao bi Muʻhammed svog ortaka. Jednom prilikom upita ovoga sestra Khadīdžina zbog čega Muʻhammed ne dolazi s njim, a on odgovori:

-Govorio sam mu da dođe sa mnom, ali mi reče da ga je stid. -Nisam vidjela stidljivijeg čovjeka ni kreposnijeg, -na to će Khadīdžina sestra.

Osjeti Khadīdžeh uznemirenost u srcu pri spomenu Muʻhammeda, dok ne posla jednom njenu vjernu drugu Nefīsu da izvidi njegov stav prema ženidbi. Ova saznade da je ono što ga sprječava od toga samo nedostatak imetka, te mu reče:

-Kad bi ti bila ponuđena i ljepota i imetak i ugled i odgovarajuće porijeklo, ne bi li prihvatio? Poručuje ti Khadīdžeh kći Khuwejlidova da si joj blizak srcu radi vašeg srodstva i tvoga ugleda među svijetom i poštenja i lijepe ćudi i iskrenosti.

U to je doba Khadīdžeh bila najuglednija od Qurejšijskih žena i najvećeg bogatstva, pa je svako priželjkivao oženiti je. Stoga Muʻhammed kad sasluša Nefīsine riječi spomenu to svojim `amidžama ʿHamzi  i Ebū ʻTālibu i ode skupa s njima kod Khadīdžinog `amidže `Amra, sina Esedova, da je zatraže. Ovaj pristade, i tako postade Khadīdžeh prvom suprugom Muʻhammedovom u svojoj četrdesetoj godini i rodi mu sina Qāsima, po kojem bi prozvana Umm Qāsim (Majka Qāsimova). Nakon Qāsima rodiše se još četiri kćeri: Ruqejjeh, Zejneb, Umm Kulthūm i Fāʻtimeh. Nakon toga umrije Qāsim.

Počeše se Muʻhammedu ukazivati istinski snovi i poče voliti samoću. Jednom usni kako mu izvadiše stomak i opraše ga i očistiše, pa ga opet vratiše na njegovo mjesto. Khadīdžeh ga umiri , rekavši da je to dobar znak.

Kad napuni četrdesetu godinu, provodio bi Muʻhammed čitav mjesec Ramaʻdān na brdu ʿHirāu pobožnosti. Jednom mu se ukaza melek koji siđe s neba, a u ruci mu posuda sa knjigom, te mu reče:

-Čitaj!

Mu‘hammed odgovori da ne zna čitati, na što ga melek stegnu žestoko nekoliko puta, dok ne ponovi Mu‘hammed za njim:

-Čitaj u Ime Gospodara Tvoga Stvoritelja.
Stvori čovjeka od zakvačke.
Čitaj, a Gospodar je Tvoj Najplemenitiji.
Koji pismu Poduči.
Poduči čovjeka onome što ne znade. (poglavlje el-`Aleq:1-5)

Nakon što završi Mu‘hammed sa učenjem ode melek, te napusti Mu‘hammed pećinu i krenu kući, i kad bi u po silaska začu glas s neba:

-O Mu‘hammede, ti si Allāhov Poslanik, a ja sam Džibrīl!

Prestraši se Mu‘hammed od lika Džibrīlovog što zastra nebesa i dođe Khadīdži dršćući, pa je obavijesti što se zbi, izrazivši svoje strahovanje da se radi o džinu.

Khadīdžeh ga, međutim, umiri riječima:

-Nikako, `amidžiću! Allāh to ne bi Dozvolio da ti se zbije, jer ti paziš na rodbinske veze i ne govoriš osim istinu, a povjereno ispuniš i plemenite si ćudi.

Na to ode Khadīdžeh pobožnjaku Bu‘hejri i upita ga za Džibrīla, a ovaj odgovori:

-Sveti Duh, najčasnijo od žena Qurejšija, otkud znaš za to ime?

-Muž mi i `amidžić Mu‘hammed veli da mu dolazi, -odvrati Khadīdžeh.

-Ne zna za njega niko osim Poslanik Allāhu blizak, jer je Džibrīl izaslanik između Allāha i Njegovih Poslanika. Šej‘tān se ne usuđuje ukazati u njegovu liku, niti nazvati se njegovim imenom, -reče Bu‘hejrā.

Požuri Khadīdžeh Mu‘hammedu i obavijesti ga Bu‘hejrinim riječima, a zatim se uputi `amidžiću Weraqi, sinu Newfelovom , koji je bio u vjeri `Īsā `alejhis-selām i bio podučen Tewrātu i Indžīlu. Nakon što sasluša Khadīdžine riječi, Weraqah joj kaza:

- `Amidžić tvoj ne govori do istinu i to je početak poslanstva. Dolazit će mu Pouzdanik koji je dolazio Mūsāu. On je Poslanik ovog ummeta, zato mu poruči da ustraje.

Jednog dana ugleda Resūlullāh Džibrīla kako sjedi između neba i zemlje, te požuri uznevjeren kući i zatraži od Khadīdže da ga pokrije.

Primjeti Khadīdžeh kako je nemirna sna i teškog disanja i kako mu znoj lije sa čela, i kao da sluša nekog ko mu šapuće. Potom se primiri i pođe izgovarati, kao da ponavlja što je čuo:

-O pokriveni!
Ustani i opominji!
A odjeću tvoju očisti!
I kumira se kloni! *(poglavlje el-Muddeththir:1-5)*

Obazre se Allāhov Poslanik prema svojoj ženi i reče:

-Okonča se doba sna i odmora, o Khadīdžeh. Džibrīl mi naredi da opominjem ljude i pozivam ih Allāhu i robovanju Njemu. Pa koga da pozovem , i ko da se odazove?

-Ja sam prva koga ćeš pozvati i prva koja će ti se odazvati, -reče mu Khadīdžeh.

Tako bješe Khadīdžeh, kći Khuwejlidova, prva osoba koja povjerova u Allāha i Njegova Poslanika i ono s čime je poslan... Za njom slijediše Ebū Bekr, `Alī sin Ebī ‘Tāliba, Zejd sin ‘Hārithov...

Glavari Qurejšija, međutim, porekoše Mu‘hammedovo poslanstvo, jer bi se u suprotnom morali njemu pokoriti i priznati mu vođstvo. Umjesto toga, postadoše mu neprijatelji i naudiše mu.

U tim teškim danima Khadīdžeh je bila ta kod koje je našao Poslanik utjehu i ohrabrenje. Jednom mu dođe Džibrīl i reče:

-Khadīdžeh hoće da ti donese posudu s jelom ili pićem, pa joj prenesi Selām od Gospodara njena i od mene i obraduj je kućom u Dženetu.

Kad to Khadīdžeh ču, uzvrati:

-Uistinu je Allāh Selām i neka je na Džibrīla Selām i na tebe neka je Selām i Rahmet Allāhov.

Jednom prilikom sjeđaše Resūlullāh sa svojim a‘s‘hābima na zemlji, pa napravi četiri crte po tlu i upita ih:

-Znate li šta je ovo?

Odgovoriše a‘s‘hābi:

-Allāh bolje Zna i Poslanik Njegov.

Na to će Resūlullāh:

-Najbolje su žene od stanovnika Dženneta četiri: Khadīdžeh kći Khuwejlidova, Fā‘timeh kći Mu‘hammedova, Merjem kći `Imrānova i Āsijeh kći Mezā‘himova, žena Faraonova.

Benū Hāšim i Benū `Abdul Mu‘ttalib, Poslanikov rod, stadoše u njegovu zaštitu od progona Qurejšija, zbog čega ovi proglasiše prekid svakih odnosa sa njima, trgovačkih ili ženidbenih , i zabraniše im kretanje, sve dok im ne izruče Mu‘hammeda da ga ubiju. Ovo je potrajalo pune tri godine, u kojima je rod Mu‘hammedov bio primoran hraniti se insektima i lišćem i vezivati kamenje za stomak od žestine gladi. Potom umrije Poslanikov `amidža Ebū ‘Tālib, a nakon tri dana i Khadīdžeh, desetog Rama‘dāna desete godine po Objavi, u šezdeset petoj godini života, a Poslanik je sobom spusti u qabur. Ukopana je u mezarju ‘Hadžūn u Mekki.

Ovo je bio težak udarac za Allāhovog Poslanika, jer izgubi utješitelja i ohrabritelja i vjernog druga.

Priča majka vjernika `Āišeh:

-Ne bi znao Resūlullāh ‘sallallāhu `alejhi we sellem izići iz kuće a da ne spomene Khadīdžu, pa me jednom spopade ljubomora i nazvah je staricom, ali se Poslanik naljuti i reče:

"Povjerovala je u me kad me porekoše ljudi i pomogla me imetkom kad me ljudi spriječiše od njeg i djecu mi izrodi...", pa rekoh u sebi**:**"Nikad je više neću lošim spomenuti".

Majka vjernika Sewdeh

Sewdeh je bila supruga Sekrāna bin `Amra u vrijeme Objave i skupa primiše Islām. Kada se pojačalo tlačenje Qurejšija prema a‘s‘hābima Allāhova Poslanika, učini Hidžru Sekrān sa svojom ženom u Abesiniju, napustivši rodbinu i imetak na Allāhovom Putu. Tamo se razbolje , pa se vrati u Mekku sa Sewdom i ubrzo potom umrije.

Kada je umrla majka vjernika Khadīdžeh ode Khawleh bint ‘Hakīm kod Poslanika i reče mu:

-Spopala te usamljenost od kad si izgubio Khadīdžu, o Božiji Poslaniče?

-Tako je, pazila mi je kuću i podigla djecu, -odvrati Resūlullāh.

-Pa što se ne oženiš , Božiji Poslaniče? -upita ga Khawleh.

-Koga poslije Khadīdže? -reče Resūlullāh.

-Djevojka ili udovica? -upita Khawleh.

-Ko od djevojaka? -upita Resūlullāh.

-Kćerka onog ko ti je najpreči od svih Allāhovih stvorenja, kćerka Ebī Bekra, prvog čovjeka koji ti je povjerovao i podržao te.

-A koja udovica? -na to će Resūlullāh.

-Sewdeh, povjerovala je u ono s čime si poslan i slijedila te na tome.

-Otiđi onda i spomeni me kod njih, -reče joj Božiji Poslanik. Ode Khawleh kod Sewde i reče joj:

-Da znaš šta ti Allāh Posla od khajra i bereketa! Poslao me Božiji Poslanik da te zaprosim njemu!

-Nadala sam se potajno, -na to će Sewdeh .. Dođi, pa spomeni to mome ocu!

Bješe Sewdin otac stari dedo i kad ču razlog dolaska Khawlinog pozva kćerku i reče joj:

-O kćeri, ova veli da je posla Božiji Poslanik da te zaprosi njemu, a on je prilika , plemenita roda, pa jesi li suglasna da te udam za njega?

Sewdeh odvrati potvrdno, pa otac reče da se pozove Allāhov Poslanik. Po svom dolasku zatraži Resūlullāh od Sewde da odredi čovjeka od njena roda koji će je udati, te odredi Sewdeh ‘Hā‘tiba, sina `Amrovog.

Mehr Sewdin je iznosio 400 dirhema. Nakon vjenčanja povede je Božiji Poslanik svojoj kući.

Sewdeh je bila prva supruga Allāhovog Poslanika nakon Khadīdžine smrti. Ovo se vjenčanje zbilo u Mekki, desete godine po Objavi. Nakon Resūlullāhove Hidžre u Medīnu, i nakon što se pobratiše Medīnjani sa muhadžirima i podiže se mesdžid i sagradi Resūlullāh sebi dvije sobice, posla Zejda sina ‘Hārithova i Ebū Rāfi` u Mekku , pa dopratiše Sewdu i kćeri Allāhova Poslanika Umm Kulthūm i Fā‘timu , i Zejdovu ženu Umm Ejmen. Ebū Bekrov sin `Abdullāh povede porodicu svoga oca i sestru `Āišu, koju je vjenčao Allāhov Poslanik kad i Sewdu.

Poslanik je boravio dan u Sewdinoj, a dan u `Āišinoj sobi. Sewdeh bješe presretna u kući Allāhova Poslanika, brinući se za njegove kćeri i premda bješe krupna žena, lakoća njene duše unosila je radost u srce Resūlullāhovo. Reče mu jedne prilike:

-Klanjala sam iza tebe noćas Božiji Poslaniče, pa si toliko stajao na rukū` da sam se uhvatila rukom za nos da mi ne bi krv potekla!

Kasnije je Resūlullāh oženio `Umerovu kći ‘Haf‘su i Zejneb , kći Khuzejmeta , koja umrije nakon osam mjeseci i bi prva koja se ukopa od majki vjernika. U njenu je sobu došla Umm Selemeh, koju je Poslanik oženio nakon Zejnebine smrti.

Sewdeh je znala koliko je Allāhov Poslanik volio `Āišu, a sama je već bila zašla u godine, pa mu reče jednog dana:

-O Allāhov Poslaniče, neka moj dan pripadne `Āiši, a ja ti ‘halalim za to moje pravo, a nemoj me puštati, jer želim da budem među tvojim ženama na ākhiretu.

Kada je Resūlullāh otišao na oprosni ‘hadždž, poveo je i svoje supruge.

Nakon što preseli Resūlullāh na ākhireh, Sewdeh više nije htjela ići na ‘hadždž rekavši:

-Ne želim drugog ‘hadždža nakon Oprosnog.

U vrijeme khalīfe `Umera posla khalīfa Sewdi vreću srebrenjaka. Kad Sewdeh vidje vreću nasmješi se:

-U vreći? Kao da su hurme!

Potom naredi da se podijele siromasima Medīne.

`Āišeh, kći Ebī Bekra

Vidjesmo iz priče o Sewdi kako je Khawleh bint ‘Hakīm potakla Resūlullāha da zaprosi udovicu Sewdu i djevojku `Āišu, kćerku njegovog vjernog druga Ebū Bekra, i kako ju je Božiji Poslanik poslao da vidi mišljenje njihovih roditelja.

Ode Khawleh Ebū Bekrovoj kući i nađe tamo suprugu mu Umm Rūmān, majku `Āišinu, te joj reče:

-Umm Rūmān, da znaš što ti Allāh Posla od khajra i bereketa! Poslao me Resūlullāh da mu zaprosim tvoju `Āišu!

Umm Rūmān se zapita:

-Zar mu je dozvoljena? Resūlullāh i otac `Āišin su se pobratili. Sačekaj Ebā Bekra, sada će on doći.

Kad dođe Ebū Bekr zapita se isto što i Umm Rūmān, pa se povrati Khawleh Resūlallāhu, a on joj odgovori:

-Vrati se Ebā Bekru i reci mu da smo braća u Islāmu i da mi je njegova kćerka dozvoljena.

Kad sasluša Khawlu, reče majka `Āišina:

-Mu‘t`am sin `Adijjov je spominjao `Āišu za njegova sina Džubejra, pa mu je obeća Ebū Bekr, a on, Allāha mi, nikada ne prekrši obećanja.

Ode Ebū Bekr Mu‘t`amovoj kući i tamo ga zateče sa ženom mu Umm Džubejr.

-Šta mislite u pogledu moje kćerke `Āiše? -upita ih.

-Šta veliš ženo? -upita Mu‘t`am.

-Bojim se ako oženim našeg sina tvojom kćerkom da ga uvedeš u svoju vjeru, - reče žena Mu‘t`amova.

-A šta ti kažeš? - reče Ebū Bekr Mu‘t`amu.

-Čuo si šta ti je rekla, -odvrati mu Mu‘t`am.

Na to pozva Ebū Bekr Khawlu i reče joj:

-Pozovi mi Resūlallāha!

Tako vjenča Poslanik `Āišu u mjesecu Šewwalu desete godine po Poslanstvu, a ona bješe tek u svojoj sedmoj godini, pa ostade kod roditelja dok ne odraste.

Nakon što preseli Resūlullāh u Medīnu i napravi mesdžid i uz njeg sobe, posla Zejda sina ‘Hārithova i Ebā Rāfi`a da mu dovedu kćeri i suprugu Sewdu i posla Ebū Bekr s njim `Abdullāha sina `Urejqi‘tova s dvije deve i pismom sinu `Abdullāhu da mu povede porodicu.

Po njihovom dolasku upita Ebū Bekr Božijeg Poslanika:

-O Allāhov Poslaniče, šta te sprječava da uzmeš moju kćer sebi?

-Mehr, - na to će Resūlullāh.

Dade mu Ebū Bekr ‘Siddiq dvanaest i po oka srebra, a Poslanik to ponudi kao mehr `Āiši i privede je sebi u mjesecu Šewwālu, tri godine nakon vjenčanja u Mekki.

Jednom prilikom reče Resūlullāh `Āiši :

-Pokazana si mi tri puta u snu. Jednom mi te dovede melek zavijenu u bijelu svilu , pa mi reče: -Ovo ti je žena.

Otkrih joj lice, kad ono ti, pa rekoh: - Ako je ovo od Allāha, neka bude tako.

Jednom bješe Resūlullāh sa `Āišom u sobi, kad mu dođe čovjek na konju, pa mu se diže Božiji Poslanik i stavivši ruku na grivu konja tiho s njim razgovaraše.

-Ko je onaj s kojim si se došaptavao? -upita `Āišeh.

-Vidjela si nekoga? -upita je Božiji Poslanik.

-Jesam, vidjela sam čovjeka na konju, -odgovori `Āišeh.

-Na koga ti liči? -na to će Resūlullāh.

-Na Di‘hjeta Kelbija, -reče `Āišeh.

-To je Džibrīl, a ti vidje khajr, -potom će Resūlullāh.

Bio je Bajram i uđe Resūlullāh kod `Āiše, a kod nje dvije robinje popjevaju o ratovima `Arābā, pa se nasloni na postelju i okrenu im se leđima. U to uđe Ebū Bekr, pa zaruži kćer:

-Svirale Šej‘tānove kod Božijeg Poslanika?

-Pustih ih, -reče Resūlullāh. Svaki ummet ima svoj praznik, a ovo je naš praznik.

Kad joj bi dosta, namignu `Āišeh robinjama te odoše.

Poklonio je Poslanik `Āiši devu crne boje još nenaviklu na nošenje jahača, pa je pogladi i zadovi Allāha za bereket u njoj, a onda reče `Āiši:

"Zajaši je i budi blaga s njom, jer blagost čini svaki posao lijepim, a odsustvo blagosti čini ga ružnim."

Prilikom odlaska Allāhova Poslanika na put ili vojni pohod,njegove bi supruge kockom odredile koja će ga od njih pratiti. Saznade jednom kako pleme Benū Mu‘s‘taliq namjerava pod vođstvom ‘Hārith ibn Ebī ‘Dirāreh napasti muslimane, pa odluči da ih iznenadi prije Medīne. Za njegovu pratnju izađe `Āišino ime, te se zaputi u svojoj zastrtoj nosiljci.

Poraziše muslimani pleme Benū Mu‘s‘taliq i zarobiše im ženskinje, te se okrenuše nazad za Medīnu. Na tom putu zaustaviše se odmoriti, pa se `Āišeh udalji radi potrebe, a kad se vrati primjeti da joj se ogrlica prekide negdje u međuvremenu, pa se povrati ne bi li je našla. Napokon je pronađe, ali kad dođe do mjesta karavane, shvati da su krenuli ne primjetivši njeno odsustvo.

Vidje `Āišeh da je sama, pa ostade na istom mjestu kako bi je mogli lakše naći , i tako sjedeći savlada je san.

‘Safwān ibn Mu`a‘ttil bio je zadužen da ide iza vojske da bi pokupio ako bi se štogod zagubilo. Ugleda nekog u crnom gdje spava, te se približi i prepozna `Āišu jer je bješe znao prije nego je sišla Qur’ānska Objava o pokrivanju lica. Ona se probudi, a ‘Safwān reče:

-Mi smo Allāhovi i Njemu je povratak... Mi smo Allāhovi i Njemu je povratak.

Onda približi svoju devu `Āiši govoreći:

-Majko vjernika, uzjaši devu.

Sjede `Āišah na devu, a ‘Safwān ibn Mu`a‘ttil je za uzdu povede.

U svitaj zore ušla je karavana u Medīnu. Devu `Āišinu povedoše njenoj kući, ali kad spustiše nosiljku vidješe da je prazna. Začudi se Allāhov Poslanik i a‘s‘hābi, a neki od njih se povratiše tražeći majku vjernika `Āišu.

U to stiže ‘Safwān ibn Mu`a‘ttil sa devom. Primiri se Resūlullāh kad vidje `Āišu u dobrom stanju i sasluša šta se desilo. Međutim, `Āišeh se razbolje, a to iskoristi `Abdullāh ibn Ubejj ibn Selūl, vođa munāfiqa, da počne pričati:

"Allāha mi, niti se spasio od nje, niti ona od njeg."

Počeše i neki od muslimana prepričavati ovaj slučaj, među njima i ‘Hassān ibn Thābit, pjesnik Resūlullāhov , i Mis‘ta‘h ibn Uthātheh, rođak Ebū Bekra kojeg je ovaj bio izdržavao, i ‘Hamneh bint Dže‘hš, kćerka tetke Božijeg Poslanika, a sestra Poslanikove supruge Zejneb.

Stiže ova priča do Resūlullāha i Ebū Bekra, ali nijedan ne mogaše to reći `Āiši. O ovom događaju nam pripovjeda majka vjernika `Āišeh:

"Onaj koji potpiri potvoru bio je `Abdullāh ibn Ubejj ibn Selūl. Nakon što dođosmo u Medīnu razboljeh se mjesec dana, a svijet širiše lažnu vijest o meni a da ja i ne osjetih išta. Ono što me čudilo bilo je odsustvo posebne pažnje Resūlullāhove koju sam imala svaki put u bolesti. Jedino što bi mi rekao bilo je: - Kako si? -pa bi otišao.

To me je mučilo, a ne znadoh razloga, sve dok jednom ne odoh sa Umm Mis‘ta‘h radi potrebe noću, a to je bilo prije nego sagradismo nužnike blizu kuća, pa pri povratku zape za svoj ogrtač, te se obrecnu:

-Da Bog Da propao Mis‘ta‘h!

Ja joj rekoh:

-Šta to govoriš, zar psuješ borca sa Bedra?

-Za ne znaš šta on priča? -odgovori mi mati njegova, pa mi ispriča kako me potvaraju ljudi.

Na to se pogorša stanje moje bolesti, pa mi dođe Resūlullāh i reče:

-Kako si? -a ja ga na to upitah:

-Dopuštaš li mi da odem kući svojih roditelja?

Time sam htjela da se uvjerim od njih u glasine što su kružile. Dobih dozvolu od Allāhova Poslanika, te odoh kući očevoj i upitah majku:

-Šta to pričaju ljudi? -a ona mi odgovori:

-Moja kćeri, smiri se, nema žene da je čovjek voli a uz nju ima još žena a da ne pričaju o njoj.

Ja ću na to:

-Slava je Allāhu, znači svijet priča o tome?

Plakala sam čitavu noć ne zaspavši i osvanuh tako, pa pozva Resūlullāh `Alī ibn Ebī ‘Tāliba i Usāmeta ibn Zejda da se posavjetuje s njima prije nego siđe Objava. Usāmeh upozori na moje poštenje i Poslanikovu ljubav prema meni, dok `Alī ibn Ebī ‘Tālib predloži da se upita moja robinja Berīreh.

Resūlullāh je pozva i upita:

-O Berīreh, je si li primjetila išta čudno?

Na to će Berīreh:

-Ništa, tako mi Onog što te Posla s Istinom, ne vidjeh kod nje ikakve mahane osim što je mlađahna, pa zaspi čuvajući brašno u roditelja, pa dođu kokoši i pojedu ga.

Jednog dana dok bješe na minberu zatraži Allāhov Poslanik od ljudi da ga ispričaju ako se osveti `Abdullāhu bin Ubejju, rekavši:

"O skupe muslimanski, ko će me ispričati ako se osvetim čovjeku koji mi naudi potvarajući mi porodicu? Tako mi Allāha, nisam vidio od nje osim khajra, kao i kod čovjeka kojeg spominju, i nije ušao u moju kuću osim sa mnom!"

Diže se Sa`d ibn Mu`āzh, prvak plemena Ews, pa reče:

"O Allāhov Poslaniče, ja ću te ispričati. Ako bude od Ewsa, odrubismo mu glavu, a ako bude od naše braće Khazredž, uradismo što nam kažeš."

Kad to ču prvak Khazredža Sa`d ibn `Ubādeh obuze ga džāhilijetska plemenska sujeta što prvak Ewsa veli da će ubiti čovjeka iz njegova plemena ako to Allāhov Poslanik naredi. Naime, `Abdullāh ibn Ubejj, na koga je mislio Poslanik u svom obraćanju ljudima bješe od plemena Khazredž. Zato se ljutito obrati prvaku Ewsa, Sa`du bin Mu`āzhu:

"Slagao si, tako mi Allāha, nit ćeš ga ubiti, nit si moćan da ga ubiješ!"

Na to se diže Usejd ibn ‘Hu‘dejr, tetić Sa`da bin Mu`āzha i povika na Sa`da ibn `Ubādeta:

"Ti si slagao, tako mi Allāha, i sam si munāfiq kad braniš munāfiqe!"

Uspališe se obje strane, i da ne bi Resūlullāha izbio bi rat između dva plemena.

Ne mogoh zaustaviti suze toga dana, niti noći prije njega, niti noći nakon njega, pa pomisliše roditelji da će mi se jetra raspuknuti. Dok sjeđahu tako sa mnom, najavi mi se žena od En‘sārija, pa joj rekoh da uđe. Sjede kod mene i stade plakati skupa sa mnom, a u to uđe Allāhov Poslanik i poselāmi pa sjede, a ne sjede sa mnom otkad počeše priče. Već mu mjesec dana ne siđe Objava u vezi mene. Onda otpoče:

- O `Āišeh, čuo sam o tebi tako i tako, pa ako si nevina od toga Opravdaće te Allāh, a ako si zgriješila išći od Allāha oprosta, jer rob ako prizna svoj grijeh a potom se pokaje Allāhu , Oprosti mu Allāh."

Nakon što okonča Allāhov Poslanik svoje kazivanje, presušiše mi suze i rekoh ocu:

-Odgovori Allāhovu Poslaniku!

Reče Ebū Bekr:

-Allāha mi, ne znam šta da mu kažem. Ne znam ni jedne kuće `Arabske da je snađe što me snađe! Allāha mi, ne bi rečeno na nas u džāhilijjetu, dok se nije robovalo Allāhu ono što nam se govori u Islāmu.

Onda rekoh majci:

-Odgovori Allāhovu Poslaniku!

Odgovori Umm Rūmān:

-Ne znam šta da mu kažem !

Potom rekoh:

-Ja sam djevojka sitnih godina i ne znam puno od Qur’āna. Znam da vam se ova priča ugnijezdila u duše i da ste povjerovali. Ako vam reknem da sam nedužna, a Allāh Zna da sam nedužna, nećete mi povjerovati, a ako vam priznam krivnju, a Allāh Zna da sam od toga čista, povjerovat ćete mi. Tako mi Allāha, ne mogu vam reći više od riječi oca Jūsufova: "*Lijepo je strpljenje. A Allāhu se obraćam za ono što kazujete.*" *(poglavlje Jūsuf: 18)*

Potom se okrenuh i legoh na krevet, znajući da sam nedužna i da će me Allāh Opravdati, ali, tako mi Allāha, nisam vjerovala da će moje opravdanje postati dijelom Objave koja se uči. Nadah se da će Allāhov Poslanik vidjeti san koji će me opravdati.

Zatim dođe Objava, a Allāhov Poslanik bude kad mu ona silazi kao u groznici, kaplje znoja poput bisera rose mu čelo u danu studenom.

Kad dođe sebi osmjehnu se, i prvo što reče bi:

-O `Āišeh, Opravda te Allāh Uzvišeni!

Mati mi kaza:

-Ustani pred njim!

A ja odgovorih:

-Allāha mi , neću ustati pred njim niti pred ikim, osim Allāhom Uzvišenim!

Objavi Uzvišeni:

"*Uistinu su oni što učiniše potvoru grupa od vas. Ne smatraj to zlom po vas, to je dobro po vas. Svakom je od njih ono što zaradi od grijeha, a onom koji s potvorom započe, njemu je kazna golema.*" *(poglavlje en-Nūr : 11)*

Tako Opravda Uzvišeni iznad sedam nebesa `Āišu u Qur'ānu koji se uči do Dana Proživljenja.

Druge Poslanikove supruge bile su udavane ranije, pa su imale nadimke po prvom dijetetu; tako je Hindin nadimak bio Umm Selemeh (Majka Selemetova), Ramlin Umm 'Habībah (Majka 'Habībina), itd.

`Āišah je jedina bila djevojka kad se udala za Resūlullāha, ali nije imala djece, pa reče jednom:

-Allāhov Poslaniče, sve moje druge imaju nadimke...

-Nek tvoj nadimak bude po `Abdullāhu, sinu ez-Zubejrovom, -na to će Resūlullāh. (`Abdullāh je bio sin `Āišine sestre Esme i ez-Zubejra ibnul-`Awwāma.)

Tako `Āišeh bi prozvana: "Umm `Abdillāh..."

Jednom se sporječkaše `Āišeh i Božiji Poslanik, pa odoše `Āišinom ocu Ebū Bekru da im presudi.

-Budi pravedan Allāhov Poslaniče, -obrati se `Āišeh mužu.

Ebū Bekr se naljuti čuvši ovo i udari kćerku po obrazu govoreći joj:

-Zar Božijem Poslaniku kažeš da bude pravedan?

Resūlullāh uze brisati krv što joj poteče iz nosa i opra ju svojom rukom s `Āišine odjeće rekavši:

-Nije nam ovo bila namjera, nije nam ovo bila namjera...

Upita jednom `Amr ibnul-`Ā‘s:

-O Allāhov Poslaniče, koga najviše voliš na svijetu?

-`Āišu, -odgovori Resūlullāh.

A od muškinja? -upita `Amr.

-Oca njena, - odvrati Božiji Poslanik.

Reče jedne prilike Allāhov Poslanik `Āiši:

-Znam razabrati kad si ljuta i kad nisi.

-Kako znaš? -upita `Āišeh.

-Kad nisi ljuta rekneš: "Ne, tako mi Gospodara Mu‘hammedova! ", a kad si ljuta rekneš: "Ne, tako mi Gospodara Ibrāhīmova!"

Na to će `Āišeh:

-Baš tako! Allāha mi, Božiji Poslaniče, ne mogu da tebe izbjegavam, pa izbjegavam ime!

Pitala bi `Āišeh Allāhova Poslanika:

-O Božiji Poslaniče, kakva je tvoja ljubav prema meni? -a Resūlullāh bi joj odvratio:

-Poput čvora od užeta!

Pa bi opet upitala:

-O Poslaniče Allāhov, a kakav je čvor? -a Poslanik bi odgovorio:

-Kakav je, takav je!

Nije bilo samilosnijeg od Božijeg Poslanika prema svojim suprugama.

"Najbolja je vjera u onoga koji je najbolje ćudi, a najbolji su od vas oni koji su najbolji prema svojim ženama," -govorio bi.

Priča `Āišeh: "Utrkivasmo se ja i Allāhov Poslanik, pa ga pretekoh. Kasnije se ugojih, pa me preteče."

-Ko ima najveći ‘haqq kod žene? -upita `Āišeh.
-Muž! -odvrati Poslanik.
-A ko ima najveći ‘haqq kod čovjeka?
-Mati!
-A koji su ljudi najbolji? -nastavi `Āišeh zapitkivati.
-Pokoljenje u kojem živim, potom ono koje ga slijedi, -reče Resūlullāh.

`Āišeh je imala tu čast da u njenoj sobi silazi Objava: "Vidjela sam kako silazi Objava u danu žestoke hladnoće, a čelo Poslanikovo obliveno znojem."

Pitala bi `Āišeh Resūlullāha o značenju Qur’ānskih ajeta, pa zapita jednom za Qur'ānsko ājeh:

"*Dana kad se zamjene zemlja i nebesa drugima...: (poglavlje Ibrāhīm :48)*

-Allāhov Poslaniče, gdje će biti ljudi toga dana?
-Na mostu, (nad vatrom) -odgovori Poslanik.
Drugom prilikom upita:
-Ko su ti supruge u Džennetu?
-Ti si među njima, -reče joj.

`Āišeh bi posredovala ako bi se Božiji Poslanik naljutio na neku od svojih supruga. Jednom to zatraži od nje ‘Safijjeh, a za uzvrat joj pokloni dan koji njoj pripada po redu kod Poslanika.Uze `Āišeh svoj ogrtač koji je bio obojen za`farānom i pošprica ga vodom kako bi za`farān pustio miris i sjede pored Resūlillāha.
-O `Āišeh, danas nije tvoj red? –upita je Allāhov Poslanik.
-To je Allāhova Blagodat koju Daje kome Hoće, -odgovori `Āišeh Qur’ānskim ajetom, te mu ispriča zbog čega joj je dan poklonjen, a Resūlullāh se odljuti od ‘Safijje.

Zatraži `Āišeh jedne noći od Božijeg Poslanika da je posavjetuje.
"Ako mi se želiš pridružiti na ākhiretu , nek ti bude dosta od dunjaluka koliko je dosta putniku što ponese na put. Kloni se

druženja s bogatašima, i ne mijenjaj odjeće dok se ne podere," -uzvrati Resūlullāh.

I postupi `Āišeh po Poslanikovom savjetu, ne mareći za dunjaluk i radosti njegove.

Po povratku Allāhova Poslanika sa oprosnog ‘hadždža požali se `Āiši:

"I dalje ćutim bol od jela što ga pojedoh u Khajberu, osjećam da mi otrov izjede srčanu žilu." (Otrov je postavila u nogu od ovce Židovka iz Khajbera. Poslanik uze zalogaj, ali ga Džibrīl obavijesti, pa povrati što pojede. Nešto otrova ipak uđe u tijelo. ‘Sa‘hābija Bišr ibnul-Berā' umrije otrovan.)

Kad se bol pojača i bolest oteža reče Resūlullāh:

-Naredite Ebā Bekru da predvodi ljude u namazu!

`Āišeh će na to:

-O Božiji Poslaniče, Ebū Bekr je osjetljiva srca pa ga ljudi neće ćuti u namazu, da si to naložio `Umeru?

Ali Poslanik ponovi:

-Naredite Ebā Bekru da klanja ljudima!

Svoje posljednje dane Allāhov je Poslanik proveo u `Āišinoj kući-sobi, uz pristanak ostalih supruga. `Āišeh je tada imala osamnaest godina, a Poslanik preseli u njenom krilu.

Otac joj Ebū Bekr preuze vođstvo muslimanske zajednice i pokori plemena što se odmetnuše poslije Poslanikove smrti.

Nakon dvije godine i on preseli na ākhireh, bivši ukopan u `Āišinoj sobi pored Resūlillāha. Vođstvo zajednice preuze `Umer.

`Āišeh je bila izvor znanja ostalog od Allāhova Poslanika, pa bi a‘s‘hābi dolazili pitati je iza zastora ako bi iskrslo kakvo nejasno pitanje. Tako se jednom, ne mogavši se složiti oko toga da li se trebaju kupati muž i žena poslije odnosa bez izlijevanja sjemena, odluče poslati Mūsā el Eš`arija da upita `Āišu. Zatraži Mūsā dozvolu za ulazak i reče:

-O majko vjernika, htio bih te nešto upitati, ali me stid.

`Āišeh odgovori:

-Pitaj me što bi pitao svoju majku, jer sam ti ja mati. (Qur’ān je supruge Poslanika nazvao majkama vjernika). Potom mu navede riječi Allāhova Poslanika: "Kad se smjesti među njene četiri grane, i dotaknu se dva obrezana mjesta, treba se okupati." (Žensko

obrezivanje (vrha dražice) je također preporučeno od strane Božijeg Poslanika.)

Drugom prilikom razišao se u mišljenju khalīfa `Umer sa drugim a‘s‘hābima oko toga može li se onaj koji hoće da obavi `umru ili ‘hadždž namirisati prije nego uđe u i‘hrām, pa reče `Umer: "Volim više da hodočasnik miriše po katranu nego po mirisu." Kad dođe ovo do `Āiše, obavjesti ih da je namirisavala Božijeg Poslanika prije ulaska u i‘hrām i nakon izlaska iz njega i dodade: "I sad se sjećam tragova mirisa na Poslanikovom razdioku dok je bio u i‘hrāmu."

Khalīfa `Umer bi uvijek slao pitanja `Āiši iz Sunneta. Kod sebe je imao devet zdjela za devet supruga Poslanikovih, u kojima bi im slao kad bi se god što zadesilo od voća i poslastica.

Perzijanci su bili kivni na `Umera što im pokori carstvo, pa mu poslaše ubicu koji ga zbode zatrovanim bodežom dok je predvodio ljude u ‘saba‘hskom namazu. Khilāfet preuze `Uthmān. U njegovo doba počeše spletke bolesnih duša željnih vlasti koji su u udaljenim krajevima Islāmske države koja se daleko protegla podsticali neuke mase tek ušle u Islām da traže pravde od khalīfe. Pri tom su se služili krivotvorenim pismima za koje su govorili da stižu od a‘s‘hāba. Zavjernici se dogovore da povedu mase iz Egipta i `Iraqa u Medīnu dok a‘s‘hābi budu na ‘hadždžu i ubiše khalīfu. `Āišeh se vraćala sa ‘hadždža kad je čula za tu vijest, pa se povrati u Mekku pozivajući na izručivanje `Uthmānovih ubica. U Medīni je par dana bilo bezvlašće, dok se ne vratiše a‘s‘hābi i natjeraše `Alija da se prihvati khilāfeta. Kada je vijest o khalīfinoj smrti stigla u Dimašq i krvava khalīfina košulja izložena u džamiji na minberu, održa `Uthmānov rođak i a‘s‘hāb Allāhova Poslanika Mu`āwijeh, koji je bio zapisivač Objave kod Resūlullāha, posmrtni govor u kojem izjavi da neće dati prisege novom khalīfi dok mu se ne izruče ubice `Uthmānove. Neki od a‘s‘hāba napustiše Medīnu i odoše u Siriju. Ubice su već bili pobjegli u svoja plemena u Ba‘sri u `Iraqu. `Alī uze Mu`āwijin postupak kao pobunu i htjede krenuti na njega, ali ga a‘s‘hābi ne podržaše u tome, kao ni sin mu ‘Hasan, unuk Allāhova Poslanika od kćerke mu Fā‘timeh.

`Āišeh, ‘Tal‘hah i ez-Zubejr u Mekki odluče da posreduju između `Alija i Mu`āwije i htjedoše krenuti kod Mu`āwije u Dimašq. Međutim, `Uthmānov namjesnik u Ba‘sri `Abdullāh ibn `Amr, koji

je pobjegao iz Ba‘sre čuvši za khalīfino ubistvo bojivši se da i njega ne snađe isto nagovori ih da idu u Ba‘sru da traže krvarinu od plemena ubica khalīfinih. Tako i učine, a pred Ba‘srom ih dočeka `Alījev namjesnik `Uthmān ibn ‘Hunejf i odluče da skupa sačekaju dolazak `Alijev iz Medīne. Pobunjenici koji su učestovali u ubistvu `Uthmānovom pokušaše izazvati nerede, ali ‘Tal‘hah i ez-Zubejr zatražiše od plemena Ba‘sre da ih izruče, te im svima odbrubiše glave. U to stiže i `Alī  i dogovori se sa `Āišom i a‘s‘hābima da se mirno riješi spor s Mu`āwijom. Međutim, preostali zavjernici se dogovaraše te noći šta da  rade i odlučiše započeti borbu sa obje strane kako bi svaka strana pomislila da je napadnuta. I zaista, tok događaja izađe iz ruku vođa i borba se okonča hiljadama mrtvih, među njima ‘Tal‘hah i ez-Zubejr. `Āišeh je bila zaklonjena od svijeta u nosiljci na devi, zbog čega je ova bitka poznata po imenu "Džemel" (deva). Ona u toku borbe zatraži od Ka`ba el-Ezdija kojeg je khalīfa `Umer bio postavio za qā ‘dija u Ba‘sri da podigne Qur’ān i pozove ljude da prekinu borbu. Zavjernici ga, međutim, ustrijele i odapeše strijele i na `Āišu. Ona na to povika: "O ljudi, proklinjite ubice `Uthmānove!" i poče i sama doviti od Allāha da ih Prokune. Kad `Alī ču žamor upita o čemu se radi, pa poče i sam da dovi, i uzeše obje strane doviti. `Alī otpremi `Āišu s njenim bratom Mu‘hammedom i čedrdeset žena iz Ba‘sre da je otprate u Medīnu.

`Abdullāh ibn `Abbās jednom zatraži dozvolu da uđe kod `Āiše, pa mu otvori njen bratić `Abdullāh sin `Abdurra‘hmānov. Na to će Ibn `Abbās:

"Raduj se majko, tako mi Allāha, ne dijeli te od susreta sa Mu‘hammedom i onih koje voliš sem da napusti tvoja duša tijelo. Izgubi se tvoja ogrlica na putovanju s Allāhovim Poslanikom, pa zastadoste tražiti je, te ostaše ljudi bez vode, pa Spusti Allāh ājeh o tejemmumu kojim se olakša ovom ummetu, a ti bješe uzrok tomu. I Opravda te Allāh iznad sedam nebesa od potvore, i nema mesdžida da se u njemu ne spominje tvoj događaj, danju i noću."

`Āišeh ga prekide riječima: "O sine `Abbāsov, kloni se hvaljenja moga, tako mi Allāha voljela bih da niko ne zna za me."

Kad joj se približi smrt, reče `Āišeh: "Ne pratite moj tābūt s bakljama, i ne stavljajte pod mene crvenu kadifu. To se nije radilo u Poslanikovo doba. I pokopajte me pored supruga Allāhova Poslanika..."

`Āišeh je bila ostavila sebi mjesto za qabura u svojoj sobi pored muža i oca, ali je khalīfa `Umer zamoli da ga njemu pokloni kako bi bio ukopan pored svoja dva druga, pa mu udovolji.

Preseli na ākhireh u šezdeset i šestoj godini života, u Rama'dānu pedeset i sedme godine po Hidžri. Dženazu joj klanja Ebū Hurejreh, a zatim je u gluho doba noći ukopaše u groblju Beqī`, pored svojih druga...

'Haf'sah, kći `Umerova

'Haf'sah, kćerka khalīfe `Umera ibn Kha'ttāba i sestra `Abdullāha, sina `Umerova, rodila se kada su Qurejšije popravaljale Ka'bu, prije poslanstva Resūlullāhova na pet godina.

Udala se za Khunejsa ibn 'Huzhāfeta koji primi Islām i dvaput učini Hidžru u Abesiniju skupa s 'Haf'som, dok konačno ne hidžretiše u Medīnu.

Khunejs je učestvovao u bitki na Bedru i na U'hudu, gdje ga Allāh Podari šehadetom, a Allāh najbolje Zna ko je kod Njega šehid.

`Umer ponudi `Uthmānu da uzme 'Haf'su, ali mu ovaj odvrati da ne razmišlja o ženidbi.

Onda sretne Ebū Bekra 'Siddīqa pa spomenu i njemu svoju kćer koja ostade udovicom, ali mu ovaj ništa ne odgovori.

Požali se `Umer Resūlullāhu na postupak dvojice najboljih mu drugova, ali se Poslanik nasmiješi i zatraži je za sebe.

Kasnije se sretoše `Umer i Ebū Bekr, pa mu ovaj reče:

-Nemoj da šta loše pomisliš o meni, Resūlullāh mi je ranije spominjao 'Haf'su pa nisam htio da otkrivam tajne, a da je on ne uze, ja bih je uzeo za sebe.

Bješe ženidba Allāhova Poslanika sa 'Haf'som treće godine po Hidžri.

`Uthmān u isto vrijeme oženi Poslanikovu kćerku Umm Kulthūm nakon što umrije sestra joj Ruqejjeh koja isto tako bješe za njim.

Dođe do `Umerovih ušiju da mu se kćerka prepiraše sa Resūlullāhom, pa ljut ode do nje i upita je:

-Je li tačno što čuh?

'Haf'sah podtvrdi, našta je `Umer naruži riječima:

- O kćeri, opominjem te kaznom Allāhovom i srdžbom Resūlullāhovom. Ne budi ljubomorna na mladost i ljepotu `Āišinu.

Jedne noći ode Resūlullāh kod ‘Haf‘se, a ona mu zatraži dozvolu da posjeti `Āišu. Posla Allāhov Poslanik po robinju mu Mārijju koju mu pokloni namjesnik Egipta Muqawqis nakon što mu posla pismo s pozivom u Islām, i uvede je u sobu ‘Haf‘sinu. Kada se ova vrati zateče ga s Mārijjom, pa sačeka da ova izađe a onda reče Resūlullāhu ljuta i uplakana:

-Vidjeh s kim si bio u mojoj sobi, i na mojoj postelji.

U želji da joj udovolji, Resūlullāh joj uzvrati:

-Ako hoćeš, neću joj se više nikad prikučiti.

‘Haf‘sah reče da je tako zadovoljna, a Poslanik je upozori da to ostane tajnom među njima.

Ipak, ne izdrža ‘Haf‘sah a da se ne povjeri svojoj najboljoj drugi `Āiši:

-Olakša nas Allāh od Mārijje, obaveza se Resūlullāh da joj se neće prikučivati.

Proširi se priča među Poslanikovim suprugama, našto se on zakle da im se neće prikučivati mjesec dana.

Nastani se u čardaku do kojeg se peo preko drveta. Poslanikov momak Rabā‘h čuvao mu je stražu.

Pođe se šaputati među muslimanima kako je Resūlullāh pustio svoje žene. One se povukoše u svoje kuće tužne i kajući se. Nisu mislile da će posljedice biti tako ozbiljne...

Saznade `Umer od ‘Haf‘se da je Poslanik istinski ljut, pa ga posjeti ne bi li ga razgovorio. Uspje `Umer odobrovoljiti Resūlullāha, pa se i osmjehnu.

Siđe Qur’ānsko ājeh:

"O Poslaniče, reci suprugama svojim:

"*Ako hoćete život ovozemni i ukrase njegove, dođite da vas otpremim i otpustim otpustom lijepim.*" *(poglavlje el-A‘hzāb:28)*

Ponudi Allāhov Poslanik svojim ženama da izaberu šta hoće, pa izabraše Allāha i Poslanika Njegova i ākhireh.

Veli majka vjernika ‘Haf‘sah:

-Allāhov bi Poslanik nakon ‘saba‘hskog ezhāna klanjao dva kratka rek`ata prije nego bi otišao u džamiju da klanja ‘saba‘hske far‘de.

Khalīfa `Umer je uobičavao lutati po noći kroz Medīnu želeći čuti o potrebama ljudi. Začu jednom kako jedna od časnih žena recituje iza zatvorenih vrata:

"Odulji se ova noć
čije zvijezde putuju ,
znoj me muči
jer nikog pored mene
da se poigramo..."

`Umer je upita:

-Što je s tobom?

-Poslao si mi muža u boj , ima mjeseci, pa ga poželih, -odvrati žena.

-Da nisi htjela da ga nadomjestiš? -upita `Umer.

-Da Allāh Sačuva! -reče žena.

Na to će joj `Umer:

-Strpi se, poslaću po njeg.

Tako i učini, onda ode kod kćerke mu ‘Haf‘se, udovice Allāhovog Poslanika, te je upita:

-Hoću da te upitam za nešto što me muči, pa mi olakšaj. Nakon koliko vremena zaželi žena muža?

Postidi se ‘Haf‘sah i obori glavu, na šta će `Umer:

-Allāh se ne Stidi od istine.

‘Haf‘sah pokaza prstima 3-4 mjeseca, našto `Umer posla preporuku vojsci da niko ne smije odsustvovati od kuće više od četiri mjeseca.

Pripovjeda Zejd, sin Thābita En‘sārije**:**

-Ebū Bekr je naredio da sakupim Qur’ān, pa sam ga ispisao na komadima kože i kostima plećki i palminoj kori. Kad je `Umer postao khalīfa naredio je da se to sve popiše u jednu knjigu, a kad je preselio na ākhireh, ovaj je mu‘s‘haf pohranjen kod ‘Haf‘se.

Kad je `Uthmān htio da pošalje po primjerak Qur’āna u svaku pokrajinu, zakle se ‘Haf‘si da će joj ga vratiti nakon prepisivanja, pa mu ga dade i vrati joj ga kasnije.

U priči o `Āiši spomenusmo kako su `Āišeh i ‘Tal‘hah i Zubejr željeli posredovati između Mu`āwije i `Alīja, i kako kako odoše u Ba‘sru da potražuju krvarinu za ubijenog `Uthmāna od plemena iz kojih su poticale ubice. ‘Haf‘sah je htjela pridružiti im se, ali joj brat `Abdullāh ne dozvoli i odvede je u Medīnu.

Do kraja svoga života ‘Haf‘sah je živjela u Medīni posvetivši se `ibādetu. Preselila je na ākhireh za vrijeme khalīfe Mu`āwije, a dženazu joj je klanjao namjesnik Medīne Merwān ibn ‘Hakem , i ukopaše je u mezarje Beqī` pored Poslanikovih supruga.

Zejneb, kći Khuzejmeta

Zvali su je majkom sirotinje po ‘sadaqi koju je djelila.

Bješe žena `Ubejdeta sina ‘Hārithova, unuka `Abdul Mu‘ttaliba, koji je bio Poslanikov dedo. Bjehu među prvima koji primiše Islām, i među prvima koji okusiše mušrički gnjev, dok ne učiniše Hidžru u Medīnu.

`Ubejdeh pogibe na Bedru, pa je Poslanik Allāhov zaprosi sebi od `amidže joj Qubejsa i dade mehr od 400 srebrenjaka. To je bilo 31. mjeseca po Hidžri.

Soba je Zejnebina bila pored ‘Haf‘sine. Nakon samo osam mjeseci preseli Zejneb na ākhireh, u tridesetoj godini života. Bila je prva od Poslanikovih žena ukopanih u Beqī`, a on joj predvodi dženazu.

Umm Selemeh, kći Ebī Umejjeta

Plivala je Medīna u mjesečevu svjetlu i tišini koju ne narušavaše ništa sem žagor žena oko postelje Umm Selemeh, kćeri Suhejla ibnul Mughīreh. Preniješe žene razgovor na ‘hadždž `Uthmāna sina Mu‘hammedova, unuka Ebū Sufjāna, pa onda na smrt Ebū Mahzūre el-Džuma‘hija, Poslanikova muezhzhina i `Abdullāha ibn `Āmira u Mekki i kako ga pokopaše na `Arefātu.

Kad ču Hind kćerka Ebī Umejjeta razgovor o smrti nasmiješi se i pored bolova koji joj razdiraše tijelo i odlutaše joj misli prema Mekki, a daleka sjećanja ispuniše joj srce...

Uđe kod nje jednog dana muž joj `Abdullāh ibn `Abdul Esed el Makhzūmi licem ispunjenim radošću, pa ga upita Hind u čudu:

-Šta ti se zbilo?

On joj odgovori:

-Khajr dunjaluka i ākhireta!

Dođosmo ja i `Ubejdeh sin ‘Hāritha i Erqam sin Ebūl Erqama el-Makhzūmija i `Uthmān sin Mezh`ūna kod Resūlullāha, pa nas upozna s Islāmom i prouči nam iz Qur’āna, pa primismo Islām i posvjedočismo da je na Uputi i Svjetlu.

Na to će mu Hind:

-Otišao si svome bratu po mlijeku i tetiću, a ne povede me sa sobom?

Oćuti `Abdullāh blagi prijekor svoje žene , pa je uze za ruku i nastavi:

-On tajno poziva ljude u robovanje Allāhu Jednom Jedinom... Sačekat ću dok padne noć, pa ću te odvesti kod njega da posvjedočiš svjedočenje Istine.

U Khadīdžinoj kući nađoše i Khawlu ženu `Uthmāna bin Mezh`ūna i pripovijedaše im Allāhov Poslanik o Islāmu i prouči im iz Qur’āna, te donesoše šehādeh...

Sazna Ebū Džehl o njihovu ulasku u Islām, pa im se obrati srdit:

-Dođe do mene da ste sljedbenici lažova i vrača!

`Abdullāh mu odgovori:

-Tako mi Allāha, nije Allāhov Poslanik niti lažov niti vrač, a vi to znate znanjem pouzdanim!

-Nije našao Allāh da Pošalje za poslanika do jetima Qurejšiskog? -na to će Ebū Džehl.

`Abdullāh mu prouči:

"*A koliko poslanika Poslasmo u prvim pokoljenjima. I ne dođe im poslanik a da ga ne ismijavaše.*" *(poglavlje ez-Zukhruf :6-7)*

Nastavi Ebū Džehl:

-Mora da vas je podučio od svoga pjesništva.

Hind mu uzvrati:

-Nije on pjesnik. Ovo što si čuo je od Gospodara Svjetova, donese ga Duh Pouzdani na srce Poslanikovo da bude od opominjača!

Svako pleme se okrenu protiv onih koji među njima primiše Islām i stadoše ih zatvarati i mučiti batinama i glađu i žeđu i vrelinom pustinje usred jare. Bi ih što ne mogaše izdržati, dok drugi ustrajaše. Ebū Džehl je podrivao Qurejše na muslimane, a ako bi primio Islām ko od uglednika zaštićenih moćnim rodom, obraćao bi mu se: "Napusto si očevu vjeru, a on je bolji od tebe! Proglasit ćemo te priglupim i uniziti te! " Ako bi bio trgovac , govorio bi mu: "Allāha mi, upropastit ćemo ti trgovinu i uništiti imetak!" A ako bi bio nejak i nejaka roda , sobom bi ga udario i podsticao druge na njega.

Nakon brojnih nedaća požališe se `Abdullāh sin `Abdul Eseda i Zubejr sin `Awwāma i `Abdurra'hmān sin `Awfa i `Uthmān sin `Affāna i Miqdād sin Esweda Resūlallāhu.

-O Allāhov Poslaniče, dok bijasmo mušrici bijasmo poštivani, a kad povjerovasmo stadoše nas tuči i ponižavati! Dopusti nam da im se suprostavimo!

Međutim , Poslanik odvrati:

-Strpite se!

Ali i strpljenje se potroši u nekih. Kad spazi Resūlullāh suze u očima `Abdullāha ibn Eseda i žene mu Hind, i `Uthmāna ibn `Affāna i žene mu Ruqejje, kćerke Poslanikove, teško mu bi , pa reče:

-Ko napusti rodnu grudu zbog vjere, Džennet mu je propisan u društvu oca mu Ibrāhīma i poslanika mu Mu'hammeda!

Na to će `Abdullāh ibnul Esed el Makhzūmi :

-Kuda da idemo, Božji Poslaniče?

-Uputite se ka Abesiniji, tamo ima kralj koji ne dozvoljava nepravde , i ljudi su pošteni, -odgovori Resūlullāh.

-A kad da se vratimo u Mekku? -upitaše a's'hābi.

-Kad vam Allāh Otvori puta, -reče Božji Poslanik.

Prvi muhadžir u Abesiniju bijaše `Abdullāh sin Esedov sa ženom Hind, a za njima `Uthmān i Ruqejjeh, `Āmir ibn Rabī`ah sa ženom Lejlom kćeri Ebī 'Hathemeta, Ebū 'Sabrah sa ženom Umm Kulthūm, te `Abdurra'hmān bin `Awf, Mu's`ab bin `Umejr, `Abdullāh bin Mes`ūd, Zubejr bin `Awwām i `Uthmān bin Mazh`ūn, koji je bio vođa puta.

Hind tamo rodi Zejneb i potraja njihov boravak u Abesiniji tri mjeseca, dok ne čuše da je `Umer sin Kha'ttābov primio Islām i da

drugovi Allāhova Poslanika klanjaju i uče Qur’ān oko Ka`beh u sigurnosti, pa reče `Abdurra‘hmān ibn `Awf:
"Naš nam je rod draži od ovih stranaca među kojima živimo. "
Odlučiše se muhadžiri vratiti u Mekku, ali na sat puta do Mekke reče Mu‘s`ab ibn `Umejr:
"Bojim se da se nismo prebrzo vratili"
Upitaše čobana u putu za stanje muslimana, a ovaj im reče:
-Žar neprijateljstva među njima i Qurejšijama se pojačao.
Dogovoriše se muhadžiri da uđu u Mekku u gluho doba noći, ali Qurejšije saznadoše za njhov dolazak pa postaviše zasjede. Poneko se uspjede skloniti u rodbine, dok drugi dopaše muka. `Abdullāh ibn `Abdul Esed zatraži utočište u dajdže mu Ebū ‘Tāliba, našto dođe Ebū Džehl s `Abdullāhovom i svojom rodbinom od plemena Benū Makhzūm, te rekoše:
-Zaštitio si bratova sina (tj. Resūlullāha), ali šta ti imaš s našim čovjekom?
Ebū ‘Tālib će na to.
-Zatražio je utočište kod mene, sin je moje sestre (Berre, kćerke `Abdul Mu‘ttaliba).
Bio je prisutan Ebū Leheb, Ebū ‘Tālibov brat, pa ga spopade rodovska zagriženost te progovori:
-O Qurejšije, pretjeraste u vašim nasrtajima , ovdje u sred roda njegova! Allāha mi, ili ćete prestati ili ćemo stati uz njega i uz ono u što poziva, dok ne postigne što htjedne!
Prepade se Ebū Džehl da se Ebū Leheb ne okrene od njih, pa će pomirljivo:
-Nećemo činiti što ti se ne sviđa, Eba `Utbeh.
Neprijateljstvo se razbukta, pa zatražiše a‘s‘hābi od Resūlullāha da im dozvoli novu Hidžru u Abesiniju. Ovog puta učiniše Hidžru osamdeset i tri a‘s‘hāba i opet naiđoše na gostoprimstvo Abesinskog kralja Nedžāšija. Ne bi Qurejšijama pravo, pa poslaše `Amra ibnul `Ā‘sa i `Abdullāha ibn Ebī Umejjeta (Hindinog brata) kod Nedžāšija s poklonima, ali se ovaj nakon što sasluša riječ a‘s‘hāba zakle da ih neće izručiti i vrati nazad Qurejšijske poklone.
Rodi Hind Selemeta po kojem bi prozvana Umm Selemeh, a muž joj `Abdullāh posta Ebū Selemeh.
Nakon vijesti da su Jethribska (Medīnska) plemena Ews i Khazredž dala prisegu Allāhovom Poslaniku i obvezala se da ga

štite , povratiše se mnogi muhadžiri, među njima Umm Selemeh i muž joj. Međutim, vidjevši da stvar oko Poslanika postaje opasnom po njih, Qurejšije povećaše ugnjetavanje muslimana, te ovi opet zapitaše Resūlullāha za Hidžru. On im ne odobri odmah , dok im jednom ne reče:

"Došla mi je vijest o mjestu vaše Hidžre. To je Jethrib. Ko hoće činiti Hidžru, nek je tamo čini ".

Zaputi se Ebū Selemeh sa svojom obitelji po treći put u Hidžru, ali ga zaustaviše suplemenici njegove žene iz plemena Mughīrah rekavši mu:

"Tebe što se tiče, nemamo vlasti nad tobom, ali ova nama pripada!"

Na to mu oteše devine uzde iz ruku i povedoše Umm Selemeh sa sobom. Međutim, Ebū Selemetov rod se razbjesni na ovaj postupak i zatražiše dijete sebi, a u gužvi što nastade iščupaše Selemetu ruku.

Osta dijete u očevom rodu, a mati u svom. Ebū Selemeh nastavi put, i bi prvim muhadžirom u Medīnu. Umm Selemeh je provodila dane u tuzi i suzama skoro čitavu godinu dana , dok joj se pleme ne smilova i pusti je da ode za mužem.

Njegov rod joj na to povrati Selemeta, pa se zaputi sama sa djetetom na daleki put.

Par kilometara izvan Mekke u mjestu zvanom Ten`īm (danas je tu istoimeni mesdžid) srete je `Uthmān ibn ‘Tal‘hah i upita je kuda se zaputila.

-Krenuh mužu u Medīnu, -reče mu Umm Selemeh.

-Prati li te iko? -upita `Uthmān.

-Samo Allāh i ovaj mi sin, -uzvrati ona.

Iako je bio mušrik, `Uthmān ne dozvoli da žensko putuje samo do Medīne, već sobom povede njenu devu. Na odmorištima bi se odmakao i ispružio pod  kakvo drvo, a pred polazak bi opremio devu  , pa bi se opet odmakao dok se ne popne Umm Selemeh u svoju nosiljku. Nakon što stigoše u selo Qubā' pred Medīnom reče `Uthmān:

"Muž ti je u ovom selu, uđi u njeg s Allāhovim Blagoslovom! "

Potom se okrenu prema Mekki. (`Uthmān ibn ‘Tal‘hah primit će Islām nakon primirja na ‘Hudejbijji, skupa s Khalidom ibn Welidom i `Amrom ibnul `Ā‘som)

Poslije dođoše u Medīnu `Āmir ibn Rabī`ah sa ženom mu Lejlom, a onda i drugi a‘s‘hābi Božjeg Poslanika, dok ne stiže i on sam.

Dođe dan Bedra, prvog velikog vojnog sukoba izmešu muslimana i mušrika. Brat Ebū Selemeta zvao se el-Eswed (Crni). Bješe žestoki neprijatelj Božijeg Poslanika i pred borbu izađe na mejdan izazivajući. Muslimani su bili uzeli bunare s vodom prije nego stigoše mušrici, stoga el-Eswed povika:

"Zaklinjem se Allāhom da ću se napiti s njihova bunara ili ću im ga razoriti, ili ću pored njeg umrijeti!"

Ebū Selemeh htjede da mu on iziđe na mejdan, ali mu Resūlullāh ne dopusti, već posla svog `amidžu ‘Hamzu .‘Hamzeh mu u prvom sudaru odsječe podkoljenicu, ali se ovaj dovuče do bunara i napi se iz njeg i pođe ga rušiti zdravom nogom ne bi li ispunio zakletvu, na što ga dokrajči ‘Hamzeh nad bunarom. Resūlullāh pokaza rukom na "Crnog" i reče:

-Prvi kojem se dadne knjiga u ljevicu. *(poglavlje el-Hāqqah :25)*.

Potom pogleda prema Ebū Selemetu, pa reče:

-Kao što je Ebū Selemeh prvi kome se dadne u desnicu. *(poglavlje el-Hāqqah :19)*

U sljedećoj velikoj bici na U‘hudu muslimani su u početku porazili mušrike. Međutim, kad su neki muslimani pohitali za plijenom premda im je Resūlullāh naredio da čuvaju strateško brdo, opazi Khalid ibn Welid, koji je tada još bio mušrik, rupu u redovim muslimana i iskoristi ovo da preokrene ishod bitke. U tom teškom trenutku, kad bi ranjen i Allāhov Poslanik , ostade Ebū Selemeh postojan. Bi ranjen strijelom u podlakticu i potraja mjesec dana dok zacijeli rana.

Doznade Allāhov Poslanik da su se ‘Tulej‘hah i Selemeh, sinovi Khuwejlida el-Esedija, spremili napasti muslimane na čelu svoga plemena. Resūlullāh odredi Ebū Selemeta da predvodi odred od oko stotinu i pedeset ljudi od muhadžira i En‘sārija, među njima Ebū `Ubejdeh ibn Džerrā‘h i Sa`d ibn Ebī Weqqā‘s.

-Požuri do područja plemena Esed i napadni ih prije nego se okupe protiv tebe, i ne drži se poznatog puta već skreći, -uputi Božiji Poslanik Ebū Selemeta.

Vodio je Ebū Selemeh svoj odred noću i danju u potrazi za vijestima o neprijatelju, dok ne nađoše jedno od njihovih pojila ,

gdje zarobiše tri pastira. Onda podijeli Ebū Selemeh svoje ljude u tri skupine: dvije udarne, a treću ostavi sa sobom. Nakupiše mnogo od stoke neprijatelja, ali ne naiđoše na borce.

Povrati se Ebū Selemeh s plijenom u Medīnu, a neprijateljska plemena oćutiše opet od muslimana strah koji je bio opao nakon U'huda. Međutim, pogorša se rana kod Ebū Selemeta, pa mu reče Umm Selemeh:

-Čula sam da žena koja se ne uda nakon smrti svoga muža bude sa njim u Dženetu, pa hajde da obećamo jedno drugome da se onaj ko ostane neće ženiti.

Ebū Selemeh će na to:

-Hoćeš li mi biti poslušna?

-Da ti nisam htjela biti poslušnom ne bih te uzela za vođu, -odgovori Umm Selemeh.

-Ako je tako, želim da me poslušaš i da se udaš ako umrem! -reče Ebū Selemeh i uputi dovu Allāhu: "Moj Allāhu, podari Umm Selemeh nakon mene čovjeka boljeg od mene, koji je neće ožalostiti niti joj nauditi!"

Preseli Ebū Selemeh na ākhireh trećeg Džumādil Ākhir, treće godine po Hidžri. Duboko ožalošćena, Umm Selemeh kaza: "Stranac, u stranoj zemlji. Plakat ću za njim plačem o kojem će se pripovjedati!"

Prije Islāma je bio običaj naricati za umrlim, uz društvo plaćenih narikača. I Umm Selemeh dovede sebi jednu narikaču da joj pomogne, ali je srete Allāhov Poslanik i zapita je:

-Zar hoćeš da uvedeš šej'tāna u dom iz kojeg ga Allāh Istjera? Presta na to Umm Selemeh s plačom i ne zaplaka više nikad, nego reče: "Allāhovi smo i Njemu se vraćamo. Allāhu moj, Tebi se obraćam u mojoj nedaći i od Tebe se nagradi nadam!" Dođe Allāhov Poslanik da izrazi sućut, i uputu dovu: "Allāhu moj, Olakšaj joj tugu i Utješi je u nedaći i Zamijeni joj je khajrom."

Klanja Resūlullāh dženazu Ebū Selemetu i donese tekbir devet puta, pa ga upitaše da se nije pomeo ili zaboravio, a on im odgovori: "Nit se pometoh, nit zaboravih. Da sam hiljadu tekbira donio radi Ebū Selemeta, ne bi bilo puno!"

Po isteku `iddeta zatraži Ebū Bekr ruku Umm Selemeh, ali ona obzirno odbi. Isto se desi i `Umeru. Potom je zatraži sebi Allāhov Poslanik, pa reče:

"Mer‘haba Allāhovu Poslaniku i poslaniku Allāhova Poslanika! Reci Allāhovu Poslaniku da sam ja žena žestoke ljubomore i da imam male djece, i da nemam ovdje nikog od roda da me dadne, a i ostarila sam."
Poslanik joj na to odasla:
-Što veliš da imaš male djece, Allāh ti je Dostatan za tvoju dječicu. Što veliš da si ljubomorna, dovit ću od Allāha da ti Odagne ljubomoru. Što veliš da nemaš nikog od roda da se upita, nema niko od njih da mi te ne bi dao. A što veliš za starost, ja sam stariji od tebe.
Umm Selemeh onda reče najstarijem sinu Selemetu:
-Selemeh , ustani i udaj me za Allāhova Poslanika!
Poslanik joj kaza:
-Od mene ti je bračni poklon kao što je bio i tvojim drugama prije tebe: dva korita, dva ćupa i kožni jastuk napunjen palminom likom.

Jednog je dana Allāhov Poslanik jeo u sobi Umm Selemeh skupa s njenom djecom. Mali `Umejr pođe jesti ispred Allāhova Poslanika, pa mu reče: "Sinko, spomeni Allāha i jedi desnicom , i ispred sebe."

Ustade Umm Selemeh da klanja akšam, pa joj reče Allāhov Poslanik:
-Kad čuješ akšamski ezan reci:
"Allāhu moj, evo se Tvoja noć približava, a dan Tvoj odaljava, ovo su glasovi Tvojih muezhzhina i namazi Tvoji počinju. Molim Te da mi Oprostiš."
I još je poduči:
Ko svakog dana rekne: "Allāhu moj, Oprosti meni i vjernicima i vjernicama, ima za svakog od njih thewāb."

Pričala je Umm Selemeh s Božijim Poslanikom o srcima ljudskim, pa joj reče:
"Nema čovjeka da mu srce nije među dva Prsta od Allāhovih Prstiju, pa koga Hoće Uputi, a koga Hoće Skrene."
Drugom je prilikom nauči: "Kad pođeš leći reci trideset tri puta Sub‘hanallāh, trideset tri puta El‘hamdulillah i trideset četiri puta Allāhu Ekber, to je stotina. A kad klanjaš ‘saba‘hski namaz

reci: "La ilahe illallāh. Jedan je On i nema Mu druga. Njegova je Vlast, Njemu je Hvala. On Oživljava i Usmrćuje. U Ruci je Njegovoj khajr, i On je nad svačim Moćan."

Za svaku ti se piše deset thewāba i briše deset grijeha, i ne može te dostići grijeh što ga učiniš u tom danu, osim ako nije širk (pridruživanje čega Allāhu) i štiti te od svakog šej'tāna i od svakog zla."

U Zhul Qi'detu šeste godine po Hidžri usni Allāhov Poslanik kako je ušao u Mekku sa svojim a's'hābima u miru i spokoju, i kako su 'tawafili oko Ka`beh i kako je uzeo njene ključe i ušao u nju...

Obveseliše se a's'hābi i pozva Allāhov Poslanik da se spreme i obave `umru, skupa s okolnim beduinima (nomadima).

Ostavi Resūlullāh slijepog `Abdullāha bin Umm Mektūma da vodi Medīnu u njegovu odsustvu, i povede grupu od oko pet stotina a's'hāba, skupa s 'hajvanom za qurbān.

Pođe s njim i Umm Selemeh. Nisu od oružja nosili ništa izuzev putničke opreme - sablji u koricama.

Poslanik je prije odaslao Bišra bin Sufjāna da izvidi vijesti u Mekki, pa se sretoše u putu, te reče Bišr: "O Božiji Poslaniče, Qurejši su doznali za tvoj izlazak i poveli su sa sobom Benū Theqīf i druga plemena, skupa s ženama i djecom. Eto ih u dolini 'Tuwā, zaklinju se Allāhom da nikad nećeš ući u Mekku."

Zaokreniše muslimani prema 'Hudejbijji, i posla Allāhov Poslanik `Uthmāna da obavijesti Qurejšije da nisu došli radi rata, nego da posjete Allāhovu Kuću i da neće skrnaviti zabranu ratovanja u 'Haremu.

Međutim, dođe vijest da Qurejšije ubiše `Uthmāna, pa reče Resūlullāh: "Nećemo se smiriti dok se ne sukobimo s njima!"

Potom pozva a's'hābe na prisegu vjernosti ispod drveta. Jedini koji ne dade prisegu zvaše se El Džedd bin Qajs. U to se pomoli `Uthmān živ i zdrav, vodivši sa sobom Suhejla bin `Amra da ispred Qurejša sačini mirovni ugovor sa Resūlullāhom. U ugovoru stoji da je uspostavljen mir na deset godina, i da ko dođe muslimanima bez dozvole svoga vlasnika ili staratelja treba biti vraćen Qurejšijama, a ko dođe Qurejšijama od muslimana ne treba biti vraćen muslimanima. Dalje se navodi da je svako slobodan od plemena da uđe u pakt s bilo kojom stranom, a što se tiče `umre,

da se obavi slijedeće godine, kad će Qurejšije isprazniti Mekku na tri dana.

Nakon toga naredi Božji Poslanik a‘s‘hābima da zakolju qurbāne, ali niko ne posluša iako je ponovio više puta. Uđe Resūlullāh ljut kod Umm Selemeh i reče joj:

-Propadoše muslimani, rekoh im da zakolju qurbāne i da obriju glave, ali ne učiniše!

Umm Selemeh će na to:

-O Božji Poslaniče, izađi ne govoreći i sa kim i zakolji svoj qurbān i obrij se.

Tako i učini Allāhov Poslanik, zaklavši sobom svoj qurbān uz riječi: "Bismillāhi-rra‘hmāni-rra‘hīm. Allāhu Ekber!"

Potom pozva brijača u svoj šator da mu obrije kosu. Kad to vidješe a‘s‘hābi učiniše isto. Neki se obrijaše, a drugi se samo podkresaše, pa reče Resūlullāh:

-Smilovao se Allāh obrijanim!

Na to će upitati neki a‘s‘hābi:

-A potšišanim Božji Poslaniče?

-Smilovao se Allāh obrijanim! -opet će Resūlullāh.

-A potšišanim, Božji Poslaniče? -nanovo zapitaše a‘s‘hābi.

Tek nakon trećeg puta reče Resūlullāh: "I potšišanim."

U povratku siđe Allāhovom poslaniku Objava:

"*Uistinu te Podarismo velikom pobjedom.*" *(poglavlje el-Fet‘h:1)*

-Zar je ovo pobjeda, Allāhov Poslaniče? -upitaše `Umer i Mu‘hammed bin Meslemeh.

-Jest, tako mi Onoga u Čijoj je Ruci duša moja, ovo je uistinu pobjeda! -odgovori Resūlullāh.

Na to će `Abdullāh bin Ebī Selūl, vođa munāfiqa:

-Nije ovo pobjeda, spriječiše nas i naše qurbāne od Allāhove Kuće.

Resūlullāh mu odgovori:

-Ružna li govora! Mušrici se zadovoljiše da se okrenete od njihovih domova bez borbe i da ugovore mir sa vama jer se prepadoše, i Povrati vas Allāh čitave i sa thewābom `umre, to je najveća pobjeda. Zar ste zaboravili U‘hud, zar ste zaboravili kad se okupiše svi na Medīnu?

A‘s‘hābi će na to:

-Istinu je Rekao Allāh i Poslanik Njegov. Tako nam Allāha, nismo razmišljali onako kako si ti razmišljao, Allāhov Poslaniče.
`Umer upita:

-Zar nisi rekao Božji Poslaniče da ćeš ući u Mekku u sigurnosti?

-Dakako, ali vam ne rekoh ove godine. Bit će kako mi reče Džibrīl, doći ćete i ‘tawāfiti u njoj, -na to će Resūlullāh.

Ugovor na ‘Hudejbijji shvatiše Jehūdi kao znak slabljenja moći Mu‘hammedove, pa poslaše poruku plemenu Gha‘tafān koji bijehu njihovi saveznici u kojoj ih pozivaju na borbu protiv muslimana.

Saznade za ovo Allāhov Poslanik, pa povede ljude koji bijehu s njim na ‘Hudejbijji i Umm Selemeh. Skupa ih bi hiljadu i četiri stotine, od kojih su dvije stotine bili jahači. Pri povratku sa ‘Hudejbijje sišlo je Qur’ānsko ājeh:

"*Obećao vam je Allāh plijen mnogi koji ćete uzeti.*" *(poglavlje el-Fet‘h:20)*

Allāh Ispuni svoje Obećanje, i muslimani osvojiše Khajber gdje živješe Jehūdska plemena Benū Qurej‘zah i Benū Na‘dīr. Resūlullāh oženi kćerku njihova glavara ‘Safijju, od roda Hārūna `alejhisselām. Podijeli Resūlullāh plijen među borcima, na svaki dio pješaka tri dijela jahaču.

Vidje jednom Umm Selemeh neku ženu kako hoće da siječe hljeb nožem, pa joj reče: "Zabranio je Resūlullāh da se hljeb siječe nožem kako to rade Perzijanci. Ako neko hoće od vas da jede meso neka ga ne siječe nožem, nego nek ga rastrgne ustima, tako je ukusnije i lakše."
I rekao je Resūlullāh: "Ne mirišite jelo poput zvijeri."

Neka žena upita Umm Selemeh o zadovoljstvu muža svojom ženom, pa joj reče: "Čula sam Allāhova Poslanika kako veli: "Koja god žena umre a muž njome zadovoljan, ulazi u Džennet."

Upita nekad Umm Selemeh Resūlullāha kakve su ‘hūrijjeh u Džennetu, pa joj odgovori: "Velikih crnih očiju, svijetle bjeonjače, a vjeđe trepavica poput orlova krila."
Potom ga upita:

-A šta znači:

"*Kao da su ćilibar i koral?*" *(poglavlje er-Ra'hmān: 58)*

-Čiste poput bisera u sedefu kojeg ruke ne dodiruju, -odgovori Resūlullāh.
Zatim upita Umm Selemeh za riječi Uzvišenog:

-"*U njima* (u šatorima) *su ljepotice*" *(poglavlje er-Ra'hmān: 70)*

-Lijepih ćudi i lica, -reče Resūlullāh.

A šta znači:

-"*Kao da su jaja skrivena*"?-upita Umm Selemeh*(poglavlje* es-'Sāffāt: 49)

-Nježne su poput kožice ispod ljuske jajeta, -odvrati Resūlullāh.
Onda upita Umm Selemeh za značenje:

-Umiljate vrsnice, (poglavlje en-Neba' : 33)

Na to će Resūlullāh:
-To su one što preseliše sa dunjaluka kao starice krmeljive, osijedile, pa ih Stvori Allāh djevicama umiljatim, strasno zaljubljenim, vrsnicama istog godišta.
-O Allāhov Poslaniče, jesu li bolje dunjalučke žene ili 'hūrijje? -opet će Umm Selemeh.
-Prednost je žena dunjalučkih nad 'hūrijjama kao prednost lica platna nad naličjem, -reče Resūlullāh.
-Radi čega?
-Zbog njihova namaza i posta i robovanja Allāhu Uzvišenom Obasja im Allāh lica svijetlom i Učini im tijela poput bijele svile, u odjeći zelenoj, žuta nakita. Držači kose im od bisera, zlatnih češljeva, i govore: "Zar nismo vječne, pa ne umiremo nikad? Zar nismo bezbrižne, pa ne očajavamo nikad? Zar nismo zadovoljne i

nikad se ne srdimo? Smilovano je onom kome pripadnemo i koji nam pripadne! "

Upita neka žena Umm Selemeh:

-Klanja li žena u kući ili u džamiji? -Umm Selemeh reče:

-Rekao je Allāhov Poslanik: "Namaz žene najdraži Allāhu je u najmračnijem djelu njihovih kuća."

Resūlullāh je pozivao ugnjetene muslimane iz Mekke da se isele.

Welid sin Welida bin Mugīreh uspjede pobjeći iz zarobljeništva Qurejšija, a Umm Selemeh se obradova zbog dolaska svog `amidžića.

Jednom zapita Resūlullāh u svom mesdžidu ko će mu dovesti iz Mekke `Ajjāša ibn Ebī Rabī`ah i Hišāma ibnul `Ā'sa koji bijehu u Qurejšiskom zarobljeništvu. Javi se Welid, koji je i sam skoro bio pobijegao. Uvuče se krišom u Mekku i uspijede ih izbaviti. Međutim, izrani noge u putu i umrije. Sahrani ga Allāhov Poslanik u svojoj košulji.

Jednog dana bješe Allāhov Poslanik kod Umm Selemeh i njene kćerkice Zejneb kad uđe kći Resūlullāhova Fā'timeh sa svoja dva sinčića, 'Hasanom i 'Husejnom. Zagrli ih Allāhov Poslanik i zadovi: "Nek je Milost Allāhova i Bereket na vas, o kućo Poslanikova!" Na to zaplaka Umm Selemeh, a Resūlullāh je upita za razlog.

-Mene si i moju kćerkicu izostavio, Allāhov Poslaniče! -reče Umm Selemeh.

-I ti si i tvoja kćerkica od kuće Poslanikove! -na to će Resūlullāh.

Umm Selemeh je zabranjavala da se onaj koji što zaišće odbije bez ičega govoreći : - Čula sam Allāhova Poslanika kako veli: "Nemojte odbiti onoga koji zaišće, makar mu dali gutljaj vode."

Pođe Allāhov Poslanik u osvajanje Mekke i povede sa sobom Umm Selemeh. U putu ga sretoše Ebū Sufjān, sin Poslanikova `amidže 'Hāritha i brat mu po mlijeku i `Abdullāh sin Ebū Umejjeh,

sin tetke mu `Ātikeh, kćeri `Abdul Mu‘ttaliba koji je istovremeno bio polubrat Umm Selemeh. Bili su krenuli za Medīnu, namjeravajući primiti Islām. Ova su dvojica bili od najljućih Poslanikovih neprijatelja, pa Resūlullāh okrenu glavu od njih kad ih spazi.
Umm Selemeh mu reče
-Zar ćeš učiniti `amidžića i tetića najnesretnim ljudima?
Na to će Allāhov Poslanik:
- `Amidžić mi čast ukalja, a tetić je onaj što mi reče u Mekki: "Allāha mi, neću povjerovat u te dok se ne popneš na nebo ljestvama a ja te gledam, i doneseš napismeno da te Allāh Poslao i četvero meleka ti posvjedoče."
Kad dođe vijest do Ebū Sufjāna, a sa njim mu sin Dža`fer, reče: "Allāha mi, ili će mi dopustiti da uđem, ili ću uzet za ruku sina ovoga i otići skupa u nepoznato dok ne umremo od gladi i žeđi. Kad to ču Allāhov Poslanik sažalosti se i dopusti im da uđu i primi Islām od njih.

Po povratku iz Mekke oženi Poslanik Selemeta , sina Umm Selemeh za Umāmu, kćerku svog `amidžića ‘Hamze, a reče a‘s‘hābima: "Zar nisu podobni jedno drugom?"

Jednom upita Umm Selemeh Božijeg Poslanika:
-U mene su guste pletenice, pa trebam li ih otplesti ako se hoću kupati od dženābeta?
Poslanik odgovori:
-Dosta ti je da pospeš kosu sa tri zahvata vode, dok se natopi.

Vidje jednom Umm Selemeh kako neka žena povezuje kosu tuđom kosom, pa joj reče:
-Rekao je Resūlullāh: "Ne povezuj kosu kosom, nego uzmi lijepu tkaninu pa podigni pletenicu njome."

Dođoše žene kod Umm Selemeh i uzeše je pitati o postu Allāhova Poslanika, te kojim je danima najviše postio, pa im reče Umm Selemeh:
-Subotom i nedjeljom, a reci bi: "Ovo su praznici mušrički (Jehūdā i Kršćana) , pa volim da im se suprotstavljam."

Upita druga čime bi započinjao Resūlullāh mršenje, pa odgovori Umm Selemeh:

-Započinjao bi pićem kad bi postio, i ne bi odjednom sve popio, nego iz dva - tri puta.

Potom upitaše:

-Šta bi činio ako bi htio putovati?

-Uvijek bi uza se nosio pet stvari, i u putu i kod kuće: ogledalo, surmu , češalj za kosu, miswāk i četku za bradu. Putovati bi volio četvrtkom, -odgovori Umm Selemeh.

-Šta bi reci pri izlasku iz kuće? -upitaše.

-Rekao bi: "Allāhu moj, utječem se Tebi da koga u grijeh ne navedem, niti budem naveden; da koga ne zabludim, niti da me ko zabludi; da zulum ne učinim, niti da mi se učini." -reče Umm Selemeh i dodade: "Zabranjivao je Resūlullāh namaz onome koji skupi kosu na zatiljku."

Izgrdi neka žena roba i otjera ga, pa joj reče Umm Selemeh: "Rekao je Resūlullāh: "Bojte se Allāha u dvoje slabih: robu i ženi." Potom dodade: "Da se jede skupa sa poslugom je od skromnosti."

Obuze Umm Selemeh smrtni hropac, pa reče: "Svjedočim da nema božanstva sem Allāha, Jedan Je, nema Mu ortaka, i svjedočim da je Mu‘hammed rob Njegov i Poslanik."

Klanjao joj je dženazu Ebū Hurejreh u Beqī`, pedeset i devete godine po Hidžretu, za vrijeme khilāfeta Jezīda sina Mu`āwije, u osamdeset četvrtoj godini života. Bila je posljednja od Poslanikovih supruga na životu.

Zejneb, kći Dže‘hšova

Zejneb je bila Resūlullāhova tetična, pošto je njena mati bila sestra Resūlullāhova oca. Zejnebin otac bio je Dže‘hš bin Riāb iz plemena Benū Esed. Ispočetka se zvaše Berrah (dobrostiva).

Božiji Poslanik je udade za svog posinka Zejda ibnul ‘Hāritheta koji mu bješe rob, pa ga oslobodi i posini. (Ovo je bilo prije Objave, a Islām će zabraniti posinljavanje.)

Međutim Berrah se udala da udovolji želji Allāhova Poslanika, a ne iz vlastite želje, pošto je smatrala da oslobođeni rob nije odgovarajući za djevojku iz cijenjene porodice poput njene.

Stoga se žalio Zejd Allāhovu Poslaniku više puta na Berrino nepoštivanje želeći je pustiti, ali bi mu Resūlullāh odvraćao : "Zadrži svoju ženu."

Jedne noći vrati se Zejd kući, a Berrah ga izvjesti da je Resūlullāh dolazio i da nije htio ući. Zejd je upita da li je išta rekao, našto mu Berrah reče:

-Čula sam ga kako u odlasku govori: "Slava je Allāhu Uzvišenom, Slava je Onome Koji srcima Upravlja."
Na to ode Zejd kod Allāhova Poslanika i reče mu**:**

-Allāhov Poslaniče, dolazio si mi kući i nisi htio ući. Da ti nije Berrah draga srcu, pa da je pustim? -Ali Allāhov Poslanik odvrati:

-Zadrži svoju ženu.
Zejd ipak ne izdrža život bez ljubavi i pusti Berru...

Jedne noći pričaše Resūlullāh i `Āišeh, kad ga obuze nesvjestica što je značilo da mu silazi Objava. Kad se povrati, osmjehnu se i reče: "Ko će otići do Berre bint Dža‘hš da je obavijesti da je Allāh sa neba meni Oženi?" Potom prouči Resūlullāh ājete koji mu bjehu objavljeni:

"*A kad veliš onome kome Allāh Ugodi i ti mu ugodi: - Zadrži svoju ženu, krijući u sebi ono što Allāh Učini vidnim, bojeći se ljudi, a preče je da se Allāha bojiš. Kad je Zejd pusti Oženismo je tebi, kako se ne bi ustručavali vjernici od žena svojih posinaka kad ih puste.*" *(poglavlje el-A‘hzāb : 37)*

Ova pade na sedždu iz zahvalnosti Allāhu i zareče se postiti dva mjeseca. Poslanik je prozva Zejneb (po mirisnom drvu).

Resūlullāh pozva ljude na svadbu i nahrani siromahe hljebom i mesom. Zejneb mu je pomogla oko hrane, ali ostade licem okrenuta zidu od posjetioca jer je tada bila sišla Objava:

"*A ako ih što pitate, pitajte ih iza zastora.*" *(poglavlje el-A‘hzāb : 53)*

Od tada pokriše lice Poslanikove žene i žene vjernika. Po ženidbi počeše munāfici po Medīni govoriti: "Mu‘hammed zabranjuje ženidbu s ženama od sinova, a oženi ženu svog sina."

Na to siđe Objava:

"*Mu‘hammed nije otac nikome od vas, nego je Poslanik Allāhov i pečat poslanika, a Allāhu je znana svaka stvar.*"
(poglavlje el-A‘hzāb : 40)

Zejneb bi znala reći Allāhovu Poslaniku: "O Allāhov Poslaniče, Allāha mi, ja nisam kao tvoje druge žene. Svaku su ti ženili očevi njihovi, ili braća ili rodbina, a mene ti Je Allāh na nebū Oženio."

A što se tiče dva mjeseca što se zareče Zejneb postiti ih iz zahvalnosti Allāhu, ovako veli za njih: "Nisam mogla postiti kad je Resūlullāh bio prisutan, ili kad bi na me kocka izašla da putujem s njime, nego bi postila kad bi kocka izašla na drugu od njegovih žena."

Na Poslanikovom oprosnom ‘hadždžu Zejneb bješe prisutna.

Zejneb bješe vješta rukotvorinama, pa bi štavila kožu i kitila odjeću perlama, pa bi to onda dijelila kao ‘sadaqu.

U vrijeme khilāfeta `Umerova osvojiše se mnoge pokrajine, pa posla khalīfa Zejnebi dvanaest hiljada srebrenjaka, ali ih ona sve podijeli među rodbinu i siromahe. Kad to ču `Umer posla joj još hiljadu da zadrži za se, ali ona i to podijeli.

Kad joj se prikuči smrtni čas, reče Zejneb: "Ja sam sebi spremila kefine, a `Umer će poslati kefine od sebe, pa dajte jedne u ‘sadaqu."

Preseli Zejneb dvadesete godine po Hidžretu, i klanja joj dženazu khalīfa `Umer i otprati je do greblja Beqī'. Kad ču `Āišeh za Zejnebinu smrt reče: "Ode hvale vrijedna i pobožna, pribježište jetima i udovica."

Džuwejrijjeh, kći ‘Hārithova

Saznade Resūlullāh da se pleme Mu‘s‘taliq, koje je bilo ogranak većeg plemena Khuzā`ah, sprema za napad na Medīnu pod vođstvom njihovog vladara ‘Hāritha,pa odluči da ih iznenadi prije toga, te povede a‘s‘hābe u borbu i povede `Āišu sa sobom.

Nađoše ih na pojilu koje je njima pripadalo i poraziše ih, a žene im dopaše ropstva kod muslimana. Kći njihova poglavara po imenu Berrah dopade pri podjeli Thābitu bin Qajsu, En‘sāriji.

Priča `Āišeh: "Biješe žena posebne ljepote, ko god je vidi svidi mu se. Dođe Resūlullāhu tražiti da joj pomogne iskupiti se od ropstva, i čim je vidjeh osjetih ljubomoru jer sam znala da će Resūlullāh vidjeti pri njoj ono što sam i ja vidjela."

Stade `Āišeh pred nju kako bi je spriječila od ulaska kod Allāhovog Poslanika koji se bio odmarao, ali ona bi uporna, tako da `Āišeh naposlijetku morade pristati.

Berrah započe:

-O Allāhov Poslaniče, ja sam Berrah kći ‘Hārithova, poglavara plemena**.** Zadesi me to što ti je poznato i zapadoh u udio Thābitu bin Qajsu, te zatražih od njega da se otkupim, pa dođoh tebi da mi pomogneš!

Resūlullāh će na to :

-Hoćeš li nešto bolje od toga?

-A šta je to? -upita Berrah.

-Da te otkupim i oženim, -odvrati Resūlullāh.

Pristade Berrah, a Resūlullāh je prozva "Džuwejrijjeh" (tražiteljica zaštite). Njen je svadbeni dar bio oslobođenje svih pripadnika njena plemena, a kad ljudi saznadoše da se Poslanik oženi kćerkom poglavara plemena Mu‘s‘taliq rekoše međusobom: "Tazbina Allāhova Poslanika!", pa oslobodiše ženskinje koje uzeše za robinje.

Veli `Āišeh: "Ne znam ženu koja je bila bereketnija svome narodu."

To se zbi pete godine po Hidžri. Džuwejrijjeh je tada imala dvadeset godina.

Jednog petka uđe Poslanik kod Džuwejrijje, a ona posti.

-Jesi li postila jučer? -upita je.

-Nisam, -odvrati Džuwejrijjeh.

-Je si li htjela sutra postiti? -upita opet Poslanik.

-Nisam, -reče ona.

-Onda se omrsi, -reče joj Resūlullāh. (Muslimani ne trebaju postiti petkom pošto je to njihov praznik, osim ako ne misle postiti dan prije ili poslije, ili ako ne poste svaki drugi dan, pa naiđe petak.)

Preseli Džuwejrijjeh u šezdeset petoj godini života, pedesete godine po Hidžri, a dženazu joj klanja namjesnik Medīne Merwān ibnul ‘Hakem u vrijeme khilāfeta Mu`āwije sina Ebī Sufjāna, i bi ukopana u groblju Beqī`, pored suprūgā Allāhovog Poslanika.

‘Safijjeh, kći ‘Hujejjova

‘Safijjeh potiče od Mūsāova brata Hārūna, `alejhimā- sselām. Bješe kći glavara Jevreja u Khajberu, i kad Allāh Dade da muslimani osvoje njihovu tvrđavu dovedoše njena muža Kināneh bin Rabī'ah koji je bio čuvar Jehūdskog blaga pred Allāhova Poslanika. To je blago bilo gomila nakita koje bi Qurejšije posuđivali prilikom svadbi, a biješe pohranjeno u volovskoj koži. Resūlullāh ga upita gdje ga sakri, a ovaj odvrati:

-Potrošismo ga na potrebe i ratove.

-Slažeš li se da te ubijemo ako ga pronađemo kod tebe? -upita Allāhov Poslanik.

Kināneh se složi, ali muslimani pronađoše mjesto gdje ga sakri i Resūlullāh ga prepusti Mu‘hammedu bin Selemeh čiji brat Ma‘hmūd pogibe od strane Jehūda, te mu ovaj odsiječe glavu.

Povedoše muslimani Jehūdijke u ropstvo, a na čelu kolone Bilal ibn Rabā‘h vodi Zejneb, kćerku poglavara Jehūda i njenu `amidžičnu. Prođoše pored poubijanih Jehūda, te se stade Zejnebina `amidžična udarati po licu i vriskati i bacati se po zemlji, našto će Resūlullāh:

-Maknite ovu šej‘tanku od mene!

Potom se obrati Bilalu:

-Je li ti milost izašla iz srca kad provodiš dvije žene pored njihovih mrtvih?

Dođe Di‘hjeh el-Kelbī kod Resūlullāha i zatraži jednu robinju za sebe, i izabra Zejneb.

Vidje ga neki čovjek kako je vodi, pa ode Resūlullāhu i reče mu: "O Božiji Poslaniče, dao si Di‘hjetu Zejneb, glavarku Na‘dīra i Qurej‘za (jevrejska plemena), a ona samo tebi dolikuje."

Resūlullāh zatraži od Di‘hjeta da izabere sebi drugu robinju, a prebaci preko Zejneb svoj ogrtač, kako bi a‘s‘hābi znali da ju je odabrao za sebe. Stoga bi prozvana ‘Safijjeh (Odabrana).

Nakratko po izlasku iz Khajbera u putu prema Medīni htjede Resūlullāh da opći sa njom, ali ona odbi, što bi krivo Allāhovom Poslaniku. Kasnije, kad više odmakoše, spusti je Resūlullāh, te je počešlja Umm Selīm, mati Poslanikova pomoćnika Enesa ibn Mālika.

Resūlullāh je upita:

-Hoćeš li me?

-O Allāhov Poslaniče, priželjkivala sam te dok sam bila u širku, a kako tek sad kad mi to Omogući Allāh u Islāmu, -odgovori ‘Safijjeh.

-A šta ti bi da me odbi na prvom odmaralištu? -upita Allāhov Poslanik.

-Bojah se za tebe od blizine Jehūda, -reče mu ona.

Oženi je Resūlullāh, a mehr joj bijaše oslobođenje od ropstva.

Bilo joj je sedamnaest godina.

Resūlullāh primjeti modricu na licu ‘Safijjinom i upita je za uzrok, a ona mu ispriča:

-Vidjeh u snu kako mi mjesec uđe u sobu, pa ispričah to mužu, a on me ošamari govoreći mi: "Nisi to usnila osim zato što priželjkuješ Mu‘hammeda, `arabskog kralja!"

Po dolasku u Medīnu smjesti Resūlullāh ‘Safijju u kuću ‘Hāritheta bin Nu`māna, gdje se okupiše En‘sārijke da vide ‘Safijjinu ljepotu, a dođe i `Āišeh pokrivena lica, a kad izađe, izađe za njom Resūlullāh i upita je:

-Kakvom ti se čini, `Āišeh?

-Čini mi se Jehūdijkom! -uzvrati `Āišeh.

Resūlullāh je znao za `Āišinu ljubomoru, pa joj reče: "Nemoj tako, ona je primila Islām i Islām se učvrstio kod nje. "

Postade ‘Safijjeh poznata po dobroti, blagosti i razumnosti.

Resūlullāh jednom bješe u i`tikāfu, pa dođe ‘Safijjeh da popriča s njim, a onda je povede da je otprati do njene sobe. Lice

joj bi pokriveno i sretoše ih dvojica En‘sārija, pa se povukoše kad vidješe Resūlullāha, ali ih ovaj pozva i reče:

-Dođite, ovo je ‘Safijjeh.

-Utječemo se Allāhu, nismo ništa loše pomislili, -rekoše.

-Uistinu šej‘tān kola kroz čovjeka krvnim sudovima, -na to će Resūlullāh.

Za vrijeme khilāfeta `Umerova ode ‘Safijjina robinja kod khalīfe i reče mu: "‘Safijjeh voli subotu i održava vezu s Jehūdima." Pozva `Umer ‘Safijju i upita je za ovo, a ona odgovori: "Što se tiče subote, ne volim je više od kad mi je Allāh Zamijeni petkom , a što se tiče Jehūda, među njima mi je rodbina s kojom održavam veze." Kad se vrati kući, upita ‘Safijjeh robinju:

-Zašto si to učinila?

-Šej‘tān me navrati, odvrati ova, na što je ‘Safijjeh oslobodi i reče joj da ide od nje.

U vrijeme khilāfeta `Uthmānova zavedoše par munāfiqa mase novoobraćenih muslimana u Egiptu i `Iraqu, pa dođoše u Medīnu dok su a‘s‘hābi bili na ‘hadždžu i opkoliše khalīfinu kuću, tražeći od njeg da napusti khilāfet ili će ga ubiti. ‘Safijjeh načini prolaz između njene i `Uthmānove kuće kroz koji mu je slala hranu i vodu.

Preseli ‘Safijjeh pedeset druge godine po Hidžri za vrijeme khalīfe Mu`āwije i bi ukopana sa suprugama Allāhovog Poslanika u groblju Beqī`.

Umm ‘Habībeh

Zvaše se Ramleh (biserima ukrašena), kćerka Ebū Sufjāna, poglavara Benū Umejjeh, jedne od najmoćnijih porodica unutar plemena Qurejš, koja će kasnije preuzeti vlast nad Islāmskom državom u njenih prvih stotinu godina nakon vladavine četvorice prvih khalīfa, počevši s Ramlinim bratom Mu`āwijom.

Ona i njen muž `Ubejdullah ibn Dže‘hš bijahu među prvima koji primiše Islām, a njen otac kad saznade za to dođe je koriti:

-Ostavila si vjeru tvojih očeva i djedova?

-Robujete kipovima i kamenju koje svojim rukama klešete, - odvrati mu kći.
Pokušavaše Ebū Sufjān iznova, ali mu Ramleh odgovaraše:
-Tako mi Allāha, da me sječete komad po komad ne bih se vratila u kufr nakon što me Allāh Uputi.
-Je li vam Mu‘hammed obećavao da ćete izaći iz grobova kad postanete zemlja i kosti? - upita Ebū Sufjān.
Ramleh mu odgovori Qur’ānom:

-"*I kad se grobovi rastvore, znaće duša šta je doprinijela i šta je propustila.*" *(poglavlje el – Infi‘tār : 5)*

-Daleko li je, daleko li je što obećavaju!- odvrati joj otac.

-"*Zar ne vidiš one što zamijeniše Allāhovu Blagodat kufrom i naseliše narod svoj u kuću propasti. U Džehennem, kojem su gorivo, a loša li prebivališta!*" **-** na to će Ramlah, citirajući Qur’ān. *(poglavlje Ibrāhīm : 28 – 29)*

-Ja bolje znam od tebe, -reče Ebū Sufjān.
-Ali Allāh Zna bolje i od mene i od tebe i od svega stvorenog, -reče Ramleh.

Nakon što primiše Islām ‘Hamzeḥ i `Umer, reče ovaj Resūlullāhu :
-Allāhov Poslaniče, zar nismo na Istini, mrtvi ili živi?
-Dakako, tako mi Onoga u Čijoj je Ruci moja duša. - odvrati Poslanik.
-Pa što se onda krijemo? Tako mi Onoga Koji te Posla s Istinom, nisam sjeo ni s kim s kim sam bio sjedio u džāhilijetu a da nisam ispoljio Islām bez straha, -na to će `Umer.
I zaista, izađoše a‘s‘hābi u dva ‘saffa, u jednom ‘Hamzeh, a u drugom `Umer sa isukanim sabljama i stadoše pozivati:
"Nema božanstva sem Allāha, Mu‘hammed je Allāhov Poslanik!"
Uđoše u ‘Harem, a `Umer povika što najjače može: "Ko se god pokrene od glavara kufra dočekat će ga moja sablja!" Niko se ne pokrenu, a muslimani klanjaše u miru.

Međutim, sastadoše se poglavari Qurejšija i dogovoriše se da se svaki obračuna sa onima koji primiše Islām u svom plemenu, i stadoše ih mučiti glađu i žeđu, dok ne dođoše Allāhovu Poslaniku tužeći se, pa im reče:

-Ko pobjegne radi vjere iz zemlje u zemlju, makar pedalj puta, obvezatan mu je Džennet, gdje mu je društvo Ibrāhīm `alejhisselām i Poslanik mu Mu‘hammed.

-A gdje ćemo? - upitaše a‘s‘hābi.

-U Abesiniju, tamo ima vladar koji ne dozvoljava ‘zulm (nepravdu), dok vam Allāh ne Učini izlaza.

Ramlah i muž joj `Ubejdullah učiniše Hidžru skupa s drugima, i rodi im se u Abesiniji kćerkica ‘Habībeh (Voljena), te postade Ramleh Umm ‘Habībeh (Majka ‘Habībina).

Međutim, Qurejšije poslaše `Amra ibnul-`Ā‘sa i `Abdullāha ibn Ebī Rabī`ah sa darovima kralju Nedžāšiju, a onda počeše:

"O vladaru, došli smo ti s poslom. U tvoju se zemlju sklonila grupa naše lakoumne mlađarije napustivši vjeru njihova naroda, a ne primiše tvoje već izmisliše novu, ne znaš je ni ti ni mi. Stoga nas poslaše naši časnici, očevi njihovi i `amidže i porodice njihove da ih povratimo kućama njihovim."

Patrijarsi odobriše njihove riječi, ali Nedžāšī reče: "Ne, tako mi Allāha, neću im ih predati dok ne čujem njihov odgovor. Zatražili su od mene zaštitu, i izabrali su moju zemlju i mene." Potom posla po njih, pa istupiše Dža`fer ibn Ebī ‘Tālib i Mu‘s`ab ibn `Umejr.

Patrijarsi otvoriše svoje knjige, a Nedžāšī stade pitati:

-Kakva je to vjera zbog koje ste napustili svoj narod, i zbog koje ne primiste moje vjere, niti ikakve druge?

Dža`fer će na to:

-O vladaru, bijasmo narod neznalački, robovasmo kipovima i jedosmo nezaklano. I činismo nevaljalštine i prekidasmo rodbinske veze, i nauđasmo susjeda i vladaše zakon jačeg. Onda nam Posla Allāh Poslanika od našeg roda, poznatog porijekla i poznatog nam po iskrenosti i emānetu i neporočnosti. Pozva nas Allāhu, da samo Njemu robujemo i da napustimo ono čemu robovasmo sem Njega, mi i očevi naši. I naredi nam da istinu govorimo i emānet pazimo i rodbinske veze čuvamo a susjedske njegujemo, i da se klonimo ‘harāma i ubistva. I zabrani nam nevaljalštine i potvoru, i jedenje jetimske imovine. I naredi nam namaz i zekat i post. Povjerovasmo

mu i slijedismo ga u onom što dođe od Allāha, ali nam se narod naš usprotivi i stade nas patiti kako bi se povratili robovanju kipova i nevaljalštinama. Stoga dođosmo tebi i izabrasmo te da nas sačuvaš od ‘zulma.

Nedžāšī upita:

-Možeš li nam proučiti štogod što je Objavljeno?

-Dža`fer stade učiti:

"*U ime Allāha, Svemilosnog, Premilosnog.*

"*Elif-Lam-Mim. Zar misle ljudi da će biti ostavljeni ako kažu:* "*Vjerujemo*", *a da ne budu iskušani? Iskušasmo i one prije njih, da Allāh Znadne iskrene i da Znadne lažljivce. A zar računaju oni koji nevaljalstva čine da će Nas prestići? Loše li je kako sude! Ko se bude nadao susretu s Allāhom, pa Rok Allāhov dolazi. A On je Svečujni, Sveznani. A ko se bori, bori se za sebe. Allāhu nije potrebno ništa od svjetova. A onim koji vjerovahu i dobra djela činjaše Oprostit ćemo nevaljalstva i Nagradit ćemo ih po najboljem što činjahu. I Oporučismo čovjeku lijep postupak s roditeljima, a ako te tjeraju da Mi pridružuješ štogod tebi neznano, nemoj ih poslušati. Meni je vaš povratak, pa Ću vas Obavijestiti o onom što činjaste. A one koji vjerovaše i dobra djela činiše, među ispravne Ćemo Uvesti.*" *(poglavlje el - `Ankebūt:1 - 9)*

Nedžāšī će na to:

-Daj nam još od ova lijepa govora.

Dža`fer nastavi:

"*U ime Allāha, Svemilosnog, Premilosnog.*

"*Pobijeđeni su Bizantinci u najnižoj zemlji, a oni će nakon svog poraza da nadjačaju, nakon par godina. Odredba je Allāhova otprije i ubuduće. Toga će se dana radovati vjernici. S Pomoću Allāhovom. Pomaže koga Hoće, a On je Ponositi, Premilosni. To je Obećanje Allāhovo! Ne Poriče Allāh Obećanja Svoga, ali većina ljudi ne zna. Poznaju vanjštinu života ovozemnog , a o ākhiretu su nehajni. Zar ne razmišljaju u dušama svojim da Allāh nije Stvorio nebesa i Zemlju i ono što je među njima osim sa smislom i do roka određenog. A mnogi ljudi susret sa Gospodarom svojim poriču.*" *(poglavlje er – Rūm : 1 -8)*

Orosiše se oči Nedžāšijeve, te reče:

-Uistinu je ovo i ono s čime je `Īsā `alejhisselām došao iz svjetiljke jedne!

Patrijarsi dodadoše: "Tako nam Allāha, ove riječi izviru iz izvora iz kojeg izviraše riječi našeg gospodina Krista. (Pomazanika) "

Za to vrijeme `Amr i `Abdullāh se dogovaraše što da čine, pa reče `Amr: "Tako mi Lāta, reći ću mu ono što će ih uništiti!" `Abdullāh mu na to: "Nemoj, oni su nam rod iako su nam suprostavljeni!" Ali `Amr istupi pred Nedžāšija i reče:

-O vladaru, oni govore o `Īsāu teške riječi!

Nedžāšī reče u ljutnji:

-Šta govore?

`Amr nastavi:

-Kažu da je `Īsā rob i psuju po majci njegovoj!

Nedžāšī se okrenu a‘s‘hābima, pa reče:

-O a‘s‘hābi Mu‘hammedovi, šta velite za `Īsāa sina Merjemina?

Dža`fer odgovori:

-Kažemo ono što nas je o njemu obavijestio naš Poslanik . On je rob Allāhov i Poslanik i Riječ Njegova koju je stavio u Merjem, djevicu neporočnu.

Mu‘s`ab stade učiti:

"*U Ime Allāha, Svemilosnog, Premilosnog.*

"I spomeni u Knjizi Merjem kad se povuče od svoje rodbine u mjesto na istoku i zakloni se od njih, te joj Poslasmo Duha Našeg, pa joj se prikaza čovjekom skladnim. Reče: "Utječem se Svemilosnom od tebe ako Ga se bojiš." Reče: "Ja sam Poslanik Gospodara tvoga, da ti poklonim dječaka čista." Reče: "Zar da imam dijete, a nije me dotakao čovjek, niti sam bludnica?" Reče: "Tako Reče Gospodar tvoj: "To je Meni lahko i Učinit Ćemo ga znakom ljudima i Milošću od Nas. I bi tako određeno. "(poglavlje Merjem : 16 – 21)

Nedžāšī udari rukom po tlu i uze grančicu, pa reče: "Tako mi Allāha, nije drukčija istina o `Īsāu sinu Merjeminu ni za grančicu ovu!" Potom se obrati a‘s‘hābima: "Vi ste sigurni u mojoj zemlji, a

ko vas bude vrijeđao biće kažnjen. Da mi dadnu brdo zlata ne bih naudio kome od vas!"

Zatim pokaza prema dvojici Qurejšija, i reče patrijarsima: "Vratite im njihove poklone, ne trebaju mi. Tako mi Allāha, nije Allāh Uzeo od mene mito kad mi Je Povratio moju vlast, pa da ja uzmem mito radi Njega."

Tako ostadoše a‘s‘hābi u miru i zaštiti Nedžāšija, Allāhu robujući u zadovoljstvu i nadi.

Međutim, Umm ‘Habībin muž `Ubejdullah bio je kršćanin prije nego što je primio Islām, pa se ovdje pored vina svećeničkih na dohvat ruke stade kolebati.

Jedne noći usni Umm ‘Habībeh svoga muža u liku svinje i promjenjena glasa, te ga omrznu. Probudi se išćeći zaštitu Allāhovu od šej‘tāna i naumi ispričati mužu san, ali je on preduhitri:

-Umm ‘Habībeh, razmišljao sam i nisam našao bolje vjere od kršćanstva. Bijah u njoj, pa uđoh u vjeru Mu‘hammedovu, pa izađoh u vjeru kršćansku.

Umm ‘Habībeh mu reče, opominjujući ga:

-Tako mi Allāha, nije bolje za te, a onda mu navede Qur’ānske ajete:

"*Dođoše vam dokazi od Gospodara Vašeg, pa ko ih vidi, sebi je vidio, a ko se zaslijepi, sebi se zaslijepi, a ja nisam vaš čuvar.* "*(poglavlje el – En`ām : 104)*

`Ubejdullah je proba odvratiti od Islāma, ali mu ona reče:

-Vidjeh san od kojeg se prepadoh. Vidjeh te u liku svinje, baciše je u Džehennem. Probudih se uplašena, kako da se baci u Džehennem onaj koji je zadovoljan Allāhom i vjerom Islāmom i Poslanikom Mu‘hammedom? A Allāh Obveseli Džennetom svakog ko Hidžru učini Allāhu i Poslaniku Njegovu.

`Ubejdullah se podsmjehnu:

-Džennetom?

Odvojiše se jedno od drugoga, a `Ubejdullah se odade vinu, a kad bi sretni a‘s‘hābe reci bi im: "Mi se razbeharasmo, a vi ostaste neoplođeni." A a‘s‘hābi bi mu reci: "Ne treba nam tvojih savjeta. Izgubio si i dunjaluk i ākhireh."

Umm ‘Habībeh se povuče u kuću i predade se `ibādetu i učenju Qur’āna i dovi Allāhu . Jedne noći usni kako joj neko reče: "O majko vjernika!" Ujutro čū kucanje na vratima. Bješe to Abrahah, Nedžāšijeva robinja.

"Poručuje ti moj gospodar da je Resūlullāh zatražio od njega da te uda njemu. Pismo je donio `Amr ibn Umejjeh ed-‘Damri. Reci koga ovlašćuješ da te dadne."

"Ovlašćujem Khalida ibn Sa`īda", reče Umm ‘Habībeh kroz suze radosnice nakon što Allāh Okruni njeno strpljenje. Potom skide svoje dvije jedine srebrene narukvice i dade ih Abrahi za peškeš.

Pozva Nedžāšī a‘s‘hābe na svadbu i progovori:

"Hvala je Allāhu, Vladaru, Posvećenom, Spasu, Sigurnom, Ponositom, Silnom, Svenadzirujućem. Svjedočim da nema božanstva do Allāha i da je Mu‘hammed Poslanik Allāhov i onaj o čijem dolasku je `Īsā obveseljavao.

A potom, Allāhov je Poslanik meni pisao da ga oženim Umm ‘Habībom, kćerkom Ebū Sufjāna, i evo činim što je zatražio od mene, i dajem joj za mehr četiri stotine zlatnika."

Stavi Khalid ibn Sa`īd zlatnike u ruku Umm ‘Habībe, a ova presretna šapnu Abrahi: "Dadoh ti narukvice, a nemadoh nikakve imovine. A sad mi Allāh Posla ovo!" Abrahah joj vrati narukvice i reče: "Kralj me je obilno darovao i naredio da ne uzimam ništa od tebe, majko vjernika."

Htjede svijet da se raziđe, ali Nedžāšī kaza: "Sjedite, sunnet je poslanički da se jede svadbenom prigodom."

Nakon jela reče Dža`fer Umm ‘Habībi: "Sutra se ukrcavamo na brod u susret dragima, Mu‘hammedu i a‘s‘hābima njegovim."

Ostade Umm ‘Habībeh čitavu noć Allāhu se zahvaljujući na blagodatima što joj Podari.

Mejmūneh, kći ‘Hārithova

Bješe joj ime Berrah, kći ‘Hārithova, el-Hilālijje, a sestra joj bi Ummul-Fa‘dl, žena Resūlullāhova `amidže `Abbāsa.

Godinu dana poslije ugovora na ‘Hudejbijji dođe Allāhov Poslanik s a‘s‘hābima obaviti `umru, a mušrici isprazniše Mekku na tri dana kako je bilo dogovoreno.

`Abbās dođe u Poslanikov šator i obavijesti ga o Berrinoj želji da bude Poslanikova supruga. Poslanik  na to posla Dža`fera ibn Ebī ‘Tāliba, svog `amidžića da je zatraži za njeg. Ali Berrah ne mogaše izdržati, i čim iziđe Dža`fer iz njihova doma sjede na devu i ode sama do Allāhova Poslanika , te mu reče: "Deva i ono što nosi, Allāhu i Poslaniku Njegovu!"

Poslanik je prozva Mejmūneh(Bereketna), i htjede da prenoći s njom u Mekki, ali se Qurejšije usprotiviše pošto su tri ugovorena dana bila istekla.

Allāhov im Poslanik reče:

-Oženio sam ženu od vas, pa šta vam smeta da se zadržim dok ne prenoćim sa njom i pozovem ljude na jelo, i vas isto tako? Ali glavešine Qurejšija uzvratiše:

-Nismo potrebni tvoga jela, izlazi iz naše zemlje, prošla su tri dana!

Ostavi Resūlullāh svoga pratioca Ebū Rāfi` da dovede Mejmūnu, i naredi a‘s‘hābima pokret.

Prenosi Ibn `Abbās riječi Allāhova Poslanika : "Sestre vjernice su: Mejmūneh (Poslanikova supruga),  Ummul-Fa‘dl (žena Poslanikova `amidže `Abbāsa), Esmā' bint `Umejs (žena Poslanikova `amidžića Dža`fera, sina Ebū ‘Tāliba) i Selmā (žena Poslanikova `amidže ‘Hamze)."

Pripovijeda nam Mejmūneh kako je jedne noći Allāhov Poslanik izašao iz njene sobe, pa ona zaključa vrata za njim. Kad on pokuca, ona odbi da mu otvori.

-Jesi li se to zaklela da mi ne otvoriš? -upita Resūlullāh.

-Ideš drugim ženama u mojoj noći! -na to će Mejmūneh.

-Nije tako, već mi mokraća pritužila. -odvrati joj Poslanik.

Pripovijeda nam isto tako Mejmūneh kako su se ona i Resūlullāh kupali iz jedne posude.

U doba khalīfe Mu`āwije, pedeset prve godine po Hidžri, ode Mejmūneh sa sestrićem `Abdullāhom ibn `Abbāsom na ‘hadždž i umrije pri povratku, u istom mjestu na izlasku iz Mekke u kojem je Allāhov Poslanik prvi put prenoćio s njom, sedme godine po Hidžri.

Dženazu joj klanja Ibn `Abbās, a Mejmūneh oporuči da njenu sobu on uzme kao školu za podučavanje znanju.

Gāzijjeh, kći Džābirova

Bješe poznata po imenu Umm Šerīk, i bješe jedna od Qurejšijskih žena koja primi Islām u Mekki, te stade obilaziti potajice ženskinje i pozivati ih i privlačiti ih Islāmu.

Nakon Hidžre njenog muža Ebūl-`Askera ed-Dewsija, skupa sa Ebū Hurejrom, dođoše joj muževljeva rodbina i upitaše:

-Da nisi i ti u njegovoj vjeri?

-Jesam, Allāha mi! - prkosno će ona.

Priča Umm Šerīk: "Posadiše me na devu bez sedla, i hraniše me hljebom i medom i ne dadoše mi kapi vode, u sred ljetne žege. Onda me u podne ostaviše na suncu, dok mi ne ode razum i sluh i vid, i tako tri dana. Trećeg mi dana rekoše: "Napusti to na čemu si!" A ja ne znam šta govore, tek riječ po riječ, i pokazujem prstom prema nebu da je Allāh Jedan. Najednom osjetih vedro hladne vode na prsima, pa popih gutljaj i nestade ga, i vidjeh ga okačena između neba i zemlje i ne mogoh ga dokučiti. Onda se spusti do mene drugi put, pa popih gutljaj, pa se uzdiže od mene, i vidjeh ga između neba i zemlje. Onda se spusti po treći put, pa se napih i polih se po licu i glavi i odjeći. U to se pomoliše i upitaše: "Odakle ti ovo, neprijatelju Allāhov?" Pa im rekoh:

-Neprijatelj je Allāhov onaj ko se suprostavi vjeri Njegovoj, a ovo što vidite je opskrba Allāhova.

Odletiše do svojih mješina s vodom i nađoše ih svezane, pa rekoše: "Svjedočimo da je tvoj Gospodar i naš Gospodar, i da je Onaj koji te Podari opskrbom na ovom mjestu nakon što te ostavismo na suncu Propisao Islām!"

I primiše Islām svi i Hidžru učiniše.

Ostade Umm Šerīk udovicom, s mnogom djecom a bješe lijepa i već zašla u godine, pa dođe Poslaniku i reče mu: "Ja sebe poklanjam tebi!" Tim povodom siđe Qur’ānsko aje:

"I žena vjernica, ako sebe pokloni Poslaniku, ako je htjedne, samo tebi, a ne za druge vjernike." (poglavlje el-A'hzāb:50)

Tako se Umm Šerīk hvalila: "Ja sam ona koju je Allāh Nazvao vjernicom!"

Ona nam prenosi da je Allāhov Poslanik naredio da se ubija "geko" (pjegavi prozirni gušter što hoda po zidovima).

I prenosi nam kako je Allāhov Poslanik rekao: "Ljudi će bježati od Dedždžala u brda." pa ga ona upitala: "A gdje su muslimani u to doba?" Resūlullāh će na to: "Njih je malo u to vrijeme. U tri kraja: na sastavu dviju rijeka (`Irāq), na poluostrvu (`Arabijskom), i u Šāmu (Sirija, Jordan, Palestina).

(U ovom ajetu dozvoljava se Allāhovom Poslaniku da oženi vjernicu koja sebe pokloni bez mehra njemu ukoliko to on želi . Neki vele da on nikada nije oženio ovakvu , dok drugi kažu obratno . `Alī ibnul 'Husejn , 'Da'hhāk i Muqātil kažu da je oženio Umm Šerīk , Qatādeh kaže da je to bila Mejmūnah bintul 'Hārith o kojoj smo ranije govorili , dok El-Ša`bī veli da je to bila Zejneb bint Khuzejmeh o kojoj je također bilo ranije govora . `Urweh ibnul Zubejr kaže da je to bila Umm 'Hakīm bintul Ewqas , a `Āišeh spominje da je među njima bila i Khawleh bint 'Hakīm kao što to prenosi El-Bukhārī.)

Zejneb, kći Resūlullāhova

Zejneb je najstarija kći Allāhova Poslanika . Udala se za tetića Ebul-`Ā'sa ibn Rabī', čuvenog Mekkanskog trgovca sa Sirijom i Jemenom.

Jednom u putu, dok se vraćao sa svojom karavanom, doču Ebul-`Ā's kako ljudi koji se vraćaju iz Mekke govore o pojavi Poslanika ovog ummeta, a kad upita za ime, rekoše mu: "Mu'hammed, sin `Abdullāhov."

Po dolasku kući upita ženu je li to istina, a ona mu potvrdi, našto primjeti kako vijest prouzroči zabrinutost na licu muža njena, pa upita:

-Što je s tobom tetiću?, a on joj odgovori prigušenim glasom:

-Pribojavam se.
Zejneb je znala šta muči Ebul-`Ā‘sa, da ne kažu ljudi kako je napustio očinsku vjeru slijedeći ženu i punca, stoga mu reče:
-Ali ti nećeš dozvoliti da te to što ljudi pričaju odbije od Istine... I ja sam primila Islām tetiću.
Ebul-`Ā‘s se iznenadi:
-Zar si to učinila?
-Nisam porekla očeve riječi, a on je kao što znaš iskren i pouzdan, -odvrati Zejneb, a potom dodade: - I mati mi je primila Islām, i sestre, i `Alī, sin mi `amidže Ebū ‘Tāliba i Ebū Bekr, a od tvoga roda `amidžić ti `Uthmān ibn `Affān i tetić ti Ez-Zubejr ibnul `Awwām.
Ebul-`Ā‘s će na to:
-Jesi li razmišljala šta će biti ako ja ostanem u djedovskoj vjeri?
-Nikako tetiću, nego sam se nadala da ćeš pohititi u Islām poput tvog `amidžića i tetića, - reče Zejneb.
Izađe Ebul-`Ā‘s snužden i oborene glave. Po povratku reče Zejnebi: "Sreo sam ti oca danas u Ka`bi, Zejneba, i pozvao me u Islām... Onda zašuti, ali su crte njegova lica i drhtaj glasa ukazivale Zejnebi kakav mu je bio odgovor. "Tako mi Allāha, ne sumnjičim ti oca, i od svega bih najvolio da budemo, voljena moja, u istoj skupini, ali ne želim da čuješ kako ljudi govore da je tvoj muž izdao svoj narod i porekao djedove radi zadovoljstva njegove žene. Nadam se da me možeš shvatiti..."
Odoše a‘s‘hābi Allāhova Poslanika u Hidžru u Medīnu, a za njima i on sam, i ostade Zejneb daleko od oca i sestara i ne nađe utjehe osim u svojoj dječici `Aliju i Umāmetu, i kod svoga `amidže `Abbāsa koji je krio svoj Islām.
Jednog dana zavika ‘Dam‘dam el-Ghaffāri: "O Qurejšije, u borbu, u borbu. Vaši su imeci u Ebū Sufjānovoj karavani u opasnosti od Mu‘hammeda i njegovih drugova, priskočite u pomoć dok ne bude kasno!"
Izađoše Qurejšije u borbu, a sa njima i Ebul-`Ā‘s, a Zejneb rastužena razmišljaše: "Il’ mi je ostati jetimom, ili udovom..."
Dođoše do Mekke vijesti o porazu Qurejša na Bedru. Obradova se Zejneb, a stanovnike Mekke pogodi vijest poput munje. Zejneb saznade da joj je muž dopo ropstva, pa posla svoju ogrlicu preko `Amra ibn Rabī` da otkupi njome Ebul-`Ā‘sa. Kad

vidje Allāhov Poslanik ogrlicu rastuži se, jer prepozna ogrlicu svoje drage Khadīdže koju je darovala kćeri prilikom udaje za sina svoje sestre...
Allāhov Poslanik reče:

-Ako hoćete da joj vratite njena zarobljenika i njenu imovinu, učinite tako.

-Hoćemo, Allāhov Poslaniče, - reče Kharrāš ibn ‘Sammeh, čiji je zarobljenik bio Ebul-`Ā‘s.

Pozva Resūlullāh Ebul-`Ā‘sa sebi i zatraži da mu povrati kćerku, pošto mu ona kao muslimanka nije dopuštena.
Došavši kući Ebul-`Ā‘s reče ženi:

-Dođoh ti da se oprostimo!

-Kako, a tek si stigao? - upita Zejneb u čudu.

-Nisam ja taj koji će putovati, nego ti ovoga puta, reče joj muž, pa je obavijesti šta je zatražio njen otac.

-Hoćeš li me ti pratiti? -upita Zejneb.

-Ne, nego će doći Zejd ibn ‘Hāritheh i jedan En‘sārija, i sačekati te blizu Mekke.

Krenu Zejneb s muževim bratom Kinānetom po danu, pa kad to vidješe Qurejšije, skupiše se i izađoše da je traže. ‘Hibbān ibn Eswed pogodi njenu devu kopljem, te pade Zejneb sa svojom nosiljkom na stijenu, a bješe nosećom, te pobaci plod. Djever joj Kināneh posegnu za oružjem i povika: "Tako mi Allāha, ko god mi se približi pogodit ću ga strijelom!" Povukoše se Qurejšije, pa dođe Ebū Sufjān sa skupinom Qurejšija, te mu se obrati: "Skloni od nas svoje oružje, kako bi razgovarali s tobom." Kināneh okrenu luk, a Ebū Sufjān mu reče: "Nisi trebao izlaziti sa njom po danu na očigled ljudi, a znaš što nas zadesi od Mu‘hammeda, pa da ljudi to shvate kao dokaz naše slabosti i poniženja. Života mi, ne želimo je spriječiti od oca niti se želimo nad njom svetiti, već se vrati s njom dok se ljudi ne stišaju, pa je izvedi potajno."

Tako i učini Kināneh, a Ebūl-`Ā‘s se brinu oko nje dok se ne oporavi, pa je izvede Kināneh, a još bješe krvarila.

Ražesti se Allāhov Poslanik kad ču što se zbi i naredi a‘s‘hābima da živog zapale ‘Hibbāna, ali se onda obrati a‘s‘hābima: "Bio sam vam naredio da ga zapalite ako ga nađete, ali sam pomislio da nikom ne priliči da muči vatrom osim Allāhu, zato ako uhvatite ‘Hibbāna, ubite ga!"

Zejneb ostade godinama u očevoj kući nadajući se da će Allāh Raširiti prsa njena muža Islāmu.

Ebul-`Ā‘su su još dok je Zejneb bila kod njega Qurejšije govorili: "Ostavi je, a daćemo ti koju god hoćeš ženu od Qurejšija", ali je Ebul-`Ā‘s odbijao.

Jedne se noći neočekivano pomoli Ebul-`Ā‘s kod Zejnebe.

-Otkud ti? - zapita Zejneb u čudu.

-Sudbina me dovede blizu Medīne i blizu tebe, a potjera me traži.

-Jesi li došao kao musliman? -upita ga Zejneb.

Ebul-`Ā‘s odmahnu glavom:

-Ne Zejneb, nisam došao kao musliman, već sam se vraćao s karavanom iz Sirije, s imovinom mojom i imovinom drugih ljudi od Qurejšija, pa me spazi odred na čelu sa Zejdom ibn ‘Hāritheh i uzeše sve, a ja jedva pobjegoh i sačekah mrak da se sklonim kod tebe tražeći zaštite.

Zejneb odvrati tužno:

-Dobro došao tetiću, dobro došao oče `Alija i Umāmeta.

Ode Zejneb do Poslanikova mesdžida, a ljudi tek što klanjaše ‘sabā‘h, pa reče: "O ljudi, ja sam stavila Ebul-`Ā‘sa pod svoju zaštitu!" Kad ovo ču Allāhov Poslanik reče:

-O ljudi, jeste li čuli ono što sam čuo?

-Jesmo, - uzvratiše.

-Tako mi Onoga u čijoj je ruci duša Mu‘hammedova, nisam ništa znao o tome dok nisam čuo što ste čuli, -reče Resūlullāh, a onda doda: -Zaštitismo koga zaštiti!

Kad se vratiše, upita Zejneb Ebul-`Ā‘sa:

-Je li ti lahko bez mene?

-Tako mi Allāha, ne živi mi se bez tebe, -uzvrati Ebul-`Ā‘s.

-Pa zašto onda ovo mučenje? -reče Zejneb.

-Da bi bilo onako kao je Allāh Odredio, -uzvrati Ebul-`Ā‘s.

Posla Resūlullāh po Ebul-`Ā‘sa da ga dovedu u mesdžid, među one koji mu zaplijeniše robu, pa reče:

-Ovo je čovjek kome ste uzeli imetak, pa ako mu ga vratite bit će mi drago, a ako nećete, to vama pripada.

Ali ovi uzvratiše glasom jednim:

-O Allāhov Poslaniče, vraćamo mu ga! -i vratiše mu sve što mu zaplijeniše.

Pri odlasku Ebul-`Ā‘sa reče Resūlullāh : "Bio je iskren sa mnom i ispunio je što je obećao!"

Zejneb spazi u očima Ebul-`Ā‘sa nešto neobično prije rastanka...

Obradovaše se Qurejšije dolasku karavane i dobiti od trgovine, i stadoše ga zapitkivati o Mu‘hammedu i njegovim drugovima. On, međutim, izbjegavaše odgovor dok ne povrati svakome svoje, a onda se ispe na stijenu i progovori:

-O Qurejšije, je li ostalo kod mene štogod od imetka njegova?

-Ne, da te Allāh Nagradi, nađosmo te poštenim i plemenitim, -odgovoriše Qurejšije.

-Onda svjedočim da nema božanstva sem Allāha i da je Mu‘hammed rob Njegov i Poslanik! - izjavi Ebul-`Ā‘s, i nastavi: -Nije me spriječilo od Islāma izuzev strah da će te pomisliti da sam htio pojesti vaš imetak.

Ostavi ih Ebul-`Ā‘s u čudu i zaputi se u Medīnu...

Zatekbiraše a‘s‘hābi kad uze Resūlullāh prisegu od svog zeta u Medīnskoj džamiji, a Zejnebina sreća bi golema.

Preseli Zejneb na ākhireh godinu dana po Islāmu njena muža, u početku osme godine poslije Hidžre. Otac je spusti u grob s dubokim bolom, a po izlasku iz groba se onesvijesti, a kad se osvijesti reče: "Sjetih se Zejnebe i njene krhkosti, pa zamolih Allāha da joj Olakša grobnu tjeskobu i sparinu, pa mi Udovolji."

Ruqejjeh, kći Resūlullāhova

Ruqejjeh se rodila na sedam godina pred silazak Objave Resūlullāhu . Oženio je `Utbeh, sin Poslanikova `amidže Ebū Leheba dok je još bila malo dijete prije Objave, ali je čekala u kući svog oca dok odraste.

Po silasku Objave primi Islām mati joj Khadīdžeh i sestre njezine i ona s njima.

A kad siđe poglavlje: "*Nek propadnu ruke Ebū Lehebove...*", reče ovaj sinu: "Moja ti je glava ‘haram ako se ne rastaviš od kćeri njegove!" I zaista, rastavi se `Utbeh od Ruqejje, a nije ni bila prešla u njegovu kuću, pa se oženi njome `Uthmān ibn `Affān .

Kad se pojača pritisak Qurejšija iseliše muslimani u Abesiniju, a prvi iseli `Uthmān sa svojom ženom, u mjesecu Redžebu, pete godine po Objavi.

Resūlullāh je iščekivao vijesti o njima, dok mu neka žena od Qurejšijki ne ispriča: "O Mu‘hammede, vidjela sam ti zeta vodi magarca, a na njemu tvoja kći." "Neka ih Allāh Prati, `Uthmān je prvi koji je učinio Hidžru sa svojom porodicom nakon Lū‘ta ," -na to će Resūlullāh.

U toku prve Hidžre pobaci Ruqejjeh dijete, a kad se vratiše drugi put u Abesiniju, rodi `Abdullāha pa postade `Uthmān Ebū `Abdullāh. Kad napuni dvije godine, ozlijedi ga horoz po licu, pa mu rana nateknu i umrije. Poslije njega Ruqejjeh nije imala djece.

Kad saznadoše muhadžiri u Abesiniji da su plemena Ews i Khazredž uzeli Allāhova Poslanika u zaštitu i dali mu prisegu, vratiše se u Mekku. No, Qurejšije još više pojačaše ugnjetavanje, pa dozvoli Resūlullāh a‘s‘hābima da se isele u Medīnu, a među njima i `Uthmān, a onda ode i sam, u društvu Ebū Bekra.

Nakon što podiže mesdžid i svoje sobe, posla Zejda ibn ‘Hāritheta i svog pratioca Ebū Rāfi` da dovedu Poslanikovu porodicu, i tako dođe i Ruqejjeh.

Poslanik se bješe spremao za izlazak na Bedr gdje su se muslimani spremali presresti karavanu koju je vodio Ebū Sufjān iz Sirije, kad se Ruqejjeh razboli od ospica, pa ostavi Poslanik `Uthmāna da njeguje ženu i pazi na Medīnu.

Ruqejjeh preseli na ākhireh, i dok ju je `Uthmān spuštao u qabur začu tekbire i spazi Zejda kako se pojavljuje u daljini na Poslanikovoj devi sa vijestima o pobjedi muslimana. Kad stiže Resūlullāh, `Uthmān je zaravnjavao qabur. Zaplakaše žene za Ruqejjom, pa dođe `Umer i stade ih udarati bičem, ali ga Poslanik uhvati za ruku i reče: "Pusti ih nek plaču, što god je iz srca i oka, to je od Allāha i ra‘hmeta, a što je od ruku i jezika, to je od šej‘tāna."

Sjede Fā‘timeh na ivicu groba plačući za sestrom, a Poslanik joj brisaše suze krajičkom svoje košulje.

Umm Kulthūm, kći Resūlullāhova

Umm Kulthūm primi Islām skupa s majkom i sestrama, i učiniše pri-

segu Poslaniku skupa s ostalim ženama.

Po Ruqejjinoj smrti zaplaka `Uthmān, pa ga upita Resululah :

-Što te rasplaka?

-Plačem zbog prekidanja tazbinstva među nama, - odvrati `Uthmān.

-Evo mi Džibrīl naređuje Naredbom od Allāha da te oženim njenom sestrom, za isti mehr i istu gozbu, -na to će Resūlullāh.

Svadba bi nakon pola godine po Ruqejjinoj smrti. `Uthmāna prozvaše "Zhū-nnūrejn" (posjednik dvaju svjetala), jer bješe mužem dviju Poslanikovih kćeri.

Umm Kulthūm je prisustvovala skupa s ocem i mužem primirju na ‘Hudejbijji i `umri godinu dana poslije, kao i osvajanju Mekke. Preseli na ākhireh uskoro nakon toga, a `Uthmān se duboko ožalosti, našto mu Poslanik reče: "Da ih imam deset, oženio bi ih tobom `Uthmāne."

Fā‘timeh, kći Resūlullāhova

Ona je najmlađa kći Allāhova Poslanika , a zvali su je "Umm Ebīhā" (majka svoga oca). Rodila se na pet godina prije Objave, u godini kad je obnovljena Ka`beh.

Po silasku Objave njenom ocu, napusti Fā‘timeh igru i postade njegov vjerni pratioc i zaštitnik od mušričkog jeda. Priča Fā‘timeh: "Sastaše se Qurejšiski mušrici i dogovaraše da svaki od njih udari Mu‘hammeda kad naiđe, pa čuh to i rekoh ocu: -Skupine Qurejšija se zakleše svojim božanstvima da te kad naiđeš svaki od njih udari svojom sabljom i da te tako ubiju, a on mi kaza: "Nemoj plakati, kćeri." Potom se abdesti i izađe, a kad uđe u ‘Harem Ka`beh podigoše glave, pa ih spustiše, pa uze šaku zemlje i baci je prema njima govoreći: "Izobličila se lica," pa svi izginuše na Bedru."

Pripovjeda `Abdullāh ibn Mes`ūd: "Jednom bijasmo s Resūlullāhom u ‘Haremu dok je klanjao pa izbaci deva svoj izmet, našto će Ebū Džehl: "Ko će baciti ovo na Mu‘hammeda?" Pa ustade `Uqbeh ibn Ebī Mu`ī‘t i stavi izmet među pleća Resūlullāhova dok je bio na sedždi, pa se stadoše smijati s tolikom žestinom da se zavališe jedan na drugog. Mi se bojasmo skinuti izmet s leđa Poslanikovih , a da sam imao ičiju zaštitu učinio bih to, dok ne

dođe Fā‘timeh a Poslanik ﷺ jednako na sedždi, ne miče se, te skide izmet s očevih leđa i stade koriti Qurejšije."

Kad je sišlo Qur’ānsko aje: "*I opominji svoj rod najbližnji*...", pope se Allāhov Poslanik ﷺ na ‘Safu i pozva ljude na okup. Neko dođe sobom, a neko posla izaslanika, dok ne započe Resūlullāh: "O rode Fihrov i rode Ka’bov (preci Qurejšija), da vam reknem da je vojska u podnožju ovog brda, hoće da vas napadne, biste li mi povjerovali?" "Bismo"- odgovoriše, -"ti si iskren i nikad nismo čuli od tebe laž." Na to nastavi Resūlullāh : "O Qurejšije, (Resūlullāhovo šire pleme) spašavajte sebe od vatre! O rode `Abdul-Mu‘ttalibov (Resūlullāhov najuži rod), spašavajte sebe od vatre! O rode Hāšimov (Resūlullāhov uži rod), spašavajte sebe od vatre! O Fā‘timeh, kćeri Mu‘hammedova, spašavaj sebe od vatre! O ‘Safijjeh, kćeri `Abdul-Mu‘ttalibova (Poslanikova tetka), spašavaj sebe od vatre! Ja vam, Allāha mi, ne mogu ništa pomoći kod Allāha, samo me veže za vas rodbinstvo."

Započe blokada Hāšīmija, roda Poslanikova koji uze Mu‘hammeda u zaštitu, i potraja tri godine. Fā‘timeh i mati joj Khadīdžeh bijahu u zaštiti kod Poslanikova `amidže Ebū ‘Tāliba. Po prestanku blokade umrije Ebū ‘Tālib, a odmah potom i Khadīdžeh. Tako izgubi Allāhov Poslanik ﷺ zaštitnika i utjehu odjednom.

Kad jednom izađe iz kuće istrese mu neka budala od Qurejšija zemlje po glavi, pa donese Fā‘timeh leđen s vodom i opra mu lice i ruke plačući, a otac bi je tješi: "Ne plači kćeri, Allāh Čuva tvog oca."

Nakon Hidžre zatraži Poslanikov `amidžić `Alī ruku Fā‘timeh, pa spomenu Resūlullāh to kćeri a ova zašuti, što je značilo pristanak.

-Šta ti je mehr? - upita Poslanik ﷺ `Alija.

-Ne posjedujem ništa, -odvrati `Alī.

-A gdje ti je pancirna košulja što ti je dadoh onomad? - reče Resūlullāh.

-Kod mene, -odgovori `Alī.

-Daj joj je za mehr, -reče mu Poslanik ﷺ.

Nakon ženidbe, dođe im Poslanik ﷺ u posjetu i zadovi od Allāha: "Allāhu moj, Blagoslovi ih i potomstvo njihovo."

Dušek im je bila ovčija kožica, a kad bi htjeli leći okrenuli bi je sa strane vune. Uzglavlja im bijahu od kože ispunjene palminom

likom. Sve što su posjedovali bila su dva ručna mlina, dva ćupa i pehar.

Poslanik reče `Aliju da priredi svadbenu gozbu, te tako i uradi. Onda mu reče da potraži stan, pa nađe `Alī stan pod kiriju, ali dođe ‘Hāritheh ibn Nu`mān Allāhovom Poslaniku i ponudi svoju kuću koja bješe blizu Poslanikove.

`Alī bješe siromašan i nije mogao nabaviti posluge da pomogne Fā‘timi, nego bi joj sam pomagao u nekim kućnim poslovima.

Jednom se vrati Allāhov Poslanik iz vojnog pohoda s robljem, pa reče `Alī Fā‘timi: "Tako mi Allāha, toliko sam teglio vodu da me prsa bole, a otac ti je doveo roblje, otiđi pa zatraži za sebe." Fā‘timah odgovori: "I ja sam, Allāha mi, mljela toliko da mi se ruke ižuljaše."

Ode Fā‘timeh kod oca, ali se samo poselāmi, i bi je stid da zatraži što je naumila. Onda odoše zajedno, ali im Poslanik reče: "Allāha mi, neću dati vama a ostaviti siromahe što žive u džamiji praznih stomaka. Ovo ću roblje prodati i hraniti od toga džamijsku sirotinju."

Vratiše se `Alī i Fā‘timeh, a Poslanik im navrati kasnije i nađe ih pod pokrivačem, ako pokriju glavu izvire im noge, pa se pridigoše, ali im Poslanik reče: "Ostanite gdje ste, hoćete li da vas obavijestim šta vam je bolje od onoga što iskaste? Riječi što me Džibrīl nauči: "Sub‘hānAllāh" poslije svakog namaza, trideset i tri puta, i "El‘hamdulillāh" trideset i tri puta i "Allāhu Ekber" trideset i tri."

`Alī bi znao biti strog s Fā‘timom, pa mu jednom reče: "Allāha mi, požalit ću se na te Allāhovom Poslaniku". I zaista, ode Fā‘timeh ocu da se požali, a `Alī dođe kriomice za njom da čuje šta će reći Poslanik. Fā‘timeh se požali na `Alijevu strogost, ali joj otac reče: "O kćeri, budi poslušna i razumna, žena nije žena ako nije pripravna na muževljeve ćudi." `Alī ostade šuteći, i zareče se u sebi da će biti drugačiji s Fā‘timom.

Allāh podari Fā‘timu sinom druge godine poslije Hidžre, a Resūlullāh se obradova prinovi i nazva ga ‘Hasan, i udijeli srebra u težini njegove kose (koja se brije sedmog dana po rođenju). Poslije godine dana rodi se i ‘Husejn (‘Hasančić).

Volio je Resūlullāh mnogo svoje unuke. Jednom je prolazio pored `Alijeve i Fā'timine kuće, kad začu 'Husejnov plač, pa uđe i reče Fā'timi: "Zar ne znaš da me pogađa njegov plač?"

Onda Otvori Allāh muslimanima Khajber, pa podijeli Poslanik `Aliju i Fā'timi ječma i hurmi.

Poslije 'Hasana i 'Husejna rodiše se još dvije kćerkice - Zejneb i Umm Kulthūm. Sa svima bi se Allāhov Poslanik poigraj i pomazi.

Poslije osvojenja Mekke razglasi `Alī da će ženit Džuwejrijju, kćerku Ebī Džehla, što dođe do ušiju Fā'timeh, pa reče ocu: "Ljudi misle da se ti ne ljutiš radi svojih kćeri, i eto Ebū 'Hasan (`Alī) obećа brak kćeri Ebī Džehla." Resūlullāh se ispe na mimber i obrati se ljudima: "Fā'timeh je dio mene, i ja se bojim da je ne stavite na kušnju. Tako mi Allāha, ne mogu se sastaviti kći Allāhova Poslanika i kći Allāhova neprijatelja kod jednog čovjeka nikada!" Kad to ču `Alī, reče: "Neću učiniti ništa što ti je mrsko."

U smrtnoj bolesti Allāhova Poslanika, uze on nešto šaptati Fā'timi na uho, pa ova zaplaka. Onda joj došapnu nešto drugo, pa se nasmiješi. `Āišah je upita o čemu se radi, ali joj ova reče tek nakon preseljenja Resūlullāha na ākhireh: "Prvo me je obavijestio da je Džibrīl ponavljao Qur'ān sa njim svake godine jedanput, a ove godine dvaput. A onda me obavijestio da ću biti prva koja će za njim preseliti."

Po izboru Ebū Bekra za khalīfu odoše Fā'timeh i Poslanikov `amidža `Abbās da traže zemlju po imenu Fedek i imanje u Khajberu kao zaostavštinu iza Allāhova Poslanika. Međutim, Ebū Bekr im reče: "Čuo sam Allāhova Poslanika gdje veli: "Mi se Poslanici ne nasljeđujemo, a što ostane za nama je 'sadaqah", a onda nastavi Ebū Bekr: "Ali je na meni da pomažem koga je Allāhov Poslanik pomagao i trošim na koga je Allāhov Poslanik trošio."

Jednom se požali Fā'timeh Ebū Bekrovoj ženi koja se zvaše Esmā' bint `Umejs na vjetar koji čini da se odjeća prilijepi za tijelo pa ga ocrtava, a ova će na to: "Da ti pokažem što sam vidjela u Abesiniji!" Zatim zatraži palmine grane bez lišća pa ih presavi, a preko njih navuče haljinu. Fā'timeh će na to: "Kako je lijepo, u njemu se prepoznaje ženska odjeća od muške."

I ispuniše se Poslanikove riječi, oboli Fā‘timeh i bi prva koja preseli nakon Resūlullāha. Klanja joj dženazu `Alī, u Rama‘dānu jedanaeste godine po Hidžri.

Erwā, kći `Abdul-Mu‘ttalibova

Erwā (u značenju "divokoza"), bila je tetka Allāhovom Poslaniku po ocu. Njen sin ‘Tulejb primio je Islām, kao i dajdža mu ‘Hamzeh, pa on upita majku zašto i ona ne učini isto, našto ona odgovori: "Dok vidim kako će postupiti moje sestre. A ti ostani uz svog dajdžića, on ti je najpreći da ga podržiš." Sin će joj na to: "Zaklinjem te Allāhom da posvjedočiš njegovo poslanstvo i da nema božanstva osim Allāha."

Erwā ga posluša i postade od pomagača Allāhova Poslanika u pozivu u Islām.

‘Tulejb ču kako mušrik po imenu `Awf ibn ‘Sabrā psuje Allāhova Poslanika , te uze devinu čeljust i razbi `Awfu glavu, i postade prvi koji proli mušričku krv. Na to mu upitaše majku: "Zar ne vidiš šta ti uradi sin?" A ona će na to: "Najbolji je dan njegova života onaj kad stade u odbranu svoga dajdžića."

Odoše Qurejšije kod brata joj Ebū Leheba i rekoše mu da je Erwā primila Islām, pa je ode ružiti, a ona mu odvrati: "Stani u odbranu svog bratića, pa ako njegovo nadjača, bit ćeš od odabranih, a ako ne, branio si bratića." Ali Ebū Leheb će na to: "Kao da mi možemo protiv svih `Araba? On poziva u novu vjeru!"

Erwā je potom otišla u Hidžru u Medīnu, gdje je dala prisegu Allāhovom Poslaniku. Bila je još živa kad je preselio na ākhireh.

‘Safijjeh, kći `Abdul-Mu‘ttalibova

‘Safijjeh ("odabrana") je bila druga Poslanikova tetka po ocu. Njena mati Hāleh ("kolut oko mjeseca") bint Wehb bila je Poslanikova tetka po majci.

‘Safijjin sin Zubejr ("ljepotan") ibnul `Awwām primio je Islām, na što mu mati reče: "Budi uz svog dajdžića, on je najpreći da ga podržiš. Allāha mi, da mogu ono što mogu muškarci slijedila bih ga i branila."

‘Safijjeh je branila svog bratića u svakoj prilici, i korila brata joj Ebū Leheba kad bi napadao na Allāhova Poslanika .

Kad je ‘Safijjin brat ‘Hamzeh primio Islām, spopade ga šej‘tān po povratku kući i stade mu došaptavati: "Ti si glavar Qurejšija, zar ćeš slijediti ovog novovjerca i napustiti vjeru djedovsku? Smrt ti je bolja od tog što uradi!" ‘Hamzeh se obrati Allāhu: "Moj Allāhu, ako je ispravno kako sam postupio, Učvrsti mi srce na tomu, a ako nije, Izvedi me iz toga."

Te noći ‘Hamzeh nije mogao spavati od šej‘tanske weswese. Ujutro srete ‘Safijju koja se obradova njegovu Islāmu, i reče: "Otiđi kod svog bratića i ustraj!" Posluša ‘Hamzeh sestru i ode kod Božijeg Poslanika, pa mu reče: "O bratiću, muči me to što ne znam jesam li u pravu, poželio sam te slušati!" Uze ga Resululah podsjećati i strašiti Džehennemom i radovati Dženetom, te Učvrsti Allāh vjeru u srcu ‘Hamzinom, pa izjavi: "Svjedočim da si iskreni, svjedočenjem iskrenim. Pozivaj bratiću u tvoju vjeru, pa tako mi Allāha, draže mi je što nisam na staroj vjeri nego da sve što nebo zasjenjuje meni pripada."

I bi ‘Hamzeh od onih kojima je Allāh Branio čast Islāma. I ‘Safijjeh primi Islām i ode u Hidžru u Medīnu sa sinom Zubejrom.

Saznade Resūlullāh da su Qurejšije krenuli na Medīnu skupa sa plemenima s kojima su u savezu da osvete poraz na Bedru. Ustade Poslanik i ispriča a‘s‘hābima san koji je usnio: "Vidjeh kravu kako se kolje, i vidjeh oštricu svoje sablje okrnjenu, i uvukoh ruke pod oklop čvrsti pa ga protumačih da ostanemo unutar Medīne i da se tu branimo ako napadnu."

Međutim, grupa a‘s‘hāba koji nisu učestvovali u bici na Bedru željeli su dočekati neprijatelja izvan Medīne, a takvog je mišljenja bio i ‘Hamzeh, kao i Sa`d ibn `Ubādeh i Nu`mān ibn Malik. Pošto vidje njihovu upornost, Poslanik uđe u kuću i obuče bojnu opremu. Tada se a‘s‘hābi pokajaše i rekoše: "Nek bude onako kako ti smatraš da je bolje." Ali Resūlullāh ovaj put reče: "Ne priliči Poslaniku da skine svoju opremu nakon što je obuče, dok ne Presudi Allāh između njega i njegovih neprijatelja."

Poslanik smjesti ženskinje u utvrdu unutar Medīne pored mesdžida i ostavi sa njima pjesnika ‘Hassāna ibn Thābita.

Neki Jehūd se stade peti dok su muslimani bili zauzeti bitkom, nebi li ih se domogao, pa reče ‘Safijjeh ‘Hassānu:

-Otiđi i ubi ga!
Ali ‘Hassān odgovori:
-Nisam ja za toga, inače bih bio sa Resūlullāhom u borbi.
‘Safijjeh će na to:
-Onda mi pričvrsti sablju za podlakticu!
Potom ode na Jehūda i odrubi mu glavu, a onda reče ‘Hassānu:
-Uzmi je za uši i baci na one Jehūde što se penju!
Prepadoše se Jehūdi kad pade glava među njih, i pobjegoše govoreći: "Mislili smo da Mu‘hammed nije ostavio nikoga da čuva žene."
Bitka na U‘hudu je počela pobjedom muslimana, ali kad odred koji je čuvao uzvišicu i kojem je Resūlullāh naredio da ni po koju cijenu ne napušta svoga mjesta vidje da je neprijatelj u bijegu pođe napuštati položaj da bi učestvovali u podjeli plijena, pa to iskoristi Khalid ibn Welid i udari na muslimane s leđa i preokrenu tok bitke. Neki stadoše bježati prema Medīni, gdje ih dočeka ‘Safijjeh s kopljem u ruci, udarajući ih po licima: "Zar ste pobjegli ostavivši Resūlullāha ?"
Njen brat ‘Hamzeh bješe ubijen od strane roba Wa‘hšija kojem je Ebū Sufjānova žena Hind bila obećala slobodu ako ubije ‘Hamzu, kako bi osvetila smrt svoga oca i braće na Bedru.
Wa‘hšī nije učestvovao u borbi, već je samo vrebao pogodan tren da pogodi ‘Hamzu kopljem. Onda dođe Hind i pojede ‘Hamzinu džigericu.
‘Safijjeh dođe na U‘hud nakon borbe, čuvši da joj je brat poginuo i da je izmrcvaren nakon smrti. Kad je spazi Resūlullāh , reče sinu joj Zubejru da je spriječi od pogleda na unakaženo bratovo truplo. Kad ču ‘Safijjeh od sina što mu je naredio Resūlullāh reče: "Zbog čega? Saznala sam da su ga unakazili, ali to je radi Allāha. Strpićemo se i nagradi se od Allāha nadati." Kad ču Allāhov Poslanik od Zubejra što mu mati kaže, reče mu da joj dopusti vidjeti bratovo tijelo, a ona zadovi od Allāha za svog brata Oprosta.
Kad ču Resūlullāh što se zbi sa Jehūdijom u utvrdi nasmija se toliko da mu se očnjaci ukazaše, i dodijeli ‘Safijji dio ratnog plijena kojeg dobiše muškarci.
Kad krenuše muslimani na utvrđene Jehūde u Khajberu, krenu i ‘Safijjeh. Pred borbu izazva Jehūdija po imenu Mer‘hab ko

mu smije izaći na mejdan, pa izađe Zubejr. ‘Safijjeh reče Allāhovom Poslaniku:
"Ubiće mi sina !'
Resūlullāh joj uzvrati:-"Ne,nego će tvoj sin njega ubiti ako Allāh Htjedne." I zaista,ubi Zubejr Jehūdiju,i Otvori Allāh muslimanima bedeme Khajbera.

‘Safijjeh je prenijela od Allāhova Poslanika ‘Hadīthe koje je zapamtila. Preselila je na ākhireh u doba khilāfeta `Umerova, uzimajući abdest.Ukopana je u greblju Beqī`.

Khālideh, kći Eswedova

Khālidin otac El-Eswed bio je bratić Poslanikove majke Āmineh.

Jednom nađe Resūlullāh kod `Āiše nepoznatu ženu kako klanja, pa upita `Āišu o kome se radi. "Tvoja rodica s majčine strane, Khālideh bintul-Eswed", odgovori `Āišeh. "Slava je Allāhu Koji Izvodi žive iz mrtvog", na to će Resūlullāh.

Khālidin je otac, naime, ostao nevjernikom. Po primanju Islāma, Khālideh učini Hidžru u Medīnu, gdje je učinila prisegu Resūlullāhu . Bila je izuzetne ljepote, a oženio je `Abdullāh ibnul-Erqam.

Umm Hāni', kći Ebī ‘Tāliba

Zvala se Fākhiteh ("grlica"), Poslanikova `amidžićna, sestra četvrtog khalīfe `Alija.

Još prije silaska Objave tražio ju je njen `amidžić Mu‘hammed sin `Abdullāhov, ali je otac Ebū ‘Tālib dade za Hubejru el Makhzūmija, a Mu‘hammed oženi Khadīdžu.

U vrijeme teške gladi koja pogodi Qurejšije predloži Mu‘hammed svom `amidži `Abbāsu da pomognu drugom `amidži Ebū ‘Tālibu koji je imao puno djece, pa da svako uzme sebi jedno. `Abbās uze sebi Dža`fera, a Mu‘hammed `Alija.

Nakon što poče Mu‘hammed pozivati ljude u novu vjeru, započe zastrašivanje muslimana od strane mušrika. Fākhitin muž Hubejreh bio je od najžešćih protivnika Allāhova Poslanika i a‘s‘hāba.

Jedne zore ispriča Resūlullāh Fākhiti šta mu se desilo kad je zaspao u ‘Haremu Ka`beh: -Dođe mi Džibrīl, pa me probudi i izvede iz ‘Harema, kad tamo životinja veća od magarca, a manja od mazge, bijele boje, sa dva krila, jedan mu korak doseže doseg pogleda. Onda mi reče Džibrīl da se popnem, ali se životinja uzjoguni, pa joj reče Džibrīl: "Burāqu, nije te uzjašio Poslanik časniji kod Allāha od Mu‘hammeda."

Na to Burāq spusti grivu i nage mi se da ga uzjašim. Džibrīl osta samnom dok ne stigosmo do Bejtul Maqdisa (Svete Kuće u Qudsu), pa stavi ruku u stijenu i probi je. Onda poleti Burāq, pa mi se ukaza skupina Poslanīkā, među njima Ibrāhīm i Mūsā i `Īsā, pa klanjah sa njima kao imam i razgovarah sa njima. Onda mi dadoše dvije posude, u jednoj crveni a u drugoj bijeli napitak, pa popih bijeli, našto će mi Džibrīl: "Popio si mlijeko, a ostavio vino. Da si popio vino, zalutao bi tvoj ummet nakon tebe." Potom uzjaših i vratih se u ‘Harem i klanjah u njemu ‘sabā‘h.

Nakon što sasluša Poslanikove riječi, Fākhiteh reče:

-Zaklinjem te Allāhom `amidžiću da ne pričaš ovo Qurejšijama, pa da te proglasi lašcem i onaj ko te smatra iskrenim i da ti naude.

Ali Resūlullāh odgovori:

-Tako mi Allāha, ispričat ću im!

Ode Allāhov Poslanik u ‘Harem i tamo ga zamišljenog nađe Ebū Džehl i upita za razlog njegove zamišljenosti.

-Odveden sam noćas na put, -odgovori Resūlullāh.

-Kuda? -upita Ebū Džehl.

-U Bejtul Maqdis, -odvrati Allāhov Poslanik.

-A potom se pojavi među nama? -upita Ebū Džehl.

Resūlullāh potvrdno odgovori, a Ebū Džehl ga upita da li bi to ponovio pred svijetom, i opet dobi potvrdan odgovor.

Ebū Džehl dozva ljude, i Poslanik poče pričati šta se zbilo s njime te noći, onako kako je pričao Fākhiti, i kad im ispriča kako je popio iz posude s mlijekom i šta mu je Džibrīl na to rekao, nastavi:

-Potom nas podigoše na najdonje nebo, pa neko upita:

-Ko je? -Džibrīl reče svoje ime, pa ga upita ko je s njim, a on reče: "Mu‘hammed."

-Zar mu je poslano poslanstvo? -upita, a Džibrīl mu potvrdi, a on će na to:

-Dobro došao, divna li dolaska! -pa dođe i otvori.

Kad uđoh, ugledah Adema, pa mi reče Džibrīl: "Ovo ti je otac Adem, poselāmi se s njim! Pa se poselāmih, i odvrati mi selām i reče:

-Dobro došao čestiti sine i čestiti Poslaniče.

Potom se digosmo na drugo nebo i upitaše nas isto što nas upitaše na donjem nebu, i odgovoriše jednakim odgovorom. Tamo vidjeh Ja‘hju i `Īsā, a oni su tetići, pa se poselāmismo, te rekoše:

-Dobro došao čestiti brate i čestiti Poslaniče.

Potom se popesmo na treće nebo i nađosmo tamo Jūsufa, a na četvrtom Idrīsa, a na petom Hārūna, te na šestom Mūsāa, pa kad se poselāmismo zaplaka. Upitah ga za razlog, a on reče:

-Plačem što je mladić poslan nakon mene, a u Džennet od njegova ummeta ulazi više od mog.

Na sedmom nebu nađoh Ibrāhīma, pa mi reče Džibrīl:

-Ovo ti je otac Ibrāhīm, poselāmi ga.

Pa se poselāmismo i reče Ibrāhīm:

-Dobro došao čestiti sine i čestiti Poslaniče!

Potom se podigosmo do Sidretul Muntehā (Lotos na sedmom nebu), plodovi mu poput krasnih kugli, a listovi poput slonovih ušiju, pa reče Džibrīl:

-Ovo je Sidretul Muntehā.

Vidjeh četiri rijeke, dvije podzemne i dvije nadzemne, pa upitah Džibrīla za njih, te mi reče:

-Podzemne su dvije džennetske rijeke, a nadzemne su Nīl i Furāt.

Potom me podigoše na Bejtul Ma`mūr ("Kuća posjećena"- iznad Ka`beh na nebu) i donesoše mi posudu s vinom i posudu s medom i posudu s mlijekom, pa uzeh mlijeko, pa mi bi rečeno:

"To je fi‘trah (urođenost) na kojoj ste ti i tvoj ummet. "

Potom mi bi propisano pedeset namaza, te se vratih. U povratku me Mūsā upita šta mi je naređeno, pa kad ču da mi je naređeno pedeset namaza, reče: "Tvoj ummet ne može podnijeti pedeset namaza u danu, ja sam probao ljude prije tebe, i trudio sam se sa sinovima Izraelovim (Ja`qūb `alejhisselām) što sam

najviše mogao. Zato se vrati svom Gospodaru i traži da Olakša tvom ummetu."

Povratih se, pa mi se umanji deset namaza.Tako se ponovi još tri puta, pa preosta deset namaza .Mūsā mi opet reče isto , pa se povratih , i bi mi naređeno pet namaza , pa rekoh Mūsāu :

-Toliko sam iskao od Gospodara Svoga da sam se postidio. Zadovoljiću se propisanim i predati.

Kad ostavih Mūsā, začuh kako dozivač doziva: "Odredih Svoj Far'd (obavezu) i Olakšah Svojim robovima."

Kad saslušaše ovo Mekkanci, rekoše u čudu:- Ovo je uistinu jasno čudo! Karavani treba mjesec dana iz Mekke do Sirije i mjesec za povratak, pa zar taj Mu'hammed ode u jednoj noći i vrati se?

Ebū Džehl požuri do Ebū Bekra i obavijesti ga o Mu'hammedovoj priči, ali Ebū Bekr pomisli da lažu na Poslanika. Međutim, Ebū Džehl se zaklete Allāhom da je to što je rekao Resūlullāh. Na to Ebū Bekr reče:

-Ako je rekao, istinu je rekao.

Ebū Džehl uzvrati začuđen:

-Zar vjeruješ da je u jednoj noći otišao u Bejtul Maqdis i vratio se prije svanuća?

-Vjerujem i više od toga, da mu dolazi Vijest s neba na zemlju po noći ili danju, -odvrati Ebū Bekr.

Ode Ebū Bekr do Poslanika i upita ga za vijest, pa kad mu potvrdi, reče mu:

-Božiji Poslaniče, opiši mi Bejtul Maqdis, ja sam ga posjetio.

Resūlullāh stade opisivati, a Ebū Bekr reče:

-Istinu si rekao, svjedočim da si Allāhov Poslanik.

Allāhov Poslanik odgovori:

-A ja svjedočim da si ti Ebū Bekr 'Siddīq (Istinoljubivi).

Počeše se glavari Qurejša kolebati, a `Umer i 'Hamzeh i Sa`d ibn Ebī Weqqā's zapitaše Poslanika je li što vidio usput, a Resūlullāh odgovori:

-Vidio sam karavanu tog i tog plemena, pa se prepadoše od zvuka Burāqa, i pobježe im jedna deva, pa ih upravih prema njoj. U povratku ih nađoh gdje spavaju, pa se napih vode iz posude pokrivene nečim. Karavana im je sad kod Ten`īma, predvodi je deva pepeljaste boje prekrivena dvjema droljama, jedna crne boje a druga šarena.

Ljudi požuriše da dočekaju karavanu i nađoše sve pojedinosti istinite kako ih ispriča Resūlullāh, ali se rasprava po Mekki nastavi, a neki koji su bili primili Islām vratiše se u kufr.

Nakon što se pojača pritisak Qurejša, učiniše muslimani Hidžru u Medīnu, a među njima i Fākhitini sinovi Hāni', `Amr i Jūsuf.

Nakon bitke na Bedru, gdje Qurejšije doživiše težak poraz poče se pričati po Mekki o bijelim ljudima na bijelim konjima koji učestvovaše u borbi na Bedru, između neba i zemlje, ništa im se ne može suprostaviti.

Kad Qurejšije okupiše plemena da unište Medīnu, njih deset hiljada, naiđe studeni strahoviti vjetar i raznese im šatore ispred Medīne, te pobjegoše nazad uznevjereni i poče se šaputati da je Mu‘hammed sačuvan od bilo kakva zla.

Po osvajanju Mekke i ulasku Resūlullāha, Fākhitin muž Hubejrah odluči da pobjegne u Nedžrān, bojeći se da ga Poslanik ne ubije. Brat Ebū Džehla ‘Hārith ibn Hišam i Zubejr, sin Fākhitine sestre `Ātike, sakriše se u Fākhitinu kuću, a kad dođe brat joj `Alī htjede ih ubiti, ali mu ona reče da su pod njenom zaštitom i ode Resūlullāhu, pa joj odobri.

Kod Fākhite je bilo dvoje malodobne djece, pa je Resūlullāh zaprosi sebi, ali ona odvrati: "O Allāhov Poslaniče, voljeh te prije Islāma, pa kako tek sada! Ali u mene su sitna djeca, pa se bojim da će te uznemiravati. Jedno još doji, a drugo još spava sa mnom u postelji."

Kad poodrastoše, ponudi se Fākhiteh Poslaniku, ali on odvrati:

-Sada ne, sišlo je ājeh:

"*Nisu ti više dozvoljene žene da ih ženiš, niti da zamijeniš ženu drugom, sve da se zadiviš ljepotom njihovom, osim robinja.*" *(poglavlje el-A‘hzāb:52)*

Durrah, kći Ebī Leheba

Durrah ("biser") je kći Poslanikova `amidže `Abdul `Uzzā, kojeg je Qur’ān prozvao Ebū Leheb ("Plamenko") nagoviještavajući njegovo ākhiretsko boravište. Mati joj biješe Umm Džemil, sestra

Ebū Sufjāna. Muž joj ‘Hārith bin `Āmir pogibe na Bedru protiv muslimana.

Durrah, međutim, primi Islām i učini Hidžru u Medīnu.

Tamo joj neke žene iz plemena Benū Zurejq rekoše: "Ti si kći Ebū Leheba koga Qur’ān proklinje, džaba ti tvoja Hidžra."

Durrah se požali Resūlullāhu, te se on pope na mimber poslije podne namaza i reče: "Ima ljudi koji me vrijeđaju, vrijeđajući mi rod. Ne treba se vrijeđati živ zbog mrtvog."

Ustade neko, pa upita:

-O Allāhov Poslaniče, koji su ljudi najbolji?

-"Najbolji su oni od ljudi koji najviše Qur’ān znaju, i koji se najviše Allāha boje, i koji najviše dobro naređuju i zlo zabranjuju, i koji najviše na rodbinu paze," -odgovori Resūlullāh.

Oženi Durru Di‘hjeh el-Kelbī, izuzetno lijep čovjek, čiji bi lik uzimao Džibrīl kad bi se ukazivao u ljudskom obliku.

‘Hamneh, kći Dže‘hšova

‘Hamneh, ("sićušna") bila je Poslanikova tetićna, kći Poslanikove tetke po ocu Umejme. Njena sestra Zejneb biješe Poslanikova supruga. Biješe ‘Hamneh među ranim muslimanima. Oženio je Mu‘s`ab bin `Umejr, a učini Hidžru sa bratom `Abdullāhom. U bici na U‘hudu nosila je vodu i njegovala ranjene. Po povratku muslimana iz bitke srete je Allāhov Poslanik, pa joj reče:

-Nadaj se od Allāha nagradi!

-Ko? -upita ‘Hamneh.

-Dajdža ti ‘Hamzeh, -odvrati Resūlullāh.

-Allāhovi smo i Njemu se vraćamo! Allāh mu Oprostio, i šehade Primio, reče ‘Hamneh.

-Nadaj se od Allāha nagradi! -opet će Resūlullāh.

-Ko? -upita ‘Hamneh.

-Brat ti `Abdullāh, -odvrati Allāhov Poslanik.

-Allāhovi smo, i Njemu se vraćamo. Da mu Allāh Oprosti i šehade Primi, -opet će ‘Hamneh.

-Nadaj se od Allāha nagradi! -po treći put će Resūlullāh.

-Ko Allāhov Poslaniče? -upita ‘Hamneh.

-Muž ti Mu‘s`ab, -odgovori Allāhov Poslanik.

Ovaj put se ‘Hamneh ne mogavše suzdržati, te vrisnu i zavapi: "O žalosti!" Na to reče Resūlullāh: "Uistinu je muž za ženu golem poput (brda) U‘huda." "Izvini me," reče ‘Hamneh," sjetih se jetima što ostaše za njim."

Zadovi Allāhov Poslanik od Allāha da njoj i njenoj djeci Nadoknadi lijepim, pa je oženi ‘Tal‘hah sin `Ubejdullaha, i biješe brižan poput oca za njenu djecu.

‘Hamneh, kao i sve njene sestre, imala je često vanredni odljev, pa upita Resūlullāha šta da čini u vezi namaza. Allāhov Poslanik joj reče da se posluži pamukom, ali mu ‘Hamneh odvrati da joj to nije dovoljno. Onda joj Poslanik reče da koristi krpu, ali ona uzvrati na isti način, i dodade: "To prosto lije iz mene." Onda joj reče Resūlullāh da se kupa za svaki namaz.

‘Hamneh rodi ‘Tal‘hi Mu‘hammeda i `Imrāna. Mu‘hammed je bio poznat po nadimku Sedždžād ("mnoge sedžde") zbog svog stalnog namaza i oduljivanja na sedždi.

‘Halīmeh, kći Ebī Zhuejba

‘Halīmeh ("blaga") Sa`dijjeh (iz roda Benū Sa'd) bješe dojilja Allāhova Poslanika. Žene su u Mekki, naime, davale svoju novorođenu djecu ženama beduinkama da ih odgajaju u pustinji gdje je bio zdrav život, dok ne ojačaju. Priča ‘Halīmeh:

"Dođosmo u Mekku, mi skupina žena iz roda Benī Bekr od plemena Hawāzin da tražimo djecu za dojenje. Magarica me napati u putu odbijajući da ide, pa okasnih mnogo, a sa mnom malo dojenče i deva presušena vimena, nit šta možemo pomusti, nit šta dojenče moje može naći u mojim dojkama.

Nijedna od žena ne htjede uzeti malog Mu‘hammeda, pošto bješe jetim, a žene se nadahu dobroj nagradi od očeva dječijih, a šta se mogu nadati od udovice? Ne ostade ni jedna od mojih druga da ne nađe sebi dijete za dojenje, osim mene. Kad se spremiše za povratak, rekoh svom mužu ‘Hārithu, sinu 'Abdul 'Uzze: "Allāha mi,

mrsko mi je da se vratim jedina bez djeteta, da odem pa da uzmem onog jetima? - a on mi reče: "Učini tako, možda nam Allāh Otvori njime bereket." Tako odoh i sretoh jetimovog djeda 'Abdul Mu‘ttaliba, pa me upita: "Ko si ti?" "‘Halīmeh, iz roda Benū Sa'd," odgovorih mu, pa reče: "Lijepo, lijepo, sreća (Sa'd) i blagost (‘Hilm) dvije su osobine koje vode dugom životu i časti neprekinutoj."

Potom me uvede u kuću Āmineh, kći Wehba, koja mi reče: "Dobro došla," pa me uvede u sobu gdje je bio Mu‘hammed, obučen u haljinku vunenu, vezenu i bijelu, a pod njim zelena svila, leži na potiljku i hrče, a iz njega dopire miris mošusa. Žao mi ga buditi od ljepote njegove, pa stavih ruku na prsa mu, a on se osmjehnu i otvori oči, pa ga poljubih u oči i uzeh ga u krilo, pa mu ponudih lijevu dojku ali on odbi, a prihvati desnu, pa se nadoji, i brat mu se (po mlijeku `Abdullāh-‘Halīmin sin) nadoji.

Muž mi ode do deve, kad puno joj vime, pa se najesmo i on i ja i zaspasmo najljepšu noć. Sutra mi reče muž: "Čini mi se, ‘Halīmeh, da si uzela beriketno biće, vidje li kako nam noć bi berićetna nakon što ga uzesmo?"

U povratku uze naša magarica tako žuriti da preteče sve moje druge, koje me stadoše zapitkivati: "‘Halīmeh, je li to ona ista magarica na kojoj si došla?" "Allāha mi, ona ista", uzvratih, pa rekoše: "Allāha nam, nešto se čudno s njome zbilo!"

Kad se vratismo u naš rod, ne vrati bi se naše ovce sa ispaše a da ne budu dobro site, a ovce drugih ljudi vrati bi se gladne, pa stadoše ljudi slati svoje ovce za našim, ali se opet naše vrate site a njihove gladne.

Tako provedosmo dane u stalnom bereketu, dok ne bi Mu‘hammedu dvije godine, i bješe najkrupniji i najjači od svojih vršnjaka. Dovedesmo ga majci teška srca, pa joj rekoh: "Ostavi ga sa nama još jednu godinu, strah nas je od Mekkanske pošasti."

I tako je ubjeđivasmo dok ne pristade, i vratismo se s njim, te proboravi sa nama još dva-tri mjeseca. Jednog dana bijahu on i brat mu `Abdullāh iza kuće među janjadima, kad dotrča `Abdullāh uplašen, znoj mu lijeva s čela, veleći:

"Onaj moj brat Qurejšija, dođoše mu dva čovjeka u bijelom, pa ga polegoše i otvoriše mu trbuh!" Potrčasmo prema njemu, i nađosmo ga ispod brda pogleda uperena prema nebu, nasmiješen. Otac (po mlijeku) ga zagrli i reče:

-Sinko, šta bi s tobom?

On odgovori:

-Dođoše mi dvojica u bijeloj odjeći, pa me polegoše i otvoriše mi trbuh i nešto izvadiše iz njeg i baciše, pa mi povratiše trbuh kakav i bi.

Muž mi u povratku reče:

-‘Halīmeh, bojim se da nije što pogodilo sina mi ovog, da ga vratimo rodu njegovu dok se što ne ispolji.

Odvedesmo ga materi, a ona se u čudu zapita:

-Šta bi da ga povratiste, a toliko ste bili uporni da ostane s vama?

Stadosmo se vaditi, ali nam ne povjerova dok joj istinu ne rekosmo, pa reče:

-Zar ste se prepali za njega od Šej‘tāna? Nema Šej‘tān puta do njega, hoćete li da vam ispričam šta mi se dešavalo s njim?

Rekosmo da hoćemo, te nam ispriča:

-Nisam nikada čula da je neko lakše nosio dijete u stomaku od mene. Kad začeh s njime vidjeh u snu kako izađe iz mene svjetlo koje obasja dvorove Sirije. Kad se rodi, dočeka se kako se nijedno dijete ne dočeka, dočeka se na ruke glave podignute nebu. Stoga ga ostavite.

Ja rekoh:

-Neću ga napustiti, već ću ga vratiti sa sobom! I odvedoh ga nazad u svoj rod.

Jednom prođoše pored mene skupina Jehūda, pa im ispričah o Mu‘hammedu što mi ispriča Mu‘hammedova mati, praveći se da sam mu ja mati, i upitah ih da mi protumače san, ali se oni stadoše došaptavati među sobom, i rekoše:

-Ubite ga!

Onda stadoše zapitkivati:

-Je li jetim?

Pa im rekoh pokazujući prstom prema mužu mi ‘Hārithu.

-Nije, on mu je otac, a ja sam mu mati.

A oni će na to:

-Da je jetim, ubili bismo ga!

Jednom odoh na pijacu u `Ukā‘zu, a tamo bješe proricatelj iz zvjezda, dovodili bi mu djecu da im proriče budućnost. Kad vidje kod Mu‘hammeda biljeg pečata Vjerovjesnika i crvenilo u očima, zavika :

-O `Arabi, o `Arabi!

Okupiše se ljudi, a on reče:

-Ubite ovo dijete!

Izgubih se u masi i sakrih, a ljudi stadoše pitati:

-Koje dijete? Šta je s njim?

Pa im odvrati:

-Tako mi božanstava, vidio sam dijete koje će porušiti vaša božanstva i nadjačati vas. On čeka samo na naredbu s neba!

I stade proricatelj huškati ljude na Mu‘hammeda, pa se pobojah za njega i nisam više skidala pogleda sa njeg.

Poče se Mu‘hammed osamljivati i posmatrati nebo. Kad doseže šestu godinu, odvede ga ‘Halīmeh u Mekku, ali je zateče noć pred Mekkom i Mu‘hammed joj se izgubi. Požuri mu do djeda `Abdul-Mu‘ttaliba, a ovaj kad ču šta se zbi ode u Ka`bu i zadovi:

"O Gospodaru, Vrati mi moje dijete Mu‘hammeda, Vrati mi ga i Pomozi me njime!"

Nađoše Mu‘hammeda Weraqah bin Newfel i `Amr bin Nufejl, pa ga upitaše:

-Ko si ti dječače? -a on im odgovori:

-Ja sam Mu‘hammed, sin `Abdullāha, sina `Abdul Mu‘ttaliba, sina Hāšimova.

Uzeše ga sa sobom i odvedoše djedu, a ovaj zakla ovce i kravu, i nahrani stanovnike Mekke...

Po silasku Objave dođe ‘Hārith, Poslanikov otac po mlijeku u Mekku, pa ga srete Welid bin Mughīrah i reče mu: "Povukao je za sobom tvoj sin našu djecu i kudi naša božanstva i naše očeve. Ponudismo mu imetak, žene i vlast da prestane, ali odbi."

Onda ga srete Ebū Džehl bin Hišam, koji mu reče: "Je si li čuo ‘Hārithe šta priča tvoj sin? Veli da Allāh Proživljava iz grobova i da ima kuću u kojoj Kažnjava ko Mu je neposlušan i Nagrađuje u njoj ko Mu je poslušan i ko Ga slijedi. Podijeli nas Mu‘hammed i posvadi!"

Ode ‘Hārith kod Allāhova Poslanika i reče mu: "O sinko, tvoj se narod žali na te i vele da kažeš da Allāh Proživljava iz grobova i Upravlja ljude u Džennet ili u vatru."

Poslanik potvrdi i stade mu učiti ājete iz Qur’āna, ali ‘Hārith ne izgovori šehādeta...

Poslije osvajanja Mekke skupiše se plemena Hawāzin, Theqīf i Benū Sa`d bin Bekr iz kojeg bjehu ‘Hārith i ‘Halīmeh, i povedoše

svu djecu i žene i krenuše na Mekku. Poslanik saznade za njihov pokret i dočeka ih na ‘Hunejnu i porazi. Zarobiše muslimani šest hiljada ljudi i žena i dvadeset četiri hiljade komada stoke i veliku količinu srebra. Dok je Poslanik dijelio plijen priđe mu žena beduinka, pa joj prostrije svoj ogrtač, te sjede na njeg. Bješe to Šejmā', ‘Halīmina kći.

Šejmā', kći ‘Hārithova

Bješe Šejmā' ("posjednica mladeža") Poslanikova sestra po mlijeku, kći ‘Halīmeh Sa`dijje. Držala bi malog Mu‘hammeda u krilu i igrala se s njim i plesala mu pjevajući: "O Gospodaru, Sačuvaj nam Mu‘hammeda da ga vidimo kao momčića i mladića, pa onda gospodara ugledna i Daj mu čast neprekidnu."

Po osvajanju Mekke uplašiše se okolna plemena da se Mu‘hammed ne okrene na njih,pa rekoše: "Još smo mi samo preostali. Allāha nam, nije Mu‘hammed još naišao na ljude vične borbi!"

Skupiše se plemena Benū Sa`d bin Bekr, Hawāzin, Theqīf, Na‘sr, Džešm i dio Benū Hilāla pod zapovjedništvom Mālika bin `Awfa, koji povede sa borcima žene im i djecu kako bi se žešće borili.

Poslanik ih dočeka i porazi i stade dijeliti plijen među muslimanima. Biješe među robljem Šejmā', pa reče a‘s‘hābima Božijeg Poslanika:

-Ja sam sestra vašeg druga!

Odvedoše je Poslaniku, pa mu reče:

-Ja sam ti sestra po mlijeku!

Spomenu mu braću i sestre po mlijeku `Abdullāha i Nefīsu ("Dragocjena"). Na to je upita Poslanik:

-Šta je dokaz za to?

Šejmā' mu odgovori:

-Ugriz kojim si me ugrizao u leđa dok sam te nosila na leđima.

Prepozna je Resūlullāh, pa joj izrazi dobrodošlicu i prostru joj svoj ogrtač da sjedne na njeg, te joj reče:

-Ako se voliš vratiti svom narodu, odaslaću te, a ako voliš ostati, ostani sa nama kao draga gošća.

Šejmā' primi Islām i izrazi želju da se vrati svome plemenu, a Poslanik joj dade ovaca i robova i otpremi je kući.

Fā‘timeh, kći Esedova

Bješe supruga Resūlullāhova `amidže Ebū ‘Tāliba, kojemu je njegov otac `Abdul-Mu‘ttalib preporučio da pazi na malog jetima Mu‘hammeda, koji osta i bez oca i bez matere u rano doba. Ebū ‘Tālib bješe brat Mu‘hammedova oca `Abdullāha i po ocu i po majci.

Poslanikov djed `Abdul-Mu‘ttalib je posebno pazio za svog života na malog Mu‘hammeda i vodao ga svuda sa sobom. `Abdul-Mu‘ttalib je imao u svojoj sobi za goste tepih na koji niko nije sjedao sem njega, a oko njega bi sjedili velikaši Qurejšija. Jednom dođe mali Mu‘hammed i sjede na njega pa ga pomaknuše, a on zaplaka, pa im reče `Abdul-Mu‘ttalib: "Pustite ovo djete moje nek sjedne na njega, on osjeća sam po sebi da je častan. Nadam se da dosegne do počasti što niko od `Araba nije dosegao, prije njega a ni poslije njega."

Nakon toga nisu više micali Mu‘hammeda sa tepiha, bio `Abdul-Mu‘ttalib prisutan ili ne.

Jednog dana dođe u Mekku proricatelj, pa mu odvedoše Qurejšije sinove da im proriče budućnost, te odvede i Ebū ‘Tālib svog bratića Mu‘hammeda. Proricatelj pogleda u dijete, ali ga zabavi neki drugi posao, pa kad ga obavi upita za dijete, ali Ebū ‘Tālib kad vidje zainteresovanost proricatelja skloni Mu‘hammeda od njega, a proricatelj reče: "Jao vam se, vratite mi ono dijete, Allāha mi, biće od posebna položaja."

Fā‘timeh je posebno vodila brigu o Mu‘hammedu. Primjetila je da se on ustručava da se otima s njenom djecom kad stavi jelo, pa mu stade davati u posebnoj zdjeli, ali bi on rijetko htio jesti iz posebne zdjele već bi se zadovoljio s ono malo što mu ostane od njene djece. Fā‘timeh zapazi da bi se povećao bereket u zdjeli ako bi Mu‘hammed jeo skupa s njenom djecom, i bješe napredniji od svojih vršnjaka.

Jednom ga povede Ebū ‘Tālib u Šam (Siriju) u trgovinu, ali se brzo povrati, pa ga upita Fā‘timeh za razlog, a on joj ispriča:

"Kad naiđosmo kroz Bu‘sru u Siriji, izađe pustinjak Bu‘hejrah i pozva nas: "O Qurejšije, spremio sam za vas jelo i htio bih da mi svi dođete, odrasli i djeca i robovi." Rekoh mu: "Bu‘hejrah, prolazili

smo puno puta pored tvoje izbe, ali nas nisi nikad pozvao?" A on će na to: "Istinu veliš Ebū ‘Tālibe, ali sam danas zgotovio jelo za vas, i htio bih da svi jedete od njeg." Kad posjedasmo, stade se Bu‘hejrah zagledati u svakog ponaosobce, pa ga upitah: "Što je s tobom, koga tražiš?" -a on me na to upita: "Niste li koga izostavili?" "Samo ostavismo najmlađeg momčića sa stvarima,"- odgovorih, a on će na to: "Zovite ga, zovite ga, nek dođe sa vama!" Ode jedan od nas po njeg govoreći u čudu: "Tako mi Lata i `Uzze, ovaj nas kori što izostavismo Mu‘hammeda od jela sa nama!" Onda reče Bu‘hejrah: "Ti znaš, Ebū ‘Tālibe, da sam ja od kršćanskih znalaca i da me ne prođe nijedna od njihovih knjiga a da je ne pročitam."Onda uze zagledati Mu‘hammeda i tražiti znakove za koje je znao iz svojih knjiga, pa ga upita: "O dječače, tako ti Lata i `Uzze, odgovori mi tačno ono što te pitam." A Mu‘hammed odvrati: "Nema mi ništa mrže od njih, pa me nemoj sa njima zaklinjati." Na to će Bu‘hejrah: "Onda te zaklinjem Allāhom." A Mu‘hammed će: "Pitaj što hoćeš."Bu‘hejrah ga upita voli li samoću i razmišljanje o nebesima i zvijezdama, a Mu‘hammed odgovori potvrdno. Onda ga upita voli li se igrati sa vršnjacima, a on odgovori odrečno. Onda ga upita Bu‘hejrah vidi li u snu štogod, pa mu se ostvari u javi, a Mu‘hammed potvrdi. Nastavi ga Bu‘hejrah ispitivati o snovima koje sanja, pa se poklopi s onim što je Bu‘hejrah pročitao u svojim knjigama. Onda pogleda između Mu‘hammedovih plećki i nađe znak poslanički, pa me upita: "Šta ti dođe ovo dijete?" "Sin," - odgovorih, ali će on na to: "Nije ti sin, ovom djetetu otac ne može biti živ." Onda mu rekoh da mi je bratov sin, i da mu je otac umro dok ga je mati još nosila u sebi, a on će na to: "Istinu si rekao, vrati se sa bratićem u svoj kraj i pazi ga od Jehūda, jer tako mi Allāha, ako saznaju o njemu ono što ja znam naudit će mu. Ovaj tvoj bratić ima poslaničko lice i oči." Pa ga upitah šta je to poslanik, a on odvrati: "Poslanike Šalje Allāh iz Milosti Svoje prema svjetovima. Udahnjuje im se s nebesa, da obavijeste one što su na Zemlji."

Dođe dan Qurejšiskog praznika, pa izađoše da se klanjaju svojim božanstvima. Fā‘timeh primjeti kako se Mu‘hammed izdvoji od ljudi pored stijene , pogleda uperena prema nebu, pa ga pozva da im se pridruži, ali on odbi, pa mu reče jedna od tetaka: "Mu‘hammede, bojim se za te od gnjeva božanstava", a on odgovori: "Šta će kamen, nit može naudit, nit pomoći." "Šta veliš,

oni nas Allāhu približuju", opet će ona, ali Mu‘hammed odbi da im se pridruži.

Odraste Mu‘hammed u naočita mladića i postade na glasu po čestitosti i poštenju, te ga prozvaše "Emīn" (Pouzdani).

U dvadeset i petoj godini oženi Khadīdžu, časnicu Qurejšija, koja mu rodi Qāsima po kojem bi prozvan Ebul-Qāsim (Otac Qāsimov), a onda se rodi Zejneb, Ruqejjeh, Umm Kulthūm i Fā‘timeh.

Qurejšije popravljaše Ka’bu u Mu‘hammedovoj trideset i petoj godini života,i svakom plemenu bi određeno da sazidaju dio Ka`beh, ali se sporječkaše oko toga ko će postaviti Crni Kamen na njegovo mjesto, i svađa poče da miriše na otvoreni sukob. Onda najstariji od njih, Ebū Umejjeh ibn Mughīrah predloži da njihov spor riješi prvi ko uđe u ‘Harem, pa se složiše. Prvi koji dođe u ‘Harem bi Mu‘hammed. On im zatraži da donesu haljinku, pa stavi Crni Kamen na nju, a onda reče da ga svi skupa podignu do njegova mjesta držeći svako pleme za kraj odjeće. Potom ga sam stavi gdje mu je mjesto.

Po silasku Objave primiše Islām Khadīdžeh i kćeri joj i Ebū ‘Tālibov sin `Alī i mati mu Fā‘timeh, kao i žena drugog mu `amidže `Abbāsa, Ummul Fa‘dl.

Jednom nađe Ebū ‘Tālib izvan Mekke Mu‘hammeda i `Alija kako klanjaju, pa ih upita za njihovu vjeru, a Resūlullāḥ mu reče: " `Amidža, ovo je Allāhova vjera, i vjera meleka i poslanika, i vjera našeg oca Ibrāhīma! Allāh me Posla Njegovim robovima s njome, a ti si `amidža najpreči da se odazoveš." Ali Ebū ‘Tālib odvrati: "O bratiću, ja ne mogu ostaviti svoje vjere i vjere mojih očeva, ali tako mi Allāha, dok sam ja živ imaš moju zaštitu."

Žena mu Fā‘timeh isto pokuša: "Tebi je poznato da je Mu‘hammed Poslanik, a znao si to još od proricatelja, i od Bu‘hejre." Ali on odvrati: "Tačno je što kažeš, ali me ne mogu odbiti od mojih korijena."

Nakon što Resūlullāh poče otvoreno zvati u Islām i kuditi Qurejšiske idole, dođoše glavari Qurejšiski Ebū ‘Tālibu i ponudiše mu najnaočitijeg mladića od Qurejšija u zamjenu za Mu‘hammeda kojeg htjedoše da ubiju, ali im Ebū ‘Tālib odvrati: "Dajete mi vaše dijete da vam ga ja odhranjujem, a da vam dadnem svoje da ga ubijete?" Onda mu rekoše da zovne Mu‘hammeda, pa kad dođe

rekoše mu: "Ostavi se naših božanstava, a mi ćemo se ostaviti tebe i tvog božanstva." Ebū ‘Tālib dodade: "Pravedni su prema tebi, pa prihvati što traže." Resūlullāh odvrati: "Hoćete li da vam ponudim riječ, ako je izgovorite zavladat ćete `Arabima i strancima?" Ebū Džehl ibn Hišam reče: "Izvrsna je takva riječ, izreći ćemo je i još deset poput nje." Onda im reče Resūlullāh : "Recite: "La ilahe illallāh." Na to se Qurejšije smrkoše i odoše od Ebū ‘Tāliba i započeše s opsadom Hāšīmijā iz koje izuzeše samo Poslanikova `amidžu Ebū Leheba i njegovu porodicu.

Ovo potraja tri godine, i bi zabranjeno ikome da trguje s Hāšīmijama ili da im proda hrane, pa se stadoše hraniti kukcima, ali Posla Allāh crve na objavu koju Qurejšije izvjesiše u Ka`bi, pa pojedoše sve izuzev Allāhova Imena...

Primi Islām i drugi sin Ebū ‘Tāliba Dža`fer i iseli se sa ženom mu Esmom u Abesiniju, a Ebū ‘Tālib umrije po prestanku opsade ne primivši Islām.

Fā‘timeh iseli u Medīnu sa Poslanikovom čeljadi gdje i umrije, a Poslanik je ukopa u svojoj košulji. Klanja joj dženazu i donese sedamdeset tekbira i lično sađe u qabur. Po izlasku iz qabura primjeti `Umer suze u Poslanikovim očima, pa mu Resūlullāh reče: "`Umere, ova žena bješe mi mati nakon moje matere. Niko nije bio bolji prema meni nakon Ebū ‘Tāliba od nje. Meni bi odvajala od hrane svoje djece. Džibrīl me obavijestio da je od stanovnika Dženneta i obavijestio me da je Uzvišeni Allāh Naredio za sedamdeset hiljada meleka da joj klanjaju dženazu."

Hind, kći `Utbeta

Hind je žena Ebū Sufjāna, mati petog khalīfe Mu'āwije. Kad dođe do Mekke vijest o porazu Qurejša na Bedru, zaprepašćene Mekkelije dođoše kod Hind govoreći joj : " Zar ne plačeš za ocem ('Utbeh bin Rabī'ah) i bratom (Welid bin 'Utbeh) i `amidžom (Šejbeh bin Rabī'ah) i tvojim ukućanima (pogibja ‘Han‘zaleta sina Ebū Sufjāna i zarobljavanje `Amrah, sina Ebū Sufjāna)?"

" Neću da Mu‘hammed i njegova družina saznaju za moje suze pa da se naslađuju njima, oni i žene Khazredžske (iz plemena Khazredž u Medīni). Ne, tako mi Allāha, neće zejtin moje kose dohvatiti (neću se dotjerati) dok ne pokrenemo vojsku na

Mu‘hammeda. Tako mi Allāha, da znam da mi suze mogu odagnati tugu iz srca zaplakala bih, ali jedino što mi je može odagnati jeste da vidim njemu drage kako leže na bojnom polju," odvrati Hind.

I zaista, bješe Hind glavni podstrekač mržnje na Resūlullāha i muslimane, čak potaknu i muža joj Ebū Sufjāna da se zakune da se neće okupati od džunubluka dok se ne osveti za ubijene na Bedru (sedamdeset mrtvih i sedamdeset zarobljenih). ‘Habešijskom (Abesinskom) robu Wa‘hšiju obećala je slobodu ako ubije ‘Hamzu, Poslanikova `amidžu. Na dan U‘huda raspori Hind utrobu ‘Hamzinu i iščupa mu jetru, ali je ne bi moćna pojesti, pa je baci. Žene Qurejša su mrcvarile tijela poginulih muslimana, a Hind napravi konjske uzde i ogrlice od odrezanih ušiju i noseva i dade ih Wa‘hšiju.

Na dan osvojenja Mekke uđe Ebū Sufjān u Mekku na svojoj jahalici obraćajući se Qurejšima: "O Qurejši, evo vam dođe Mu‘hammed s vojskom kojoj se ne možete suprotstaviti. Ko uđe u kuću Ebū Sufjāna siguran je! "

Kad to ču Hind zgrabi ga za brkove i povika :

- Ubijte mrcinu !

Ebū Sufjān povika na to :

- Nemojte da vam ova pamet okrene, došla vam je vojska kojoj se ne možete suprotstaviti. Ko uđe u kuću Ebū Sufjāna siguran je !

Qurejši će mu na to:

- Allāh te Ubio, šta nam može tvoja kuća pomoći ?
- Ko uđe u kuću Ebū Sufjāna siguran je, i ko uđe u kuću ‘Hakīma siguran je, i ko se zaključa u svoju kuću siguran je, i ko uđe u ‘Harem siguran je! - opet će Ebū Sufjān.

(Allāhov je Poslanik bio obećao Ebū Sufjānu da je svako ko uđe u njegovu kuću siguran, kako bi mu sačuvao ugled među ljudima.)

Qurejši se pozatvaraše po kućama ili odoše u ‘Harem, a Allāhov Poslanik po ulasku u Mekku očisti Ka`bu od kipova i uze prisegu od ljudi, upitavši ih prije toga:

- Šta mislite da ću učiniti s vama ?
- Dobru se nadamo, ti si plemeniti, sin plemenitog, - odgovoriše Qurejši.
- Kažem kao što je rekao moj brat Jūsuf:

- "*Ne kudim vas danas, nek vam Allāh Oprosti, a On je Najmilosniji Milosnik.*" *(poglavlje Jūsuf :92)*

Ponada se Hind da će joj Resūlullāh oprostiti, pa reče Ebū Sufjānu:

- Hoću da učinim prisegu Mu‘hammedu!
- Znam te otprije kafirkom? - reče joj Ebū Sufjān.
- Jeste, tako mi Allāha, nisam vidjela da se Allāhu robuje istinskim robovanjem prije ove noći (noći osvojenja Mekke). Tako mi Allāha, čitavu je provedoše u qijāmu i rukū`u i sedždi, - odvrati Hind.

Ode Hind da dadne prisegu skupa sa drugim ženama, pokrivena lica.

- Prisegnite da nećete Allāhu druga pridruživati i da nećete krasti , reče Resūlullāh.
- Allāha mi, s vremena bih na vrijeme uzela od mala Ebū Sufjāna, a nisam znala je li mi bilo ‘halal, - reče Hind.

Ebū Sufjān je bio prisutan, pa odgovori :

- Što si dosad uzela, ‘halal ti bilo, Allāh ti Oprostio!

Nasmiješi se Allāhov Poslanik i prepozna je :

- A ti si Hind, kći `Utbeta?
- Jesam, pa pređi preko onog što je prošlo, Allāh ti Oprostio, Allāhov Poslaniče, - odvrati Hind.
- Dobrodošla, - na to će Resūlullāh, a onda nastavi s prisegom :
- I da zinaluk ne činite.
- Zar zinaluči slobodna žena ? - začudi se Hind.
- I da djecu svoju ne ubijate, - dodade Resūlullāh.
- Odgojismo ih dok su bili mali, a vi ih zavedoste kad odrastoše, - promrmlja Hind.

Nasmija se `Umer ibnul Kha‘ttāb, a Resūlullāh dodade :

- I da potvore ne potvarate.
- Tako mi Allāha, sve što nam naređuješ od najboljeg je akhlaqa, -reče Hind.
- I da mi se ne suprotstavljate u ispravnom, - nastavi Resūlullāh.
- A šta je to ispravno u čemu ti se ne trebamo suprostavljati ? - upita Umm ‘Hakīm, žena `Ikrimeta, sina Ebū Džehla.
- Da ne naričete i lice grebete i kose čupate i košulje na prsima razdirete, - reče im Resūlullāh.

Kad završi Poslanik s prisegom, upita ga Hind :

- O Allāhov Poslaniče, hoćemo li se rukovati s tobom ?
- Ja se ne rukujem s ženama, a moja je riječ stotini žena kao jednoj, - odgovori Resūlullāh.

Hind će na to :

- Hvala je Allāhu Koji Uzvisi vjeru koju Sebi Odabra. O Mu‘hammede, ja sam žena koja vjeruje u Allāha i potvrđuje Njegova Poslanika! Tako mi Allāha, nije bilo družine na zemlji za koju mi je bilo draže da bude ponižena od tvoje družine, a sad nema na zemlji družine za koju mi je draže da bude uzvišena od tvoje družine!

Tako Hind primi Islām, dok joj je muž Ebū Sufjān već bio primio Islām prije ulaska Allāhova Poslanika u Mekku. Po povratku kući satra Hind pod nogama kip kojem bješe robovala.

Jednom dođe Hind Allāhovom Poslaniku i upita :

- Ebū Sufjān je škrtac, ne daje mi dovoljno za mene i dijete, pa smijem li uzeti što od mala njegova da on ne zna ?
- Uzmi koliko je dovoljno tebi i djetetu, - reče joj Resūlullāh.

Hind je učestvovala s drugim ženama u hrabrenju muslimana u bici na Jermūku protiv Bizantije. Na ākhireh je preselila u vrijeme khilāfeta `Uthmānova.

Lubābeh, kći ‘Hārithova

Lubābeh (srčika) (nedodirnuta, čista) bješe žena Poslanikova `amidže ’Abbasa. Ovaj se jednom vrati iz Jemena gdje je trgovao skupa sa Ebū Sufjānom, i pođe pričati ženi:

-Dok smo obilazili trg u Nedžranu dođe glasnik Ebū Sufjānu s pismom od sina mu ‘Han‘zaleta. Kad pročita pismo, promijeni mu se boja lica, pa ga upitah za razlog.

-Mu‘hammed se u Mekki proglasi Allāhovim Poslanikom i poziva Allāhu! -odgovori mu Ebū Sufjān.

Rašču se ovo među svijetom, pa nam dođe jedan od Jehūdskih učenjaka sav usplahiren i reče:

-Rečeno mi je da je među vama `amidža onoga što priča po Mekki to što priča?

-Ja mu potvrdih, a on mi se zapilji u lice pa me upita:

-Zaklinjem te Allāhom, je li bio poznat tvoj bratić po bulažnjenju?

-Ne, tako mi Allāha, niti po laži, niti po iznevjerivanju povjerenog mu, i ne bi poznat među Qurejšijama osim kao "el-Emīn" (pouzdani), -odgovorih mu.

-Je li pisao svojom rukom? -upita opet Jehūd.

Htjedoh odgovoriti potvrdno, ali me bi strah da me Ebū Sufjān ne pobije i odgovori suprotno, s toga odgovorih:

-Ne piše.

Jehūd na to skoči ostavivši svoj ogrtač za sobom i stade vikati iz sveg glasa:

-Svršeno je s Jehūdima, svršeno je s Jehūdima!!!

Kad se povratismo u naše odaje, reče mu Ebū Sufjān:

-Ebal Fa‘dl, prestraviše se Jehūdi od tvog bratića!

Kasnije u prolasku kroz Jethrib (Medīnu) reče nam čovjek iz plemena Ews:

-Pojavio se poslanik kojeg su nagovještavali Ehlul Kitab ("Posjednici Objave" - Jehūdi i Kršćani)

-A gdje to? -upita Ebū Sufjān.

-U Mekki, -reče čovjek, a Ebū Sufjān nas samo pogleda i ne reče ništa.

Žena mu Ummul Fa‘dl sasluša, a onda dodade od sebe:

-Poslanik je primio Objavu s neba, i kad je obavijestio ženu mu Khadīdžu, ona ode kod `amidžića joj Weraqah ibn Newfela i ispriča mu. Ovaj srete Poslanika u tawāfu oko Ka'be, pa ga upita da mu opiše šta je doživio, a onda mu reče:

-Tako mi Onoga u Čijoj je Ruci moja duša, ti si Poslanik ovog ummeta, a taj kojeg si vidio je isti koji dođe Mūsāu.

`Abbas će na to:

-Zar ga zoveš Allāhovim Poslanikom?

-Tako je. Povjerovala sam u njegovo poslanstvo nakon što je povjerovala žena mu Khadīdžeh, -reče mu Lubābeh.

-Preuranila si, -reče joj čovjek. Ali ona odvrati:

-Nisam preuranila Ebal Fa‘dle, nego imam tu prednost da sam prije drugih prihvatila Islām, prva žena nakon Khadīdže. A od

muškinja prihvatiše `Alī i Zejd i `Abdullāh bin Qu‘hāfeh, kojeg Poslanik prozva Ebū Bekr (Ranoranioc).

Onda primiše Islām Fā‘timeh, kći Ebū Eseda, žena Ebū ‘Tāliba, Poslanikova `amidže, i Umm Ejmen, Poslanikova dadilja, i `amidža mu ‘Hamzeh i žena njegova Selmā, sestra Lubābina, i Dža`fer sin Ebū ‘Tāliba, `Alījev brat i njegova žena Esmā', Lubābina sestra po majci i odoše u Hidžru u Abesiniju.

Kad Qurejšije vidješe da se Islām širi i jača, i kad im se vratiše `Amr ibnul `Ā‘s i `Abdullāh bin Umejjeh iz Abesinije neobavljena posla, bez muhadžira koje su tražili od Abesinskog kralja da im ih izruči, dogovoriše se da napišu zajedničku povelju po kojoj se prekidaju ženibe sa rodom Hāšīmijā i svaka trgovina sa njima i izvjesiše je u Ka`bi.

Hāšīmije se sa svoje strane okgupiše u zadrugu sa Ebū ‘Tālibom, osim Poslanikova `amidže Ebū Leheba. Qurejšije okružiše zadrugu stražom koja je sprječavala bilo koga od ulaska Hāšīmijama, i bilo koga od Hāšīmijā od izlaska. U toku ove opsade koja potraja tri godine rodi Lubābeh muško dijete i zatraži od Božjeg Poslanika da mu nadije ime, pa ga nazva `Abdullāhom (Rob Allāhov). Djetetov otac `Abbās nije imao protiv, iako nije bio primio Islāma, kao ni brat mu Ebū ‘Tālib.

Svezaše Hāšīmije kamenje na stomake da im umanji bolove od gladi, dok ne odasla Poslanik glavare Hāšīmijā Qurejšijama da ih obavijeste da je Allāh poslao crve da izjedu čitavu povelju Qurejšisku izuzev Allāhova Imena na njoj. Po prestanku opsade umriješe Ebū ‘Tālib i Khadīdžah jedno za drugim, a Qurejšije pojačaše svoje kinjenje muslimana, sad kad ostadoše bez zaštite Ebū ‘Tāliba, pa neko prosu zemlju po glavi Poslanikovoj i baciše mu na glavu ovčiju matericu dok je klanjao.

Poslanik stade tražiti zaštitu plemēnā koja dolaziše na hodočašće, ali ova odbiše da napuste božanstva Lata i ’Uzzā, a `amidža mu Ebū Leheb stalno iza leđa opominjajući plemena: "Nemojte mu vjerovati, to je lažljivac!"

Jednog se dana vrati Ebū `Abbās radostan i saopšti Lubābi: "Plemena Ews i Khazredž dadoše prisegu Mu‘hammedu!"

Muslimani se iseliše u Medīnu, a u Mekki osta samo `Abbās sa ženom i nekolicina muslimana.

U Medīni Poslanik objedini srca Ewsa i Khazredža koji su često međusobom ratovali i posla odred da ispita vijesti o Qurejšijama,

pa naiđoše na njihovu karavanu sa grožđicama i začinima koju je vodio `Amr ibnul ‘Ha‘dramī, i to bi prvi plijen muslimanima.

Onda dođe do bitke na Bedru, u kojoj bijahu `Abbās i `Aqīl, sin Ebū ‘Tāliba, da učestvuju na Qurejšijskoj strani, kao i skupina od Hāšīmijā. Pred polazak reče `Abbās ženi: "Zakopaću ovaj mal, pa ako poginem, to je za moje sinove Fa‘dla, `Abdullāha i Quthema."

U putu Qurejšije dobiše vijest od Ebū Sufjāna koji je predvodio njihovu karavanu i zbog kojeg su izašli u boj da joj ne prijeti opasnost, i da se vrate, ali Ebū Džehl reče: "Nećemo se, Allāha mi, vratiti dok se ne zadržimo na Bedru tri dana, koljući i jedući i vino pijući, da zapamte beduini i da nas se ne prestanu bojati."

Porazi Allāh mušrike na Bedru, i poginuše sedamdesetorica, među njima Ebū Džehl i `Utbeh i Šejbeh, sinovi Rabī`ah, i Nebīh i Munebbih, sinovi ‘Hadždžādža, i Umejjeh, sin Khalefa...

Sedamdesetorica dopaše sužanjstva. Po povratku u Mekku upita Ebū Leheb bratića mu Sufjāna, sina ‘Hārithova za vijest o bici, a ovaj uzvrati:

"Allāha mi, ubijaše nas kako im se svidi, i zarobljavaše nas kako im se svidi, i sretosmo ljude u bijelom na konjima bijelih nogu, između neba i zemlje, ništa ne ostade pred njima!"

Kad to ču Ebū Rāfi`, `Abbāsov momak, uzviknu:

-To su meleci, tako mi Allāha!

Ebū Leheb ga stade tući, ali prileti Lubābeh s kolcem i udari Ebū Leheba po glavi i otvori mu ranu govoreći:

-Sad si ga uzeo biti, kad mu nema gospodara! (`Abbās je bio zarobljen od strane muslimana).

Pokupi se Ebū Leheb ponižen i ne poživi više od sedmice, a Allāh mu Posla boginje. Ostaviše ga sinovi njegovi tri dana po smrti ne prikučujući mu se, dok im ljudi ne rekoše da je sramota, ali se oni pravdaše strahom od zaraze, pa ga posuše vodom iz daleka i odnesoše poviš Mekke i zatrpaše kamenjem.

U Medīni zatraži Poslanik od `amidže `Abbāsa da otkupi sebe i bratića mu `Aqīla i Newfela bin ‘Hāritha i `Uqbeta bin `Amrah, a `Abbās će na to:

-O Allāhov Poslaniče, ja sam bio musliman, ali me natjeraše da pođem sa njima.

Ali Poslanik odgovori:

-Allāh najbolje Zna za tvoj Islām, pa ako si bio musliman Allāh Će te Nagraditi, a mi sudimo po onom što vidimo, zato se otkupi.

Onda će `Abbās:

-Nemam māla da se otkupim.

Ali će Resūlullāh na to:

-A gdje je māl što ga zakopaste ti i Ummul Fa‘dl?

-Allāha mi, ti si uistinu Allāhov Poslanik, za ovo niko drugi ne zna! –uzviknu `Abbās.

Dođe do Qurejšija vijest da su muslimani otišli u borbu za Khajber, pa se stadoše kladiti u stotinu deva ko će nadjačati. U to dođe ‘Hadždžādž bin `Allāt, koji je imao svog novca posuđenog Qurejšijama, i obavijesti ih da su Jehūdi Khajbera nanijeli teški poraz muslimanima i da je Mu‘hammed zarobljen, ali ga nisu htjeli ubiti u Khajberu, nego hoće da ga dovedu u Mekku i ubiju na očigled Mekkelija, ili da ga ubije neko kome su muslimani ubili koga u rodu. Potom zatraži ‘Hadždžādž da mu povrate njegove pare kako bi mogao pokupovati plijen što ga zaplijeniše Jehūdi od muslimana prije drugih trgovaca.

Obradovaše se Qurejšije i skupiše ‘Hadždžādžov novac, a što bi muslimana u Mekki rastuži se silno i pokunji . `Abbās ne nađe snage da stane na noge, ali mu Ummul Fa‘dl reče:

-Ebal Fa‘dle, ja sam sigurna da Allāh Neće Iznevjeriti Svoga Poslanika.

Posla `Abbās momka do ‘Hadždžādža, a ovaj uzvrati da će doći do njega s viješću koja će ga obradovati. Po dolasku reče:

-Zaklinjem te Allāhom da čuvaš tajnu tri dana, dok izmaknem. Ja sam postao musliman, a novac mi je bio u Qurejšija. Da saznaju da sam musliman, ne bi mi ga povratili. Resūlullāha sam ostavio u Khajberu na svadbi sa kćerkom Jehūdskog glavara ‘Hujejja bin Akh‘taba.

Nakon tri dana obuče se `Abbās u svečanu odjeću i iziđe pred ljude sa štapom u ruci, pa mu rekoše:

-Ne zadesilo te išta sem dobra Ebal Fa‘dle, uistinu iskazuješ izdržljivost u žestini nesreće!

Ali se `Abbās osmijehnu i odvrati:

-Nikako, tako mi Allāha Kojim se zakunoste, nije me nikakva nesreća zadesila, već samo dobro . Obavijestio me ‘Hadždžādž da je Allāh Osvojio Khajber putem muslimana i da je roblje podijeljeno, i da je Poslanik za sebe izdvojio kćerku Khajberskog

poglavara i da ju je oženio. A ‘Hadždžādž vam je ispričao što vam je ispričao kako bi došao do svog māla, i sad je otišao priključiti se Mu‘hammedu i njegovim drugovima.

Preseli se pokunjenost s muslimana na mušrike, a Qurejšije se stadoše vajkati: "Izmače nam neprijatelj Allāhov, da znadosmo vidio bi svoje!"

Lubābeh upita svog čovjeka zašto i oni ne hidžrete kad su svi već to učinili, a on joj odvrati:

-Ostavio me je Resūlullāh u Mekki da mu šaljem vijesti, pa je ne mogu napustiti dok mi ne dopusti.

Posla `Abbās pismo Allāhovom Poslaniku tražeći dozvolu za Hidžru, a Poslanik mu uzvrati pismom:

"Tvoja je Hidžra, `amidža, zadnja Hidžra (iz Mekke), kao što je moje poslanstvo zadnje poslanstvo."

Ode `Abbās u Hidžru s porodicom i srete Poslanika u putu s vojskom, pa posla porodicu u Medīnu i vrati se s vojskom na Mekku.

U Medīni vidje Lubābeh u snu dio Poslanika u svojoj kući, pa ga upita za značenje, a on joj uzvrati:

"Fā‘timeh će roditi sina, pa ćeš ga podojiti mlijekom svog sina Quthema (Darežljivi)."

I rodi Fā‘timeh ‘Husejna i podoji ga Lubābeh pa ga stavi Poslaniku u krilo, a on se tamo umokri, pa reče Lubābeh Poslaniku da promijeni odjeću da mu opere, ali Poslanik reče: "Mokraća dječaka se poprska vodom, a mokraća djevojčice se pere!"

Jednom zateče Poslanik `Abbāsa kako se tuži i priželjkuje smrt, pa mu reče: "Nemoj priželjkivati smrti `amidža, ako činiš dobro onda ćeš ga povećavati dok si god živ, a ako loše činiš, bolje ti je da još poživiš pa se pokaješ od toga što činiš."

Lubābeh je postila ponedjeljkom i četvrtkom. Za nju i njene sestre reče Allāhov Poslanik: "Četiri su sestre mu'minke: Mejmūneh (Poslanikova supruga) i Ummul Fa‘dl i Selmā i Esmā'."

Berekeh, kći Tha`lebeta

Berekeh bješe robinja majke Allāhova Poslanika , te ga njegovaše kao dijete. Po Āmininoj smrti postade vlasništvom malog Mu‘hammeda, skupa s pet deva i stadom ovaca.

Nakon što se oženi Khadīdžom darova Mu‘hammed Bereki slobodu, te se udade za ’Ubejda bin Zejda iz plemena Benū ‘Hāritheh i rodi mu sina Ejmena ("sretni"), pa bi prozvana Majka Ejmenova – Umm Ejmen. Bješe među prvim koji prihvatiše Islām.

Khadīdžeh je imala roba po imenu Zejd bin ‘Hāritheh kojeg pokloni Mu‘hammedu, a ovaj ga oslobodi. Nakon silaska Objave, naišareti Poslanik prema Umm Ejmen i reče:

"Kome je drago da oženi ženu od Džennetskih stanovnika, nek oženi Umm Ejmen."

Čuvši to, oženi je sebi Zejd, pa mu rodi sina po imenu Usāmeh ("lav"). Prvi joj je muž poginuo u bici na ‘Hunejnu. Poslanik ju je zvao "majkom" i govorio bi:

"Umm Ejmen mi je mati nakon majke. Ona mi je preostala od mojih ukućana".

Jednom mu zatraži devu, a on joj reče:

"Daću ti devino dijete."

A ona će na to:

"Allāhov Poslaniče, ne može me ono nositi, nit ga hoću."

Međutim, Poslaniķ osta uporan:

"Samo ću ti dati dijete devino!"

Poslaniķ je, naime, u šali govorio istinu, pošto je svaka deva devino dijete.

Prilikom Hidžre u Medīnu uhvati je mrak u putu bez odmora, a bješe postila, ali ne bi s njom vode, te je obuze žestoka žeđ. Najednom ugleda kofu s vodom bijela užeta spuštenu s neba, te se napi dok je ne minu žeđ, a kasnije pripovjedaše:

"Poslije više nikad ne oćutih žeđi, a postila bih u vrućim danima."

Priča Umm Ejmen kako je Poslanik zatražio od nje da mu donese tronožac iz mesdžida, ali mu ona odvrati kako je pri ‘haj‘du, našto joj on reče:

"Nije ti ‘haj‘d u rukama."

Nakon Poslanikovę smrti odoše Ebū Bekr i `Umer da posjete Umm Ejmen kao što je to činio Allāhov Poslanik. Kad ih vidje stade plakati, pa joj rekoše:

"Zar plačeš? Ono što je kod Allāha bolje je Resūlullāhu."

A ona će:

"Plačem jer se prekinu Objava s nebesa."

Kad to čuše stadoše plakati skupa s njom. Kad ču da je Perzijanac Ebū Lu'lu'ah zbo khalīfu `Umera otrovanim nožem dok je predvodio ‘sabā‘h namaz, zaplaka Umm Ejmen, pa je upitaše za razlog, te odgovori:

"Danas napuknu Islām."

Preseli na ākhireh ubrzo nakon toga, u početku khilāfeta `Uthmānova.

Umm Rāfi`

Zvaše se Selmā ("neporočna"), žena Ebū Rāfi`, roba Poslanikova, dok ona bješe ropkinja ‘Safijje, kćeri `Abdul Mu‘ttaliba, Resūlullāhove tetke po ocu.

Jednom je bila svjedokom kako Ebū Džehl vrijeđa Poslanika, a ovaj mu ne uzvrati ničim. Ebū Džehl se zaputi u zborište svoga plemena, a u to se pojavi Poslanikov `amidža ‘Hamzeh vraćajući se iz lova. Bio mu je običaj da učini ‘tawāf prije nego ode kući. Tamo ga srete Selmā i spomenu mu šta se desilo. ‘Hamzeh se naljuti žestoko i zaputi se pravo tražiti Ebū Džehla, pa ga zapita sijevajući očima od bijesa:

"Šta to doživi moj bratić od tebe. Ebā Džehle?"

Ovaj mu odvrati:

-Ti si u bijesu, Ebā `Amārah.

-Zašto si ga vrijeđao, seronjo? -opet će ‘Hamzah.

-A što te briga, i ti si sa nama protiv njega, -na to će Ebū Džehl.

-Što me briga?! Ja sam na njegovoj vjeri i velim ti ono što i on veli, pa da vidim šta ćeš! -uzvrati ‘Hamzeh.

Potom raspali svojim lukom po Ebū Džehlovoj glavi i otvori mu ranu. Ebū Džehlovi suplemenici iz plemena Benū Makhzūm se digoše na noge, ali im Ebū Džehl naišareti da se smire i dodade:

"Ostavite Ebā `Amāreta, uvrijedio sam mu žestoko bratića."

Jednom se Selmā požali Allāhovu Poslaniku kako je čovjek bije, pa ga Poslanik upita za razlog.

-Povrijedila me, Allāhov Poslaniče , -uzvrati Ebū Rāfi`.

-A čime ga povrijedi? -upita Poslanik Selmu.

-Ničim, -odvrati ona, nego je pustio vjetar u namazu, pa sam mu kazala da si ti rekao da se zbog toga treba uzeti abdest, a on me udari.

Nasmija se Poslanik i dodade:

"Ebū Rāfi`, dobro ti je kazala. Nemoj je biti!"

Selmā spominje kako bi Poslaniķ reci da mu stave ‘hinneh(kne) na kakvu posjekotinu ili čir. Bješe babica ‘Hasanu i ‘Husejnu i Poslanikovu sinu Ibrāhīmu od robinje Mārijjeh koju mu posla rimski namjesnik u Egiptu Muqawqis nakon primanja poziva u Islām od strane Poslanikovog glasnika.

Mejmūneh, kći Sa`īdova

Mejmūneh je bila druga Poslanikova robinja. Prenosi nam riječi Allāhovog Poslanika :

"Primjer je one što se šepuri svojim ukrasima poput primjera tmine u kojoj nema svjetla."

Drugi put je pitala Mejmūneh Božijeg Poslaniką za Quds (Jerusalem), pa joj reče:

"Tu će se ljudi okupiti na Sudnjem Danu. Otiđite i klanjajte tamo."

Khawleh

Khawleh bješe od Poslanikove posluge. Jednom je Resūlullāḥ očekivao Džibrīla, ali ovaj ne dođe u zakazano vrijeme pa Poslanik iziđe. Khawleh uze mesti sobu, pa nađe crknuto štene ispod kreveta i baci ga daleko od kuće. Kad se vrati Poslanik stade mu se tresti brada, što je bio znak dolaska Džibrīlova. Poslanik upita Džibrīla za razlog nedolaska, a ovaj mu reče:

"Spriječilo me pseto što bi u tvojoj kući. Mi ne ulazimo u kuću u kojoj je pseto ili slika."

Esmā', kći Ebī Bekra

Esmā' ("uzvišena") je bila među prvim muslimanima. Kad bi dopušteno Poslanikovu Allāhovu da učini Hidžru, dođe do Ebū Bekra, a Esmā', spazivši ga, obavijesti oca:

"Oče, eto Allāhova Poslanika!"

A on će na to, požurivši da ga dočeka:

"Allāha mi, nije došao u ova doba osim zbog nečeg važnog!"

Resūlullāh mu reče da izađe, a Ebū Bekr odvrati:

"Nema niko, samo moje kćeri."

"Dopuštena mi je Hidžra," -na to će Poslanik.

Ebū Bekr zapita:

"U društvu?"

"U društvu," odgovori Allāhov Poslanik .

Zaplaka Ebū Bekr od radosti i požuri da se spremi…

Priča Esmā':

"Spremih im hranu, ali ne nađoh ništa čime bi svezala zavežljaj i mješinu s vodom, pa rekoh ocu:

"Ništa ne nađoh osim svog pojasa."

On mi odgovori:

"Presjeci ga na pola, pa sveži s polovicom hranu, a s drugom vodu."

Poslanik mi reče na to:

"Nadomjestio ti Allāh ovaj tvoj pojas sa dva pojasa u Dženetu".

Od tada bi Esmā' prozvana "Zātu-nni‘tāqejn" (posjednica dva pojasa).

Kad shvatiše mušrici da je Poslanik prošao pored njihovih isukanih sablji ispred vrata njegove kuće a da ga ne primjete, poremeti im se razum i raziđoše se tražiti ga po kućama Hāšīmijā, a jedna grupa sa Ebū Džehlom dođoše pred kuću Ebū Bekra. Iziđe Esmā', pa je upitaše gdje joj je otac, a ona reče da ne zna, na što je Ebū Džehl žestoko ošamari i istrgnu joj mendžuhu. Potom odoše u potragu.

Poslanik i Ebū Bekr ostadoše tri dana u špilji na brdu Thewr. Esmā' bi po noći donosila hranu i vodu, a brat joj `Abdullāh vijesti iz Mekke. Ebū Bekrov rob `Āmir bin Fuhejrah išao bi za njima sa ovcama da potare trag.

Po dolasku u Medīnu posla Resūlullāh Zejda ibn ‘Hāritha i svog roba Ebū Rāfi` u Mekku da dovedu Poslanikovu porodicu, pa posla po njemu Ebū Bekr pismo sinu `Abdullāhu da povede sestre. Tako dođoše svi skupa u Medīnu.

Esmu uze za ženu Zubejr ("snažni") ibnul `Awwām i rodi im se sin `Abdullāh, prvo muhadžirsko novorođenče u Medīni, a Resūlullāḥ mu natrlja nepce sažvakanom hurmom.

Pripovjeda Esmā ':

"Kad me uze Zubejr nije imao ništa svoga osim konja kojeg sam ja hranila i pojila i timarila. Tucala bih koštice hurmi, pa bi u to dodaj vode i zamijesi, a nisam znala praviti hljeb, pa su mi pomagale žene En‘sārija, a bjehu iskrene. Donosila bih koštice s polja Zubejrovog što mu ga dodjeli Poslanik noseći na glavi. Jednom me u putu srete Resūlullāh i grupa a‘s‘hāba, pa zadovi Allāha za me i ponudi mi devu, ali me bi stid da budem s muškinjem,a Zubejr je bio žestoke ljubomore.Kad to ispričah Zubejru reče mi:

"Tako mi Allāha , to mi tvoje nošenje koštica teže pada nego da si uzjašila."

I bješe Zubejr strog sa mnom, pa se požalih ocu, a on mi reče:

"Strpi se kćeri, ako žena imadne ispravna čovjeka, pa ostane s njim udovica i ne udadne se, budu spojeni u Džennetu."

Kasnije pokloni Ebū Bekr kćeri roba, pa se obradova i reče:

"Dosta mi bi timarenja, kao da me ropstva oslobodi!"

Znala bi Esmu često zaboliti glava, pa bi stavi ruku na glavu i reci:

" To je samo tijelo moje, a Allāhov mi je Oprost bolji."

Jednom joj dođe mati Qutejleh u posjetu u Medīnu s poklonima: grožđicama, maslom, naušnicama, ali Esmā' ne htjede uzeti, niti je pustiti u kuću dok ne upita Božijeg Poslanika. Mati joj, naime, nije bila muslimanka, a bila je rastavljena od Ebū Bekra još prije silaska Objave. Posla Esmā' poruku sestri `Āiši da upita Resūlullāha, a on joj poruči da je pusti i primi darove. Tada je sišlo ājeh:

"*Ne Zabranjuje vam Allāh one koji vas ne napadaju radi vjere.*" *(poglavlje el-Mumte'haneh :8)*

Esmā' bi poznata po velikodušnosti. Govorila bi svojim kćerkama: "Udjeljujte i ne čekajte da imadnete viška pa da onda udjeljujete. Ako budete čekali viška, nećete ga dočekati. A ako udjeljujete 'sadaqu, nećete naći manjka."

U doba khalīfe `Umera osvojiše se mnoga područja, pa odredi khalīfa godišnja davanja, i odredi Esmi hiljadu dirhema (srebrenjaka).

Esmā' dugo poživi i doživi stotu i oslijepi, ali joj nijedan zub ne ispade, nit joj se razum ne umanji. Preseli na ākhireh 73. godine po Hidžri .

Esmā', kći `Umejsova

Esmā' bješe od prvih muslimana. Muž joj je bio Dža`fer, sin Ebū 'Tāliba, Poslanikov `amidžić. Sestra joj Mejmūneh bješe od Poslanikovih supruga, druga joj sestra Selmā bješe žena Poslanikova `amidže 'Hamze, a treća joj sestra Lubābeh žena

Poslanikova `amidže `Abbasa. Otišla je s Dža`ferom u Hidžru u Abesiniju, gdje mu rodi sina `Abdullāha, `Awna ("potpora") i Mu‘hammeda ("pohvaljeni").

Nakon Hidžre muslimana u Medīnu posla Allāhov Poslanik `Amra ibn Umejjeh abesinijskom kralju Nedžāšiju s porukom da pošalje muhadžire iz Abesinije brodom prema Medīni. Stigoše netom po osvojenju Khajbera, a Poslanik reče:

"Ne znam šta mi je draže, osvojenje Khajbera ili vaš dolazak!"

Plijen iz Khajbera podijeljen je među borcima, kao i među muhadžirima iz Abesinije.

Jednom ču Esmā' kako ljudi govore kako su ih preduhitrili u Hidžri, pa se požali Allāhovom Poslaniku, a on će na to:

"Oni imaju thewāb jedne Hidžre, a vi dviju."

Priča Esmā': "Stadoše mi dolaziti abesinjanski muhadžiri da čuju od mene Poslanikov govor, pa im ništa ne bi na svijetu draže."

Onda reče Poslanik da se spreme oni koji su bili sa njim na ‘Hudejbijji prošle godine kad ih ometoše mušrici od `Umre, obaviti je ove godine. Tako je bilo dogovoreno s mušricima u ugovoru na ‘Hudejbijji, po kojem će oni na tri dana isprazniti Mekku. Niko ko je bio na ‘Hudejbijji ne izostade, osim onih što pogiboše prilikom zauzimanja Khajbera, a Poslanik povede još i muhadžire što stigoše iz Abesinije.

Tom prilikom povede Poslanik Esminu sestru Berru kojom se oženi pri povratku i prozva je Mejmūnom. Pri izlasku iz Mekke stade ga dozivati `amidžićna mu `Amārah ("dugog života") kći ‘Hamze da i nju povede, pa posla `Alija te je izvuče od mušrika.

Kad posla Allāhov Poslaniķ glasnike da pozivaju u Islām, ubiše `arabski kršćani jednog od njegovih glasnika u Jordanu, pa posla Resūlullāh kaznenu vojnu od tri hiljade boraca koja se u bici kod Mu'teh u Jordanu sukobi s bizantijskom vojskom od 200 hiljada boraca. U bici izginuše trojica predvodnika muslimanske vojske: Zejd ibn ‘Hāritheh, `Abdullāh ibn Rewāhah i Dža`fer ibn Ebī ‘Tālib.

Priča Esmā':

"Dana u kojem pogibe Dža`fer i njegovi drugovi uštavih četrdeset kožica, onda zamijesih tijesto pa umih djecu i namazah ih uljem, kad mi dođe Resūlullāh i reče:

"Esmā', gdje su Dža`ferova djeca?"

Dovedoh ih, a on ih privi i pomirisa ih a oči mu zasuziše i zaplaka. Upitah ga:

"Allāhov Poslaniče, da nisi što saznao za Dža`fera?"

"Jesam, pogibe danas." -odgovori mi.

Zavrisnuh, pa se okupiše žene, a Poslanik mi reče:

"Esmā', ne govori što ne pristoji, i ne lupaj se u prsa."

Onda reče okupljenim ženama:

"Spremite hranu Dža`ferovoj porodici, danas su sobom zauzeti."

Poslije osvojenja Mekke udade se Esmā' za Ebū Bekra i rodi mu sina Mu‘hammeda, a nakon Ebū Bekrove smrti oženi je `Alī, kojem rodi sina Ja‘hju.

Jednom se prepiraše Dža`ferov sin Mu‘hammed i Ebū Bekrov sin Mu‘hammed čiji je otac bio izvrsniji, a mati će im Esmā':

"Tvoj otac je bio najbolji mladić od `Arābā," reče sinu Dža`ferovu.

"A tvoj bješe najbolji od zrelih ljudi od `Arābā," reče sinu Ebū Bekrovu.

"Ništa za me ne ostavi," dodade `Alī, "a da si kazala drukčije, omrznula bi mi."

Kad `Alī postade khalīfom, postavi Ebū Bekrova sina Mu‘hammeda namjesnikom u Egiptu.

Esmā' je prenosilac ‘Hadītha od Allāhova Poslanika, a od nje su dalje prenosili njen sin `Abdullāh sin Dža`ferov, unuk joj Qāsim ("Udjeljitelj"), sin Ebū Bekrova sina Mu‘hammeda, kao i sestrić joj `Abdullāh, sin `Abbāsa.

Umejmeh, kći Raqīqatina

Umejmeh ("majčica") kći Raqīqah ("nježna") bješe sestrična Khadīdže ("mladunče"), supruge Allāhova Poslanika.

Učini prisegu skupa sa skupinom žena Allāhova Poslanika da ne pridružuju ništa Allāhu i ne kradu i ne čine blud i djecu svoju ne ubijaju i ne pripisuju ih krivom ocu, a onda se htjedoše rukovati s Allāhovim Poslanikom kako to čine muškarci prilikom prisege, ali im Poslanik reče:

"Ja se ne rukujem sa ženama, a moja je riječ stotini žena kao moja riječ jednoj ženi."

Umejjeh, kći Qajsova

Umejjeh ("robinjica") bješe iz plemena Ghaffār. Učini Hidžru u Medīnu i primi Islām i dade prisegu Allāhovu Poslaniku.

Po povratku Allāhova Poslanika i njegovih drugova nakon ugovora na ‘Hudejbijji, stadoše Jehūdi govoriti međusobom: "Mu‘hammed je prihvatio Qurejšijske uslove, znači da mu je vlast oslabila…"

Poslanik saznade da su Jehūdi u Khajberu poslali poruku plemenu Gha‘tafān da zajedno udare na Medīnu, pa povede ljude protiv Khajbera. Kad saznade Umejjeh za to, dođe sa skupinom žena iz svog plemena i reče:

-Allāhov Poslaniče, htjeli bismo poći sa vama da njegujemo ranjene i pomognemo koliko možemo.

Poslanik prihvati riječima:

-S Allāhovim Bereketom!

Priča dalje Umejjeh :

"Bila sam mlada djevojka i dade mi Poslanik svoju putnu torbu da pazim na nju dok klanja ‘sabā‘h, a kad se vrati primijeti na torbi tragove moje krvi, to mi bi moja prva mjesečnica. Pripih se uz devu, ne znam šta ću od sramote, ali mi Poslanik reče:

"Očisti sebe, a onda uzmi vode i soli i operi torbu."

Po osvajanju Khajbera dopade mi ogrlica.

Umejjeh se nije odvajala od ove ogrlice. Kad joj se primače smrt, naredi da se gasuli poslije smrti vodom i soli, i da metnu u qabur s njom i njenu ogrlicu iz Khajbera.

‘Hussāneh, iz plemena Māzin

‘Hussāneh bješe vjerna druga Poslanikove supruge Khadīdže, ime joj bješe Džessāneh ("pospanka"), ali joj ga Poslanik predjede u ‘Hussāneh ("prelijepa").

Poslanik je pazio na nju i posjećivao je i nakon Khadīdžine smrti i govorio bi:

"Paziti na prijatelje je od vjere."

Kad bi mu došlo što na dar, Poslanik bi Allāhov tražio da se što od toga odnese ‘Hussāni.

Khawleh, kći ‘Hakīmova

Khawleh ("gazela") bješe žena `Uthmāna ibn Ma‘z`ūna. Jednom joj muž uđe obasjana lica srećom i reče:

-Ja sam četrnaesti koji primi Islām, a kad padne noć povešću braću Qudāmeta i `Abdullāha kod Allāhova Poslanika.

-A mene? -upita Khawleh.

-I tebe i ‘Safijju, Qudāmetovu ženu, -dodade `Uthmān nasmiješen.

’Uthmān je branio sebi vino i prije Islāma, govoreći: "Neću da pijem ono što mi razum odnosi, da mi se smiju niži od mene."

Kad se pojača neprijateljstvo Qurejšija, povede `Uthmān desetoricu ljudi i četiri žene u Hidžru u Abesiniju, gdje ostadoše tri mjeseca. Tamo saznadoše da je `Umer bin Kha‘ttāb primio Islām i da su a‘s‘hābi počeli javno ispoljavati vjeru, pa se vratiše. Međutim, neprijateljstvo se još pojača, i svako pleme se okrenu na muslimane među svojim redovima. Stoga ’`Uthmān opet zatraži od Poslanika da im dopusti novu Hidžru, i povede sa sobom braću Qudāmeta i `Abdullāha i još osamdeset osoba, među njima djeca i sestre najljućih Poslanikovih protivnika: Ebū Sufjāna, en-Na‘dra ibn ‘Hāritha, Suhejla ibn `Amra, Zem`ata bin Esweda,el-`Ā‘sa bin Wāila...

Po Khadīdžinoj smrti preporuči Khawleh Allāhovom Poslaniku Sewdu i `Āišu, pa ih oženi, a `Āišeh ostade kod roditelja dok ne postane spremna za brak. Nakon tri godine pređe kod Poslanika.

Kad saznadoše muhadžiri u Abesiniji da su En‘sārije učinili prisegu Allāhovu Poslaniku, vratiše se `Uthmān bin Ma’zūn sa sinom mu Sāibom i bratom Qudāmetom i Zubejrom ibnul `Awwāmom i `Abdullāhom bin Mes`ūdom i `Uthmānom bin `Affānom i njegovom ženom Ruqejjom, kćerkom Allāhova Poslanika.

Nakon odlaska u Medīnu umrije `Uthmānu sin, pa pade u duboku tugu i zavuče se u kuću i predade se `ibādetu. Poslanik ga ne vidje petnaest noći, pa upita za njeg, te mu rekoše što je

posrijedi. Poslanik na to reče Enesu bin Māliku: "Pozovi ga meni i obraduj ga Džennetom."

Kad dođe `Uthmān reče mu:

" `Uthmāne, Dženneh ima osam vrata, a Džehennem sedam. Zar ti nije po volji da sretneš na svakim od Džennetskih vrata sina svoga, hvata se za tvoj pas i traži od Allāha da i tebe uvede?"

-Svakako, Allāhov Poslaniče, -uzvrati `Uthmān.

Drugi a‘s‘hābi upitaše:

-Je li tako i s našom djecom?

-I s vašom, i svačijom od mog ummeta, -uzvrati Poslanik, a onda dodade: " `Uthmāne, isposništvo je u Islāmu džihad na putu Allāhovu. `Uthmāne, ko klanja ‘sabā‘h u džemā`atu, a onda se posveti Allāhu dok ne izađe sunce, ima u Firdewsu sedamdeset deredža, i thewāb ‘hadždža i `umre. Ko klanja podne u džemā`atu, ima sedamdeset deredža u Firdewsu i thewāb dvadeset i pet namaza. Ko klanja ikindiju u džemā`atu, a onda se posveti Allāhu dok ne zađe sunce, ima thewāb kao da je oslobodio osam Ismā`īlovih sinova. Ko klanja akšam u džemā`atu ima sedamdeset deredža u Džennetil `Adnu i thewāb dvadesetpet namaza. Ko klanja jaciju u džemā`atu ima thewāb Lejletul Qadra."

`Uthmān je bio prvi od muhadžira koji preseli na ākhireh u Medīni. A‘s‘hābi spaziše u Poslanikovim očima suze, pa stadoše svi plakati ali im Resūlullāh reče:

-Polako, ovo je od Šej‘tāna.

Dođe mu žena Khawleh i reče:

-Ugodno ti bilo u Džennetu, `Uthmāne sine Ma‘z`ūnov!

Poslanik je ljutito pogleda i reče:

-Otkud znaš?

-Tvoj borac i drug, Allāhov Poslaniče, -uzvrati Khawleh.

-Ja sam Allāhov Poslanik i ne znam šta će biti sa mnom, -reče joj Poslanik.

Žene zaplakaše, pa ih `Umer stade ušutkivati, a Poslanik reče:

-Pusti ih. Čuvajte se šej‘tānskog naricanja. Što je iz očiju, to je od Allāha i milostivosti, a što je od ruku i jezika, to je od šej‘tāna.

`Uthmān bješe prvi od muhadžira pokopan u greblju Beqī`. Poslanik posadi kamen više `Uthmānove glave.

Raqīqah, kći Wehbova

Po smrti Ebū ‘Tāliba, Poslanikovog `amidže, osiliše se Qurejšije  i stadoše nasrtati na Poslanika. Stoga on ode u grad ‘Tāif kod plemena Theqīf da ih pozove da mu budu sljedbenici i zaštite ga od Qurejšija. Posjeti njihove glavare, trojicu braće: `Abdu Jālīla, Mes`ūda i ‘Habība, sinove `Amra, a jedan od njih bješe oženjen od Qurejšija.

Nakon što saslušaše Allāhovog Poslanika progovori Mes`ūd:

-Zar nije Allāh našao koga drugog da pošalje sem tebe?

`Abdu Jālīl će na to:

-Poderat ću zastor na Ka`bi ako je tebe Allāh Poslao!

Na kraju dodade ‘Habīb:

-Tako mi Allāha, nikad više neću progovoriti s tobom. Ako si Poslanik od Allāha kao što veliš, onda si preopasan da bih govorio s tobom. A ako lažeš na Allāha, ne dolikuje mi da govorim s tobom.

Resūlullāḥ im reče da nikom ne spominju njihov razgovor, ali ovi navratiše svoje robove i blesane da mu psuju i dovikuju, te se okupi svjetina u dva reda na putu kojim je prolazio Allāhov Poslaniḳ i stadoše ga kamenovati po nogama, iz kojih krv poteče. Skloni se kod Raqīqe ("nježna") koja mu dade da se napije pića od prekrupe, a on je posavjetova:

"Raqīqah, nemoj robovati njihovom božanstvu i nemoj mu se klanjati."

Raqīqah će na to:

-Onda će me ubiti!

Poslaniḳ dodade:

-Ako moraš, okreni mu leđa.

Potom se zaputi u Mekku. Nakon osvojenja Mekke, dođoše izaslanstva plemena da prime Islām i dadnu prisegu Allāhovu Poslaniku. U izaslanstvu plemena Theqīf bjehu i dva Raqīqina sina, pa ih upita Resūlullāh:

-Šta učini vaša mati?

-Učini kako si je posavjetovao, i tako smrt dočeka, -odgovoriše.

-Vaša je mati muslimanka, -na to će Allāhov Poslanik.

Zunejrah Bizantinka

Zunejrah bješe ropkinja plemena Makhzūm. Bješe od prvih muslimana, te bi mučena od strane plemena kako bi napustila Islām, u čemu se posebno isticao Ebū Džehl, dok joj se vid ne oduze.

Mušrici to protumačiše kao kaznu od strane njihovih božanstava što ih poreče, ali im ona odgovori: "Vaša božanstva nisu sposobna ničemu, to je Odredba s neba, a moj je Gospodar Moćan da mi vid Povrati".

Sljedećeg dana se probudi i progleda. Qurejši to protumačiše kao Mu‘hammedov sihr. Kad vidje Ebū Bekr kako je mušrici muče, otkupi je i oslobodi. Isto je učinio i s Bilalom sinom Rabā‘ha i majkom mu ‘Hammamom, s Nehdijjom i njenom kćeri, s Umm `Unejs, ropkinjom plemena Zuhrah, te s `Āmirom sinom Fuhejreh i s Ebū Fekīhatom, robom ‘Safwāna ibn Umejjeh.

Zejneb, kći Ebī Mu`āwijeta

Zejneb (vrsta mirisnog drveta) bješe iz plemena Theqīf, i bješe žena ‘sa‘hābije `Abdullāha ibn Mes`ūda. Rano primi Islām i ode s čovjekom u Hidžru u Medīnu.

Jednom se obrati Allāhov Poslanik ženama nakon ‘saba‘hskog namaza:

"Vidjeh da su žene većina stanovnika vatre, stoga se približujte Allāhu koliko možete".

Zejneb ispriča čovjeku šta im kaza Resūlullāh, te uze svoj nakit, a čovjek upita :

"Gdje ćeš s tim?"

"Hoću da se njime približim Allāhu, neće li me sačuvati od vatre," -na to će ona.

"Onda ga podjeli u ‘sadaqu meni i mojim roditeljima, mi smo ‘sadaqe potrebni," reče joj čovjek.

Ode Zejneb Allāhovu Poslaniku da ga upita može li dati ‘sadaqu svom čovjeku i njegovoj porodici, i zateče tamo ženu En‘sārijku, došla da pita isto. Izađe pred njih Bilal, pa mu rekoše da pita Allāhova Poslanika za njihov slučaj, a Resullulah odgovori:

"Imaju dva thewāba, thewāb za ‘sadaqu i thewāb za rodbinstvo".

Zejneb je prenosilac ‘Hadītha Allāhovog Poslanika koje je čula od samog Poslanika ili od svog muža `Abdullāha ibn Mes`ūda, dok od nje prenose sin joj `Ubejdeh i Bišr ibn Sa`īd.

Su`ajrah Abesinjanka

Su`ajrah je živjela u Mekki gdje je sakupljala vunu i životnjske dlake i liku, pa bi ispredala klupko golemo, a kad bi joj otežalo onda bi ga raspleti.

Su`ajrah zatraži od Allāhovog Poslanika da zadovi od Allāha da je izliječi od njena ludila, a on joj odgovori:

"Ako hoćeš, dovit ću Allāha da te Izliječi i da ti Presudi prema dobrim i lošim tvojim djelima, a ako hoćeš strpi se na svojoj bolesti u zamjenu za Dženet."

"Odabrah strpljenje i Dženet," na to će Su`ajrah.

Prenosi `Atā' bin Rabā‘h da mu `Abdullāh ibn `Abbās reče jednom prilikom: "Hoćeš da ti pokažem ženu od stanovnika Dženneta?", pa mu pokaza krupnu ludu Abesinjanku Su`ajru.

Seffāneh, kći ‘Hātimova

Seffāneh ("zrno bisera") bješe kći ‘Hātima iz plemena ‘Tājj, koji bješe čuven po svojoj plemenitosti i udjeljivanju. Brat joj `Adijj bješe kršćanin, i išao bi sa stokom svoga plemena na ispašu. Kad saznade da se približiše a‘s‘hābi Allāhova Poslanika pobježe u Šām (Sirija) kod svojih istovjernika.`Alī je predvodio muslimansku vojsku, pa pozva pleme u Islām prije borbe riječima:

-Recite "La ilāhe illallāh "pa ćete time spasiti sebe i svoje imetke.

No, ne bi odazova, te otpoče borba i pobjediše muslimani, a `Alī naredi da se niko ne ubija osim onaj ko pruža otpor. Dopade Seffāneh ropstva i staviše je u zabran pored džamijskih vrata. Kad naiđe Allāhov Poslanik obrati mu se Seffāneh, a bješe rječitom:

-O Allāhov Poslaniče, otac mi pogibe, a zaštitnik nestade.

-A ko ti je zaštitnik? upita Resūlullāh.

-`Adijj sin ‘Hātimov, odvrati.

-Pobježe od Allāha i Poslanika Njegova? -na to će Resūlullāh.

Nakon tri dana opet naiđe Resūlullāh, pa mu reče Seffāneh:

-O Allāhov Poslaniče, otac mi pogibe, a zaštitnik nestade, pa me ti zaštiti, Allāh te Zaštitio.

Učinih, -reče joj Resūlullāh, - pa pričekaj koga do svoga naroda koji je povjerljiv kod tebe da te povede, pa mi reci.

Naiđe grupa od njena plemena nakon izvjesna vremena, a Poslanik je oslobodi i nadari i dade joj devu, a Seffāneh mu reče: "Zahvalna ti je ruka što posta potrebnom nakon što bi imućna."

Stiže Seffāneh do Šāma i nađe brata među svojom obitelji, pa ga stade koriti:

-Ponio si se za svojom obitelji i djecom, a ostavio si me nezaštićenom?"

-`Adijj joj odgovori:

-Sestrice, nemam opravdanja, učinih kao što si rekla. A što ti se čini od tog čovjeka? (misleći na Allāhova Poslanika)

Seffāneh će na to:

-Tako mi Allāha, čini mi se da je najbolje da mu se odmah pridružimo.

`Adijj prihvati, te odoše u Medīnu i primi `Adijj Islām. Po smrti Allāhova Poslanika odmetnuše se sva plemena osim Qurejšija i plemena Theqīf. `Adijj ostade privržen Islāmu i izađe sa Khalidom ibn Welidom u borbu protiv otpadnika od Islāma.

Sumejjeh, kći Khubbā‘tova

Sumejjeh (prepelica) bješe robinja Ebū ‘Huzhejfe sina Mughīreta. Njegov se saveznik zvaše Jāsir, (uspješni) pa mu ovaj pokloni Sumejju, koja Jāsiru rodi sina `Ammāra (dugovječni). Jāsir je oslobodi i oženi i primiše sve troje Islām među prvima.

Ebū Džehl bi otišao onome za koga bi čuo da je primio Islām, pa ako bi iza njega stajalo njegovo pleme i štitilo ga, rekao bi mu :"Tvoje će mišljenje biti nadjačano, a čast će ti opasti." Ako bi pak bio trgovac, govorio bi mu: "Odbit ćemo kupce od tebe, a imetak će ti propasti!" A ako ne bi imao plemena da ga štiti, onda bi huškao Ebū Džehl ljude na njega.

Ebū ‘Huzhejfe je mučio Jāsirovu porodicu batinama i žeđu i glađu, ali se ne htjedoše povratiti od Islāma. Resūlullāh bi prolazeći pored njih govorio: "Strpite se porodico Jāsirova, vaš je susret u Džennetu." Ebū Džehl dođe kod Sumejje i upita je:

- Kako to da ostaviš božanstva tvojih predaka i slijediš Mu‘hammedovog?

Sumejjeh mu odvrati **:**

-Zar se sa mnom oko Allāha prepireš, a On me Uputi.

Ebū Džehl joj na to:

-Pokaži mi to tvoje božanstvo!

-*Pogledi Ga ne dosežu, a On poglede Doseže. I On je Dobrostivi, Sveobavješteni,* -odgovori Sumejjeh Qur’ānskim ajetom*.(poglavlje el-En`ām:103)*

-Tako mi Lāta, Mu‘hammed te opsihrio, -reče joj Ebū Džehl.

-Ne, nego me svjetlu uputio, -odvrati Sumejjeh.

-Ti si povjerovala u Mu‘hammeda samo zato što ti se ljepota njegova dopala, -opet će Ebū Džehl.

Sumejjeh mu odvrati pogrdom, a on je probode kroz stidnicu i ubi, i postade Sumejjeh prvim šehīdom u Islāmu.

Kad pogibe Ebū Džehl u bici na Bedru, reče Resūlullāh `Ammāru:

"Ubi Allāh ubicu tvoje majke."

Sehleh, kći Suhejlova

Sehleh ("ugodna") bješe žena Ebū ‘Huzhejfe, sina `Utbeh ibn Rabī`ah. Rano primiše Islām i odoše u Hidžru u Abesiniju dva puta, a onda hidžretiše iz Mekke u Medīnu.

Sehleh je patila od vanrednog krvarenja, pa joj reče Allāhov Poslaniķ da se okupa za svaki namaz, pa kad joj to oteža reče joj da spoji podne s ikindijom uz jedno kupanje.

Muž joj pogibe u bici protiv otpadnika na Jemāmi, pa je oženi `Abdullāh ibnul Eswed, kojem rodi Selī‘ta ("čvrsti"). Kasnije je oženi Šemāt bin Sa`īd, kojem rodi `Āmira ("dugovječni"). Poslije se udade za `Abdurra‘hmāna ibn `Awfa kojem rodi Sālima ("sačuvani").

Šifā', kći `Abdullāha bin `Abduššemsa

Bješe Šifā' ("lijek") među ženama poznata po razboritosti i odličnosti. Znala je pisati u vrijeme kad je to bila rijetkost. Primila je Islām još prije Hidžre i dala prisegu Allāhovom Poslaniku.

Po dolasku u Medīnu, dodijeli joj Resūlullāh za nju i njena sina Sulejmāna kuću pored dućana draguljarskih. U Medīni nauči ‘Haf‘su pisati. Jednom upita Allāhova Poslanika: "Koja su najbolja djela, Poslaniče Allāhov?"

"Vjera u Allāha i džihad na putu Njegovu i ‘hadždž bez grijeha," odgovori Poslanik.

Pripovjeda Šifā’: "Dođoh jednom Allāhovu Poslaniku s pitanjem, a on se ispriča da me ne može primiti, te se naljutih. U to će i namaz, pa uđoh kod svoje kćeri koja bješe udata za Šer‘habīla ("visoki"), kad on još tamo, pa mu rekoh:

-Prikuči se namaz, a ti još u kući? -Šer‘habīl joj objasni:

-Nemoj me koriti tetka, posudio je Allāhov Poslanik od mene odjeću.

-To je znači bio razlog, a ja se naljutila na njeg ne znajući!, -reče Šifā’.

-Košulja zakrpljena, -na to će Šer‘habīl.

`Ātikeh, kći Khalidova

`Ātikeh ("ugledna roda") bješe beduinka iz plemena Khuzā`ah koja je živjela sa svojim čovjekom Temīmom ("potpun"), koji joj bješe `amidžić, pod šatorom pored puta za Mekku gdje su gajili koze i od toga preživljavali.

Jednom naiđoše četvorica iznurenih i izgladnjelih putnika i zapitaše je ima li mesa i hurmi za prodaju, a ova odgovori:

"Tako mi Allāha, nema u nas ni hrane nit ima u nas deva što se muzu zimi, samo ovca neplodna, a da šta imamo, Allāha mi, ne bi vas ostavila u potrebi."

Na to je upita Resūlullāh:

-O majko Ma`bedova (tako joj se zvaše sin), ima li u tebe mlijeka?

-Nema, Allāha mi, -uzvrati ona.

Poslanik spazi ovcu pored šatora, pa upita `Ātiku bi li je mogao pomusti.

-Allāha mi, nikad se nije parila, a ti ako misliš da se može musti pomuzi je, -odvrati `Ātikeh.

Poslaniķ reče malom Ma`bedu da donese mjericu i da mu pridrži ovcu, a onda potra rukom po ovcinom vimenu i spomenu Allāha. Mlijeko stade prskati, pa napoji prvo `Ātiku i svoje saputnike - Ebū Bekra, `Āmira ibn Fuhejreta i `Abdullāha ibn Urejqi'ta dok se ne zasitiše, a prije nego odoše napuni mlijekom posudu i ostavi je `Ātiki.

Kad joj se vrati čovjek sa stadom upita začuđen: "Otkud ti mlijeko, Umm Ma`bed, kad nema u kući muzare, a ovca neplodna?"

`Ātikeh mu ispriča šta se zbi, a Temīm joj zatraži da opiše tog mubarek čovjeka, te ona započe:

"Vidjeh čovjeka svijela i blistava lica, lijepe spoljašnjosti, neisturena stomaka, nesitne glave, lijepa lica i otmjena držanja, krupnih crnih očiju, gustih trepavica, duga vrata i hrapava glasa, guste brade, tankih dugih sastavljenih obrva. Kad šuti, odiše dostojanstvom, a kad progovori, otmjenošću. Ugodna i istinita govora, nit je šutljiv, nit je brbljiv, riječi poput perli u niski. Nit je previsok, nit je prenizak. Drugovi njegovi šute dok govori, a ako što naredi, ispune. Nit je namršten, nit je premekan."

Kad sasluša Temīm ženine riječi reče:

"To je, tako mi Allāha, onaj što nam Qurejšije o njemu pričahu. Da sam ga sreo, tražio bih puta da mu se pridružim."

Kasnije naiđoše Qurejši, bijes im sjeva iz očiju, pa upitaše `Ātiku kuda se uputio Mu‘hammed, ali se ona napravi da ne zna o kome govore, a kad joj stadoše prijetiti, reče im:

"Ako me se ne okanete, dozvat ću svoje pleme koje će vam naplatiti dvije mjere za jednu!"

`Ātikin je šator bio na putu na izlasku iz naselja, i Qurejši su strahovali da će ih njeno pleme pobiti ako čuju kako ih doziva a da ih i ne pitaju šta se zbilo, pa se stoga okrenuše prema Mekki.

Kad saznaše `Ātikeh i Temīm da muslimani poraziše Qurejše na Bedru obradovaše se i zaputiše se u Medīnu skupa sa malim Ma`bedom gdje primiše Islām.

`Ātikeh jednom ču Allāhova Poslanika kako dovi:

"Allāhu moj, očisti mi srce od nifāqa i djela moja od pokazivanja i jezik moj od laži i oko moje od nevjere, a Ti Znaš nevjeru očnu i što prsa kriju."

Otada se stalno držala ove dove. U vrijeme khalīfe Ebū Bekra, kad bi vidio `Ātiku nasmiješio bi se i sjetio dana svoje Hidžre sa Allāhovim Poslanikom, pa bi darovao `Ātiku, vlasnicu mubarek ovce.

Fā‘timeh, kći Kha‘ttābova

Fā‘timeh bješe sestra `Umera bin Kha‘ttāba, i primi Islām skupa s mužem Sa`īdom bin Zejdom prije `Umera.

Ebū Džehl je podstrekavao Qurejšije da ubiju Mu‘hammeda riječima:

"O Qurejši, Mu‘hammed vam kudi božanstva i zavodi vam mladež i veli da će vam djedovi u vatru… Ko ubije Mu‘hammeda od mene mu je stotinu deva i hiljadu oka srebra!"

Kad to začu `Umer, uze na se da ubije Mu‘hammeda i dogovori se s Qurejšijskim glavarima. Krenu isukane sablje, pa sretne Nu`ajma bin `Abdullāha koji je bio primio Islām krišom. Kad vidje zlo na `Umerovu licu, upita ga:

-Gdje si naumio, sine Kha‘ttābov?

-Tražim Mu‘hammeda krivovjerca, što podjeli Qurejšije i zavede mladež i kudi nam vjeru i božanstva. Hoću da ga ubijem!, -na to će `Umer.

Nu`ajm uzvrati:

-Zar misliš da će te njegov rod pustiti da hodaš po zemlji ako ga ubiješ?
`Umer odgovori:
-Čuo sam da si napustio vjeru djedova i da slijediš Mu‘hammedovu?
-Ako i jesam, to su uradili i oni koji su ti preči od mene, -reče mu Nu`ajm.
-Ko su to? -zapita `Umer.
-Sestra ti i zet, -na to će Nu`ajm.
Krenu `Umer zetovoj kući i nađe vrata zaključana i ču mrmljanje iza vrata. Kod njih bješe Khabbāb ibnul Erett sa ‘sa‘hīfōm iz koje im je učio Qur’ānske ajete.
`Umer otvori vrata i zapita šta su to čitali. Sestra mu odvrati da je čuo samo njihovu priču, a `Umer će na to: "Nije tako, ja sam obavješten da ste uzeli slijediti Mu‘hammeda na njegovoj vjeri?"
Govoreći to uze zeta za glavu i udari ga okrvarivši ga. Fā‘timeh prileti i reče: "Tako je bilo, tebi u prkos!"
`Umer se postidi od krvi zetove i zatraži da vidi ‘sa‘hīfu, ali mu Fā‘timeh reče da se boji da će je poderati. `Umer joj se zakle da će joj ju vratiti, ali mu Fā‘timeh dodade:
-Brate, ti si nečist, a Qur’ān samo čisti dohvaćaju.
`Umer se na to okupa, a Khabbāb koji se bio sakrio upita Fā‘timu: "Zar ćeš dati `Umeru Qur’ān, a on je nevjernik ?"
"Nadam se da će Allāh Naputiti mog brata," -odgovori Fā‘timeh. Stade `Umer čitati:

"*U ime Allāha Svemilosnog Premilosnog,*
‘Tā-Hā, Nismo ti Spustili Qur'ān da ti poteškoću čini, već opomenom onom koji se Allāha boji. Spuštanjem od Onoga Koji Stvori zemlju i nebesa najviša. Svemilosni, nad Prijestoljem se Uzvisi. Njegovo je što je na nebesima i na zemlji i među njima i u dubinama zemlje....." *(poglavlje ‘Tā-Hā:1-5)*

Svidje se `Umeru Qur’ānski stil, pa reče: "Ne treba nikom robovati do Onome Čije su ovo riječi."
Kad to ču Khabbāb, reče mu: " `Umere, nadam se da te Allāh Odredi poslije Poslanikove dove. Jučer ga čuh gdje dovi: "Allāhu moj, Ojačaj Islām Ebūl ‘Hakemom (Ebū Džehl) ili `Umerom."

"Naputite me Mu‘hammedu da primim Islām," na to će `Umer.

"On je u kući Erqama el-Makhzūmija," reče Fā‘timeh.

Kad čuše da je `Umer na vratima niko se ne usudi otvoriti, dok Allāhov Posalnik ne reče: "Otvorite mu, ako Allāh Htjedne njemu dobro Uputit će ga!"

Miqdād ibnul Eswed i ‘Hamzeh stadoše uz `Umera da ne bi što pokušao, ali `Umer reče: "O Allāhov Poslaniče, došao sam da povjerujem u Allāha i Poslanika Njegova. Svjedočim da si ti Poslanik."

Lejlā, kći Ebī ‘Husāmeta

Lejlā ("mračna noć") bješe žena `Āmira ("dugovječni") sina Rabī`ah, koji je od Zejda bin Nufejla čuo o predstojećem dolasku posljednjeg Allāhovog Poslanika:

"Ja očekujem Poslanika od Ismā`īlova roda iz porodice `Abdul Mu‘ttaliba, ali mi se čini da ga neću dočekati, a ja vjerujem u njeg i svjedočim da je Poslanik, pa ako budeš živ kad se pojavi, prenesi mu od mene selām, a ja ću ti reći kako izgleda:

- Nit je nizak, nit visok, nit je mnoge kose, nit male, u očima mu crvēn, a pečat poslanstva mu među plećkama. Ime mu je A‘hmed ("Pohvaljeni"), a u ovom će se mjestu roditi i Poslanikom Odrediti. Onda će ga njegov narod istjerati i bit će protiv njegove poruke, dok se ne iseli u Jethrib i nadjača ih. Pazi se da ga ne iznevjeriš, jer sam ja obišao sve zemlje tragajući za vjerom Ibrāhīmovom, pa mi svako od Jevreja i Kršćana i Medžūsījā (vatropoklonika) reče isto, da će se pomoliti ta vjera nakon mene i opisaše mi Poslanika kako ti ga opisah."

`Āmir i Lejlā primiše rano Islām, a kad ispriča `Āmir Allāhovom Poslanikų što mu je Zejd bio rekao, reče Resūlullāh: "Vidio sam ga kako povlači skute u Dženetu."

Nakon što otpočeše Qurejši kinjiti muslimane, odobri im Poslanik Allāhov da učine Hidžru u Abesiniju, dok se stanje u Mekki ne promjeni na bolje. Među njima bjehu `Āmir i Lejlā.

Kad saznade `Umer sin Kha‘ttāba, koji je najviše kinjio `Āmira i ženu mu, da se muslimani spremaju za Hidžru, dođe `Āmirovoj kući i zateče Lejlu na devi spremnu za put, pa je upita:

-Gdje to, Umm `Abdillah?

-Naudiste nam radi vjere naše, pa odosmo po zemlji Allāhovoj, -odvrati mu Lejlā.

-Nek vas Allāh Prati, -na to će `Umer.

Začudi se Lejlā ovom `Umerovom odgovoru i ispriča to mužu, a ovaj se osmjehnu govoreći:

-Zar se nadaš da bi `Umer mogao primiti Islām?

-A što ne? -na to će Lejlā.

-Allāha mi, prije bi magarac njegov primio Islām nego `Umer, -odvrati `Āmir.

Nakon tri mjeseca provedena u Abesiniji saznadoše muhadžiri za `Umerov i ‘Hamzin Islām, pa se vratiše misleći da će kinjenje prestati. Međutim, ono se još pojača, pa se skloni ko je imao koga da ga zaštiti od velikaša, a ostali, njih osamdeset i trojica sa ženama i djecom zaputiše se u drugu Hidžru u Abesiniju.

Tamo su im stizale vijesti iz Mekke putem onih od njih koji se baviše trgovinom s Jemenom, poput Zubejra ibnul `Awwāma i `Abdura‘hmāna bin `Awfa  i `Uthmāna bin `Affāna.

Tako saznadoše da je Allāhov Poslaniķ ušao pod zaštitu plemena Ews i Khazredž iz Jethriba i da su mu dali prisegu, na što se opet mnogi vratiše u Mekku, među njima `Āmir i Lejlā, i Ebū Selemeh i Umm Selemeh.

No, u Mekki se pritisak na muslimane sve više rasplamsavao, pa zatražiše `Āmir i Lejlā i Sa’d ("sreća") bin Ebī Weqqā‘s i Miqdād bin Eswed od Allāhova Poslaniką da im odobri Hidžru po treći put.

Nakon nekoliko dana, saopšti im Resūlullāķ da mu je Džibrīl prenio da se ovog puta hidžreti u Medīnu. Prvi je hidžretio u Medīnu Ebū Selemeh, kojeg mušrici odijeliše od žene i djeteta. Ženu zadrža njeno pleme, a dijete njegovo. Nakon godinu dana će se ipak Umm Selemino pleme sažaliti nad njenim jadom i dopustit joj da se pridruži mužu u Medīni, našto će i njegovo pleme dozvoliti djetetu da se pridruži majci u putu.

Nakon Ebū Selemeh prvi su došli do Medīne `Āmir i Lejlā, koji se izvukoše iz Mekke u gluho doba noći.

Lejlā Ghifārijka

Tokom svoje Hidžre u Medīnu izađe pred Allāhova Poslanika pleme Ghifār pa ih pozva u Islām i mnogi se odazvaše, među

njima i grupa žena, među njima i Lejlā Ghifārijka koja potom učini Hidžru u Medīnu.

Jednom ču Allāhova Poslanika kako spominje vrijednost džihada, pa poželi da bude šehīd na Allāhovom Putu, te se pridruži muslimanskim borcima u mnogim bitkama, njegujući ranjene i noseći vodu.

Māwijjeh

Māwijjeh ("blistava") bješe robinja u ‘Hudžejra bin Ebī Ihāba, Mekkanskog mušrika. Muslimani se bjehu učvrstili u Medīni. Nakon bitke na U‘hudu, dođe grupa od plemena `U‘dal i Qāreh kod Allāhovog Poslanika i zatražiše da im pošalje nekoliko a‘s‘hāba da ih poduče Qur`anu i Islāmu.
Poslanik im odasla Mertheda ("lav"), sina Ebī Mertheda, Khalida ("vječni") sina Bukejrova, Khubejba ("mudri"), sina `Adijjeva,`Ā‘sima ("zaštitnik") sina Thābitova, Zejda ("porast") sina Dethnetova i `Abdullāha sina ‘Tāriqova.

Kad su prolazili blizu neprijateljskog plemena Huzhejl dozvaše ih oni što ih zatražiše od Poslanika pa ubiše Mertheda i `Ā‘sima i Khalida. Ostale povezaše i odvedoše u Mekku da ih tamo prodaju. U putu se odveza `Abdullāh i dohvati se sablje, ali ga zasuše kamenjem i ubiše.

U Mekki mušrici kupiše muslimane da im se osvete za ubistva bližnjih. Zejda kupi ‘Safwān sin Umejjeh da se osveti za smrt oca na Bedru, a Khubejba kupi Māwijjin vlasnik ‘Hudžejr kako bi se njegov polubrat po majci `Uqbeh bin ‘Hārith osvetio za oca poginulog na Bedru.

Pošto su bili zabranjeni mjeseci (u kojima je zabranjeno prolivanje krvi), zatvoriše Khubejba kod Māwijjeh dok ne istekne vrijeme zabrane.

Khubejb bi klanjaj, a Māwijjeh bi se čudi:

-Gdje ti je kip kojem se klanjaš?

-Ja se klanjam Allāhu, -reče Khubejb.

-Allāhu? -upita Māwijjeh.

-Zar se klanjate kipovima, a napuštate Najboljeg Stvoritelja? -upita je Khubejb.

-Ko je Najbolji Stvoritelj, Lāt, ili `Uzzā, ili Hubel? -upita Māwijjeh.

-Allāh, Gospodar vaš i vaših predaka, -reče Khubejb.

-Zar samo jedno božanstvo? Ja robujem Hubelu i Lātu i `Uzzi i Menātu, -na to će Māwijjeh.

-To je samo kamenje koje ne može ni nauditi ni koristiti, svojim ih rukama pravite, -odgovori Khubejb.

Khubejb bi uči Qur'ān, a žene bi slušaj i plači.

Māwijjeh ga jednom upita ima li kakve potrebe da mu može pomoći, a on joj reče: "Nemam, samo me napoji čistom vodom, i nemoj me hraniti onim što je zaklano kipovima, i da me obavijestiš kad me htjednu ubiti."

Jednog jutra stade dozivati Māwijjeh Qurejše da vide čudo u njenoj sobi. Nađoše Khubejba kako jede grožđe koje je visilo sa stropa. Upitaše ga otkud mu to, a on im odgovori: "Od Allāha. Tako je dolazilo i Merjemi:

"*Kad god bi joj Zekerijjā uđi, našao bi kod nje opskrbu. Reče: -O Merjem, otkud ti ovo? Reče: -To je od Allāha, Allāh uistinu Opskrbljuje koga Hoće bez računa.*" *(poglavlje Āl `Imrān: 37)*

Ebū Sufjān ga upita:

-Je li te Mu'hammed naučio sihru?

-Ne, nego me svjetlu uputio, -odgovori Khubejb.

-Ako porekneš Mu'hammeda i Gospodara njegova, pustit ćemo te! -opet će Ebū Sufjān.

-Zahvalan sam Allāhu da mi Raširi prsa Islāmu, pa kako da se povratim u nevjerstvo i zabludu? -reče Khubejb.

-Hoćeš li život? -upita ga Ebū Sufjān.

-Ovozemni je život provod, a ākhireh je kuća stalna, -odgovori Khubejb Qur'ānom. *(poglavlje Ghāfir: 39)*

-Ja te pozivam u Dženneh, -na to će Ebū Sufjān.

-Ne, nego me pozivate u vatru, -odgovori Khubejb.

Māwijjeh obavijesti Khubejba da je stigao `Uqbeh s puta i da su završeni zabranjeni mjeseci.

-Radujem se susretu sa svojim Gospodarom, -reče joj Khubejb.

-Zar se toliko raduješ smrti? -upita ga Māwijjeh.

-Ne , nego susretu s Gospodarom i životu Džennetskom vječnom, -reče Khubejb.

U danima pred pogubljenje Khubejb zatraži od Māwijjeh britvu da se dotjera, a ona mu je i ne razmišljajući posla po sinčiću svoga vlasnika.

-Ti si hrabar dečko, -reče mu Khubejb.

-Zar se ne bojite da iskoristim britvu i dijete pored sebe, a vi hoćete da me ubijete?

Māwijjeh se prepade i reče mu:

-Khubejbe, ja sam ti ga povjerila u Emānetu Allāhovom!

-Naša vjera ne dozvoljava prevaru, -smiri je Khubejb i uze klanjati. Kad završi, upita ga Māwijjeh:

-Šta trebam činiti ako hoću da uđem u tu vjeru?

-Da vjeruješ u Allāha Jedinoga, i Poslanika Mu‘hammeda, roba Njegova , i napustiš robovanje kipovima koji nit štete nit koriste, nit čuju nit vide, -odgovori joj Khubejb radostan.

Māwijjeh raširi ruke prema nebesima i donese šehādet. Pred pogubljenje zatraži Khubejb da mu dopuste klanjati dva rekata i ne oduži sa njima, pa reče:

-"Tako mi Allāha, odužio bih s namazom da se ne bojim da ne pomislite da me strah smrti."

Umm ‘Hakīm, kći ‘Hāritha bin Hišāma

Umm ‘Hakīmin otac ‘Hārith ibn Hišam i brat mu Ebul ‘Hakem(otac mudrog) kojeg će Resūlullāh prozvati Ebā Džehlom (otac neznalice) bili su najljući neprijatelji Allāhova Poslanika. Nakon pogibje Ebī Džehla na Bedru, nastavio je neprijateljstvo svog oca prema Resūlullāhu sin mu `Ikrimeh, Umm ‘Hakīmin muž. Uoči bitke na U‘hudu povedoše Qurejšije žene sa sobom da ih hrabre i spriječe od bijega s bojnog polja. Međutim, muslimani silovito nasrnuše i Qurejši stadoše bježati, a žene Qurejša kad vidješe šta se događa baciše svoje bubnjeve i zadigoše haljine do koljena bježući na brdo. Muslimani koji su čuvali jednu uzvisinu, mislivši da je bitka završena, pohitiše da učestvuju u podjeli plijena, osim male grupe, što iskoristi Khalid bin Welid, te osvoji uzvisinu i preokrenu bitku u korist Qurejša. Muslimani skloniše ranjenog Poslanika u brdo i okupiše se, te krenuše za Qurejšijama. Ovi ne htjedoše prihvatiti borbe, već pobjegoše prema Mekki.

Kasnije okupiše Qurejši sva plemena i krenuše na Medīnu, ali ih dočeka jarak kojeg iskopaše Resūlullāh i njegovi drugovi i ledeni vjetar što im šatore odnese, pa stadoše Qurejši međusobom govoriti kako se Mu‘hammedu ništa ne može.

Jednog dana dođe `Ikrimeh ražalošćen kući, pa ga upita Umm ‘Hakīm za razlog.
- Srete me Ebū Sulejmān (Khalid ibn Welid) i pozva me da se pridružimo Mu‘hammedu, -odgovori `Ikrimeh.

-Pa šta mu odgovori? -upita Umm ‘Hakīm.

-Odgovorih mu da ga ne bih slijedio kad ne bi niko sem mene preostao, -reče `Ikrimeh.

Uskoro se proču po Mekki da su se Khalid bin Welid i `Amr ibnul `Ā‘s i `Uthmān bin ‘Tal‘hah pridružili muslimanima. Nakon izvjesnog vremena isto učiniše i Ebū Sufjān i sin mu Dža`fer i `Abdullāh bin Ebī Umejjeh.

Kad dođe Ebū Sufjān s pozivom na predaju, okupiše `Ikrimeh i ‘Safwān bin Umejjeh i Suhejl bin `Amr skupinu ljudi na brdu Khandameh u Mekki i prihvatiše borbu s muslimanima. Khalid bin Welid ih pozva u Islām, ali oni uzvratiše borbom, te ih dotjera Khalid do pred vrata ‘Harema. Pobjegoše prema brdu, a muslimani za njima. ‘Safwān pobježe u Džeddu, a `Ikrimeh u Jemen.

Umm ‘Hakīm učini prisegu s drugim ženama Allāhovu Poslaniku, koji se ne htjede rukovati s njima, već stavi svoju ruku u vodu, a one staviše svoje. Potom zatraži Umm ‘Hakīm da joj Poslanik zajamči sigurnost za muža, te ode za njim da ga povrati kući, a sa njom rob Bizantinac. Ovaj je u putu pozva u blud, a ona mu se obeća, dok ne dođoše do nekog sela gdje pozva u pomoć, te ga svezaše. Nađe Umm ‘Hakīm muža u Jemenu spremnog da se otisne na more, i obavjesti ga da mu je Resūlullāh zajamčio sigurnost. `Ikrimeh se složi da se vrate i htjede općiti sa ženom, ali mu ona uzvrati: "Ti si kafir, a ja muslimanka, a kufr je brana između tebe i mene."

Vratiše se Umm ‘Hakīm i `Ikrimeh u Mekku, a `Ikrimeh ubi roba Bizantinca. Uoči `Ikrimovog dolaska upozori Resūlullāh muslimane da mu ne govore na oca, jer to do mrtva ne doseže, a živa povređuje. Kad ih vidje gdje dolaze, baci pred njih Resūlullāh svoj ogrtač i reče:

-Dobrodošlica onome koji dođe kao mu'min i muhādžir.

`Ikrimeh će na to:

-Mu‘hammede, ova veli da si mi zajamčio sigurnost.

-Istinu je rekla, -odgovori Resūlullāh.

-Svjedočim da nema božanstava sem Allāha Jedinog Kojem nema druga i da si ti Njegov rob i Poslanik, -na to će `Ikrimeh i obori glavu postiđen.

-`Ikrimeh, što god zatražiš od mene, a u mojoj je moći, dobit ćeš, -reče mu Resūlullāh.

-Oprosti mi na mom neprijateljstvu, -reče `Ikrimeh.

"Allāhu moj, Oprosti `Ikrimetu na njegovom neprijateljstvu prema meni i na svemu što je prema meni izrekao," -zadovi Resūlullāh.

Ne propusti `Ikrimeh nijedne bitke poslije toga s Allāhovim Poslanikom, niti s Ebī Bekrom poslije smrti Resūlullāhove.

Bitka na Jermūku bila je presudna bitka za Siriju. Khalid bin Welid došao je u pomoć iz `Iraqa gdje je vodio bitke s Perzijancima, te se obrati vođama muslimanske vojske- `Amr ibnul `Ā‘su, Šer‘habīlu bin ‘Haseneh, Ebū `Ubejdetu ibnil Džerrā‘hu i `Ikrimetu i `Alqametu ibn Medžzeru:

"Ovo je dan od Allāhovih dana u kojem se ne treba uznositi, već treba učiniti džihad iskrenim u Ime Allāhovo. Da se ne borimo pod zastavama plemena, nego svi skupa, i da se mijenjamo svakog dana u vođstvu, a prepustite ga meni danas."

Bizantinci dovedoše dvjesto hiljada vojnika, a muslimani skupiše vojsku kakva nije još viđena u `Araba.

Ebū Sufjān prođe na konju kroz muslimanske redove sokoleći ih:

"Allāh, Allāh, vi ste pomagači Islāma a oni pomagači širka. Allāhu moj, ovo je dan od Tvojih dana. Allāhu moj, Pomoć Tvoju išćemo!"

Khalid naredi `Ikrimetu i Qa`qā`u bin `Amru koji su predvodili krila da otpočnu sa napadom. Bitka se ne okonča sve do zalaska sunca. Sutradan navališe Bizantinci žestoko i potisnuše muslimane

s položaja, izuzev `Ikrimetove grupe i `amidže mu ‘Hāritha bin Hišāma, pa reče `Ikrimeh:

"Borio sam se sa Allāhovim Poslanikom u svakoj bici, pa da pobjegnem danas?"

Potom prošeta s konjem među borce i povika:

"Ko daje prisegu na smrt?"

Dadoše mu prisegu `amidža ‘Hārith i ‘Dirār ibnul Ezwer s četiri stotine boraca.

Slijedećeg dana stupi Mu`āzh bin Džebel pred borce i reče:

"O skupino Qur’āna i pomagači Upute i Istine, Allāhovu Milost doseže i u Džennet Njegov ulazi i Oprost Njegov zadobiva samo iskreni rob, zar ne čujete Riječi Allāhove:

"*Obećao je Allāh onim koji povjerovaše među vama i dobročinstva činjaše da Će ih Učiniti vođama na zemlji kao što Učini one prije njih ... "(poglavlje en-Nūr: 55)*

-"Zar vas nije stid da vas Allāh Vidi gdje bježite od neprijatelja, a vi ste u Njegovoj Šaci? "

Udariše muslimani svi odjednom i nadjačaše neprijatelja. Poginuše `Ikrimeh i sin mu `Amr i Usāmeh bin Hišām i ‘Tulejb bin `Umejr i Hišām ibnul `Ā‘s i `Ajjāš bin Ebī Rabī`ah.

Poslije ove prelomne bitke nastaviše muslimani s čišćenjem Sirije od Bizantinaca.

`Ikrimetovu udovicu Umm ‘Hakīm oženi Khalid bin Sa`īd ibnul `Ā‘s prije bitke kod Merdž es-‘Sufr. Kad htjede da opći s njom reče mu:

-Da si pričekao dok Pobjedi Allāh ovu skupinu?

Khalid će joj na to:

-Duša mi govori da ću poginuti.

Sutradan poginu Khalid, a Bizantinci bjehu poraženi .

Umm Rūmān, kći `Āmirova

Umm Rūmān, kći `Āmira, bješe žena `Abdullāha ibnul ‘Hāritha el Ezdija s kojim je imala sina el-‘Tufejla. Nakon `Abdullāhove smrti oženi je `Abdullāh bin Ebī Qu‘hāfeh, koji je poznatiji po svom nadimku Ebū Bekr Es-‘Siddīq. Rodiše im se `Āišeh i `Abdur-Ra‘hmān.

Bješe Umm Rūmān među prvim muslimanima, još iz doba kad uđe Allāhov Poslanik sa svojim a‘s‘hābima u kuću el-Erqama bin Ebīl Erqama el-Makhzūmija, koja bi prozvana "Kućom Islāma".

Jednom vidje Allāhov Poslanik malu `Āišu ljutu, pa se obrati Umm Rūmān:

-Umm Rūmān, pazi mi na `Āišu i čuvaj je meni.

Umm Rūmān je shvatila značenje ovih riječi kad zatraži Allāhov Poslanik nakon Khadīdžine smrti `Āišu posredstvom Khawle bint ‘Hakīm. Kad dođe Ebū Bekr, zatražiše od Khawle da pita Resūlullāha da li mu je dopuštena kći njegova brata (Ebū Bekra). Na to im Resūlullāh poruči da se radi o bratstvu po Islāmu, i da mu je `Āišeh dozvoljena. Tako oženi Poslanik kćerku Ebī Bekra i Umm Rūmān, ali pošto je imala samo sedam godina prešla je kod njega nakon dvije godine, u Medīni.Umm Rūmān i `Āišeh su došle tamo sa sinom Ebū Bekra `Abdullāhom nakon što je Resūlullāh sagradio mesdžid i sobe za svoje supruge.

Umm Rūmān je preselila na ākhireh u mjesecu Zhul ‘Hidždžetu, četvrte godine po Hidžri

Sam Poslanik je sišao u qabur i tražio od Allāha za nju maghfireta, govoreći: "Allāhu Moj, nije skriveno od Tebe što je pretrpila Umm Rūmān porad Tebe i Poslanika Tvog."

Umm Is‘hāq

Umm Is‘hāq el-Ghanewijje je primila Islām i učinila prisegu Allāhovom Poslaniku, a onda krenula u Hidžru s bratom joj. Međutim, u putu joj brat reče:

-Umm Is‘hāq, pričekaj me ovdje dok se vratim u Mekku, zaboravio sam moju nafaqu.

Umm Is‘hāq mu odgovori:

-Bojim se da te moj muž ne ubije.

Brat ipak ode u Mekku, a nakon tri dana naiđe pred Umm Is‘hāq putnik iz Mekke i upita je:

-Umm Is‘hāq, zašto sjediš ovdje?

-Čekam brata mi Is‘hāqa, odgovori ona.

-Nemaš više Is‘hāqa, -reče joj čovjek, -kada se vratio u Mekku ubi ga tvoj muž.

Pripovjeda Umm Is‘hāq: "Nastavih put u tuzi i suzama i uđoh tako kod Allāhova Poslanika u ‘Haf‘sinim odajama i zatekoh ga kako se abdesti, pa rekoh šta se zbi s bratom mi, a on zgrabi šakom vode pa me poprska po licu."

Kasnije je preživjela Umm Is‘hāq mnoge nevolje, ali bi joj suze samo nadošle u očima, bez da poteku.

Umm Kulthūm, kći `Uqbeta

Bješe među prim koji primiše Islām, ali joj otac bješe među onima koji se ismijavahu na Allāhova Poslanika, te ga muslimani ubiše nakon što bi zarobljen na Bedru. Ode Umm Kulthūm u Hidžru sama, u pratnji čovjeka iz plemena Khuzā`ah. Već je bio na snazi ugovor na ‘Hudejbijji, po kojem je Allāhov Poslanik trebao da povrati Qurejšijama onog ko bi učinio Hidžru od Qurejša, a ako bi se ko vratio od muslimana u Mekku, Qurejšije nisu bile dužne vratiti ga. Zbog toga dođoše braća Umm Kulthūm, el Welid i `Amāreh dva dana po njenom dolasku u Medīnu i zatražiše od Allāhova Poslanika da postupi po ugovoru i povrati im sestru. Međutim, Umm Kulthūm reče:

-O Allāhov Poslaniče, ja sam žensko, a žensko je slabo, pa se bojim da me stave na kušnju u vjeri, pa da ne mognem izdržati.

Na to siđe Objava Allāhovom Poslaniku:

"*O vi koji povjerovaste, ako vam dođu vjernice muhadžirke provjerite ih, a Allāh najbolje Zna njihov īmān. Pa ako vidite da su vjernice, nemojte ih povraćati kafirima. Niti su one njima dozvoljene, niti su oni njima dozvoljene.*"
(poglavlje el-Mumte‘haneh : 10)

Na to je upita Allāhov Poslanik, a tako je radio i kasnije sa svakom muhadžirkom koja bi došla iz Mekke:

"Niste izašle osim zbog ljubavi za Allāhom i Poslanikom Njegovim i Islāmom, ne zbog želje za udajom ili malom?"

Pa ako bi potvrdile, ne bi ih vraćao mušricima.

Umm Kulthūm je bila neudata u Mekki, te je oženi Zejd bin ‘Hāritheh u Medīni. Nakon što poginu u bici na Mu'ti, oženi je Zubejr ibnul `Awwām, s kojim je imala Zejneb, ali je Zubejr pusti, pa joj reče Resūlullāh:

"Uzmi gospodina među muslimanima, `Abdurra‘hmāna bin `Awfa."

Sa njim rodi Ibrāhīma i ‘Humejda, nakon čega umrije `Abdurra‘hmān. Potom se uda za `Amra ibnul `Ā‘sa, i umrije nakon mjesec dana.

Esmā', kći Jezīdova

Esmā' bješe `amidžićna Mu`āzha bin Džebela, poznata po nadimku Umm `Āmir. Kada ovaj primi Islām, objasni joj u šta poziva, pa ga i ona prihvati i bješe prva muslimanka koja je učinila prisegu Allāhovom Poslaniku, pa se htjede rukovati s njim, kao što to čine muškarci poslije prisege, ali joj Poslanik reče:
"Ja se ne rukujem sa ženama."

Kad dođe dan prelaska `Āišinog iz kuće svog oca u kuću Allāhova Poslanika, bješe Esmā' ta koja je dotjera i ukrasi. Potom zovnu Resūlullāha da sjedne kod `Āiše i donese činiju s mlijekom. Resūlullāh otpi, pa dodade `Āiši. I ona otpi malo, pa spusti glavu i zastidi se. Poslanik joj reče da doda mlijeko okupljenim En‘sārijkama (ženama En‘sārija – stanovnika Medīne, dok se Mekkelije nazivaju Muhadžirima), a one rekoše da ne žele, na što im reče Resūlullāh:
"Nemojte sastavljati između gladi i neistine."

Potom otpratiše En‘sārijke `Āišu u kuću Allāhova Poslanika.

Jednog akšama klanja Poslanik u mesdžidu Benī `Abdil Ešhed, te ode Esmā' u svoju kuću i donese kisela mlijeka i pogaču i zatraži od Allāhova Poslanika da večera. Resūlullāh će na to a‘s‘hābima:
"Jedite s bismilletom."

Večeraše Allāhov Poslanik i njegovo a‘s‘hābi i ukućani, ukupno četrdeset muškaraca, a Esmā' spazi mlijeko koje ona nije kiselila, pa reče u sebi:

-"Tako mi Onoga u Čijoj je Ruci duša moja, ovo je bereket Allāhova Poslanika."

Poslanik se napi vode iz testije i ode, a Esmā' uze tu testiju i oboji je, pa bi napajala iz nje bolesne i pi bi iz nje ona i njeni ukućani.

Jednom dođe Esmina tetka kod nje i htjede da upita Allāhova Poslanika za nešto, pa spazi Resūlullāh na njenim rukama zlatne narukvice, pa joj reče:

-Je li ti drago da imaš na Sudnjem Danu narukvice od vatre?

Na to upita Esmā' Allāhova Poslanika:

-Allāhov Poslaniče, žene se dotjeruju radi svojih muževa?

Nasmija se Allāhov Poslanik, pa dodade:

-Zar ne možeš učiniti narukvicu od srebra, pa je obojiti za`ferānom da bude kao od zlata?

Umm `Āmir je učestovala u osvajanju Khajbera, i kad se skupi roblje uzeše Umm `Āmir i Umm Selīm kćer Jehūdskog vođe ‘Safijju bint ‘Hujejj. Ova im ispriča kako je vidjela u snu kako je mjesec pao u njenu sobu, pa kad ispriča svoj san mužu ošamari je govoreći:

"Želiš kralja `Arābā? To je zato što se nadaš kralju ‘Hidžāza Mu‘hammedu!"

Kad ču ‘Safijjinu priču, Esmā' reče:

"Tako mi Gospodara Ka`beh, ostvario se san, udat ćeš se za Allāhova Poslanika!"

Jednom dođe Esmā' Allāhovom Poslaniku dok je bio u dvorištu svojih a‘s‘hāba i upita:

"Allāhov Poslaniče, došla sam ti u ime žena da te upitam: -Allāh te je Uzvišeni Poslao muškinju i ženskinju podjednako, pa povjerovasmo u te i slijedismo te. Mi smo ženskinje zatvorene u vašim kućama, na službi vašim strastima, nosimo vam djecu, a vi muškarci uzimate thewāb od Džum`ah namaza i namaza u džamiji i obilaska bolesnika i prisustovanja dženazama i ‘hadždžu, i ponajbolje od svega toga, u džihadu na Allāhovom Putu. Čovjek

ako ode u džihad ili na ‘hadždž, mi mu čuvamo imetak, šijemo mu odjeću i odgajamo mu djecu, pa zar i mi ne učestvujemo u vašim thewābima?"

Allāhov se Poslanik okrenu a‘s‘hābima i upita ih:
"Jeste li ikada čuli žensko da bolje pita o svojoj vjeri?"

A‘s‘hābi odgovoriše:

"Allāhov Poslaniče, nismo mislili da žensko može biti ovako upućeno."

Onda se obrati Resūlullāh Esmi i reče joj:

"Idi ženama Esmā' i reci im da vaša poslušnost muževima i nastojanje da budu vama zadovoljni nosi thewāb ravan onom što si spomenula."

Ode Esmā' zadovoljna onim što ču, tekbirajući i šehādeh donoseći.

Jednom dođoše Esmā' i grupa žena En‘sārijki kod Allāhova Poslanika da slušaju o vjeri, pa im reče Resūlullāh:

-O ženskinje, vi ste većina Džehnnemskog goriva.

-Zašto Allāhov Poslaniče? -upitaše žene.

-Zbog nezahvalnosti, i što ste ne strpite u kušnji, i što se žalite u oskudici. Čuvajte se dobro dvije nezahvalnosti: žena bude u čovjeka i izrodi mu djecu, a onda mu rekne: "Ne vidjeh nikad od tebe ikakva khajra!" I druga, oduži ne udavši se pa joj Allāh Dadne dijete, pa se onda razljuti, pa rekne: "Allāha mi, nikad ne vidjeh od tebe khajra! "

Jednom spomenu Resūlullāh `aqīqu (klanje brava prilikom rođenja djeteta), pa reče: "Svako je dijete zalog svojom `aqīqom, zakolje se sedmog dana po rođenju i obrije mu se glava i nadije mu se ime."

Esmā' upita:

"A šta ćemo zaklati, Allāhov Poslaniče?"

"Za dječaka dvije ovce a za djevojčicu ovcu," -odgovori Resūlullāh.

Esmā' je učestovala u bici na Jermūku skupa sa Džuwejrijjom, kćerkom Ebū Sufjāna i Umm ‘Hakīm, kćerkom ‘Hāritha.

Kad vidje silu Bizantijske vojske, reče jedan od muslimana:

"Kolika je sila Bizantijska prema muslimanima!"
Kad to ču zapovjednik muslimanske vojske Khalid bin Welid, obrati mu se:

"Kolišno je Bizantinaca prema muslimanima. Vojska se povećava Allāhovom Potporom, a smanjuje gubljenjem volje, a broj ljudi nije bitan."

Potom naredi Khalid da se podjele sablje ženama da dočekaju njima svakog ko htjedne pobjeći s bojnog polja.

U bici bi ranjena Džuwejrijjeh, kći Ebū Sufjāna, koja se borila skupa s mužem. Esmā' ubi devetoricu Bizantinaca kolcem svog šatora.

Džemīleh, kći `Abdullāha ibn Ebī Selūla

Bješe Džemīleh (lijepa) sestra `Abdullāha, sina `Abdullāha bin Ebī Selūla, borca sa Bedra. `Abdullāhovo ime bješe ‘Habbāb, ali mu promjeni Resūlullāh ime, pošto je ‘Habbāb ime Šej‘tāna.

Džemīleh bješe žena ‘Han‘zaleh ibn Ebī `Āmira, koji pogibe na U‘hudu. Kad pristupiše a‘s‘hābi pokapanju poginulih, reče im Resūlullāh:

" ‘Han‘zalu gusule meleci, pa upitajte njegovu porodicu za razlog."
Džemīleh im kaza da se ‘Han‘zaleh nije stigao okupati od džunupluka kad je čuo poziv u džihad.

Nakon toga se udade Džemīleh za Thābita ibn Qajsa, ali nakon izvjesnog vremena zatraži od Resūlullāha da ih razdvoji.

Resūlullāh je upita za razlog, a ona reče:

"Allāhov Poslaniče, nemam prigovora na Thābitovu vjeru niti akhlāq, niti sam kivna na njeg. Ne mogu samo podnijeti njegovu spoljašnjost."

Resūlullāh je upita šta joj je bio mehr, a ona odvrati da joj je mehr bio bašća hurmi.

"Je si li spremna vratit mu je?" -upita je Resūlullāh.
Džemīleh potvrdi, te ih razdvoji Allāhov Poslanik. Bješe to prva rastava među muslimanima.

Nakon toga se Džemīleh još dvaput udavala, za Mālika bin Dže‘hšema i Khubejba bin Jesāfa.

Khawleh, kći ‘Tuwej‘tova

Khawleh je bila poznata u Medīni po spravljanju mirisa. Jednom dođe kod `Āiše, te joj se požali: "O majko mu'mina, ja se svake noći namirišem i dotjeram poput mlade i podvučem se pod pokrivač mog čovjeka želeći time Allāhovo Zadovoljstvo, a on se okrene od mene, ko da sam mu mrska."

`Āiša joj reče da pričeka dolazak Allāhova Poslanika, a on kada sasluša Khawlu reče:

-Idi ženo, i budi poslušna i pokrona mužu.

-A kakva mi je nagrada za to Allāhov Poslaniče? -upita Khawleh.

-Čovjeko je pravo u žene da mu udovolji kad je poželi, makar bila na leđima devinim; i da ne posti nāfileh osim uz dozvolu njegovu, ako ipak to uradi, griješna je i ne prima joj se; i da ne daje išta iz svoje kuće bez dopuštenja njegova, a ako pak učini, njemu se piše u thewāb, a njoj u grijeh; i da ne izlazi iz kuće njegove sem ako joj dozvoli, a ako ipak učini, Proklete je Allāh i meleci dok se ne vrati i ne pokaje, i sve da je i ‘zulumčar, -odgovori Resūlullāh.

-Sve da je i ‘zulumčar? -upita Khawleh.

-Sve da je i ‘zulumčar, -ponovi Resūlullāh.

-Ako budem poslušna mužu, kakva mi je nagrada, Allāhov Poslaniče? -opet će Khawleh, a Poslanik uzvrati:

-Nema žene koja bude poslušna mužu i pazi na njegov ‘haqq, i spominje ga na dobru, i ne iznevjeri ga u sebi i malu njegovu, a da ne bude između nje i šehida deredža jedna u Dženetu, pa ako joj muž bude mu'min lijepa akhlaqa, bude mu supruga u Dženetu, a ako ne bude, Oženi je Allāh od šehīdā.

Khālideh, kći ‘Hārithova

Khālideh biješe tetka po ocu ‘Husejnu ibn Selāmu, `ālimu Jehūda (Jevreja), koji je bio čuo za dolazak posljednjeg Allāhovog Poslanika, i kakav mu je izgled i ime, i u koje će se vrijeme pomoliti.

‘Husejn bješe u krošnji palme, a tetka mu sjeđaše pod njom, kad dođe čovjek i obavijesti ih da je Allāhov Poslanik stigao u

Qubāu, mjesto pred Medīnom. ‘Husejn stade tekbirati, a tetka mu na to:

-Da si čuo za dolazak Mūsā, sina `Imrānova (Mūsā `alejhisselām), ne bi više tekbirao.

‘Husejn joj odgovori:

-Tetka, Allāha mi, ovo je brat Mūsāov, i u vjeri njegovoj, poslan s istim s čime je poslan i Mūsā.

Khālideh zapita:

-Je li to onaj za koga nam je govoreno da će biti poslan pred Sudnji Dan?

‘Husejn joj potvrdi i ode u Qubāu da vidi Allāhova Poslanika. Okupiše se stanovnici Jethriba (Medīne), a ‘Husejn kad vidje lice Allāhova Poslanika znade da nema posla sa lažovom.

Onda upita Resūlullāha:

-Pitam te za tri stvari na koje samo Poslanik zna odgovor:

-Koji je prvi znak Sudnjeg Dana?

-Koje je prvo jelo stanovnika Dženneta?

-Šta je to što čini dijete da liči ocu ili majci?

Poslanik mu odgovori:

-Džibrīl me ranije o tome obavjestio:

"Prvi je znak Sudnjeg Dana vatra sa istoka, tjera ljude prema zapadu. Prvo je jelo stanovnika Dženneta kitova džigerica. A što se tiče na koga liče dijete, to ovisi čija voda pretekne. Ako pretekne voda muškarca vodu žene, liči na njeg, a ako pretekne voda žene vodu muškarca, liči na nju."

-Svjedočim da nema božanstva do Allāha i svjedočim da je Mu‘hammed Allāhov Poslanik, -na to će ‘Husejn.

Allāhov mu Poslanik predjenu ime u `Abdullāh, a on potom ode kući i naredi svoj svojoj čeljadi da prime Islām.

Sa njima primi Islām i tetka mu Khālideh i proču se po pobožnosti.

Khulejdeh, kći Qajsova

Khulejdeh kći Qajsa ibn Thābita bila je žena En‘sārije el-Berā' bin Ma`rūra. Nakon što se proširio Islām po Jethribu dogovori se grupa En‘sārija da odu u mjesecu ‘hadždža kod Allāhova Poslanika u Mekku, kriomice od jethribskih kafira. Predvodio ih je el-Berā', njihov glavešina. Kad dođe vrijeme namazu, reče el-Berā' :

-Ne mogu da klanjam leđima okrenutim Ka`bi.
Ka`b bin Malik, Es`ad bin Zurārah i Zhekwān bin `Abdul-Qajs mu rekoše:

-Čuli smo da Poslanik klanja prema Šāmu(Sirijі), pa mu se ne želimo suprostavljati.

Ali Berā' ostade uporan u okretanju prema Ka`bi. Kad dođoše u Mekku, upita Berā' Allāhova Poslanika za mišljenje, a ovaj mu reče da se on okreće prema Qudsu, našto i Berā' poče klanjati prema Qudsu. En‘sārije se susretoše s Resūlullāhom koji im prouči iz Qur’āna i pojasni im šta je Islām, a onda im reče:

-Položite mi prisegu da me branite od onog od čega branite vaše žene i djecu!

-Šta dobivamo za uzvrat? -upitaše En‘sārije. (bjehu sedamdeset tri čovjeka i dvije žene)

-Dženneh, -odgovori im Resūlullāh.

-Uspješna trgovina! -na to će En‘sārije.

Vratiše se En‘sārije u Jethrib, a Muhadžiri iz Mekke počeše hidžretiti u grupama. Berā' oboli prije Hidžre Allāhova Poslanika, i kad mu se prikuči smrt oporuči da ga se u qaburu okrene prema Ka`bi, i oporuči trećinu svog mala da ga Resūlullāh upotrijebi kako hoće.

Allāhov Poslanik stiže u Jethrib mjesec dana po Berāovoj smrti, te mu klanja dženazu i zatraži mu od Allāha Oprosta i Milosti i da Bude njime Zadovoljan.

Berāov sin Bišr učestovao je s Allāhovim Poslanikom u bitkama na Bedru, U‘hudu i Khandequ. Jednom upita Umm Bišr (mati Bišrova) Khulejdeh Allāhova Poslanika znaju li se mrtvi međusobom, a on joj odgovori:

"Dobre su duše zelene ptice u Džennetu, poznaju se međusobom kao što se ptice poznaju u krošnjama drveća."

Khulejdeh ču jednom kako Resūlullāh veli svojim a‘s‘hābima:

"Hoćete li da vas obavjestim o najmuževnijem čovjeku?"

Pokaza Resūlullāh prema zapadu i reče: "Čovjek, drži uzde svoga konja u očekivanju da napadne ili bude napadnut."

Zatim nastavi:

-Hoću li vas obavjestiti o onom koji dolazi za njim u muževnosti?

Pokaza Resūlullāh rukom prema ‘Hidžazu i reče: "Čovjek među svojim ovcama, obavlja namaz i daje zekat i zna za Allāhov ‘Haqq u svom malu. Povukao se od zla ljudi."

Poslije ugovora na ‘Hudejbijji pomisliše Jehūdi da je muslimanska sila oslabila, pa tajno odaslaše u pleme Gha‘tafān koji bjehu njihovi saveznici da se dogovore o napadu na muslimane. Međutim, Resūlullāh doznade za to i naredi pokret na Khajber.

Po osvojenju Khajbera, zapita Zejneb bintul ‘Hārith a‘s‘hābe Allāhova Poslanika koji dio ovce najviše voli Poslanik, a oni joj saopštiše da je to prednja noga, pošto je ona ovcin vodič i pošto je najdalje od nečisti.

Zejneb zakla svoju kozu i zgotovi je. Pošto klanjaše akšam, položi Zejneb prednju nogu od koze pred Allāhova Poslanika i reče mu:

-O Ebal Qāsime, poklon od mene!

Bješe sa Resūlullāhom Bišr sin Berā' i još nekolicina a‘s‘hāba, pa ih pozva Resūlullāh da mu se pridruže. Uze Resūlullāh zalogaj, ali ga ne proguta. Bišr uze zalogaj i proguta. Poslanik ispljunu meso i reče a‘s‘hābima:

"Maknite ruku od njeg, obavještava me plećka njena da je zatrovana."

Bišr osjeti kako mu vatra razdara utrobu i reče:

"Tako mi Onoga Koji te plemenitim Učini, osjetio sam to u zalogaju koji uzeh, i ne spriječi me da ga ispljujam izuzev što mi bi mrsko da ti omrznem jelo, a kad ga progutah, poželih da ga nisi progutao."

Bišrivo lice posivi poput pepela i onesvijesti se od bola. Poslanik naredi da se okupe Jehūdi, pa im reče:

-Pitaću vas za nešto, pa hoćete li biti iskreni?

-Hoćemo, Ebal Qāsime! -odgovoriše

-Ko vam je otac? -upita Resūlullāh.

-Taj i taj, -odgovoriše Jehūdi.

-Slagaste, otac vam je taj i taj, -reče im Resūlullāh.

-Istinu si rekao, -uzvratiše.

Poslanik ih opet zapita:

-Hoćete li istinu reći ako vas upitam?

-Hoćemo, Allāhov Poslaniče, a ako i slažemo, znaćeš da smo slagali, kao što si znao za našeg oca, -uzvratiše.

-Ko su stanovnici vatre? -upita ih Resūlullāh.

-Bićemo malo u njoj, a onda ćete nas vi u njoj nasljediti, -odgovoriše.

-Allāha mi, nikad vas nećemo u njoj nasljediti, -na to će Allāhov Poslanik, a potom ih zapita:

-Jeste li stavili otrov u ovu kozu?

-Jesmo, -odgovoriše.

Resūlullāh posla po Zejneb, pa je upita:

-Jesi li stavila otrov?

Zejneb potvrdi, a Poslanik je upita za razlog.

-Znaš šta si učinio od mog naroda, -odgovori Zejneb. Ubio si mi oca i `amidžu i muža, pa rekoh sebi: Ako je kralj, oslobodismo ga se, a ako je poslanik, biće obavješten.

Po povratku u Medīnu umrije Bišr.

Jednom posla Khulejdeh svoju ropkinju da joj nešto kupi za if‘tar jer biješe postila, ali se ova zadrži. Po povratku joj saopšti da je čula žene En‘sārijke kako se Resūlullāh otkad se vratio sa ‘hadždža žali na podrebricu.

Umm Bišr zaboravi na post i odleti do Allāhova Poslanika, kojeg zateče u groznici.

-Vele ljudi da je podrebrica, -reče Khulejdeh.

-Neće je Allāh na mene Pustiti, jer je ona ubod Šej‘tānov, već je ovo od onog što pojedosmo ja i tvoj sin u Khajberu. Prikučilo mi se vratnoj veni, -reče joj Resūlullāh.

Kasnije se vrati Khulejdeh kod `Āiše i zateče okupljene ljude. Resūlullāh ih pogleda, i suze mu ovlažiše oči.

"Dobro došli, Allāh vas Poživio", -obrati im se.

"Nek vam se Allāh Smiluje i Sačuva i Primi. Oporučujem vam da se Allāha bojite, i oporučujem vas Allāhu i Njemu vas predajem. Ja sam vam od Njega opominjaoc i obradovaoc. Nemojte se nad Allāha uzdizati, među Njegovim robovima i na zemlji Njegovoj, jer On Reče meni i vama:

"*To je kuća ākhiretska, Učinismo je za one koji se na zemlji ne uznose niti fesāda čine. A završetak je za Bogobojazne.*" *(El-Qa‘sa‘s : 83)*

A‘s‘hābi ga upitaše:

-Kad je tvoj edžel?

-Približio se rastanak i odlazak Allāhu, – odgovori Resūlullāh.
-Ko će te gusuliti? -upitaše.
-Moja porodica, -reče Resūlullāh.
-U čemu ćemo te kefiniti? -upitaše.
-U mojoj odjeći -odgovori.
-Ko će predvoditi dženazu? -upitaše.
-Sačekajte, Allāh vam Oprostio -odgovori.
Zaplakaše a‘s‘hābi i zaplaka Khulejdeh. Onda će Resūlullāh:
"Postavite me na mojoj postelji na ivicu moga qabura (u `Āišinoj sobi), a onda me ostavite jedan sat da mi klanjaju Džibrīl i Isrāfīl i Mīkāīl i melek smrti dženazu, a onda uđite grupa po grupa pa klanjajte i vi, i nemojte me uznemiravati spominjanjem niti jecanjem. Poselāmite odsutne i one koji vas budu slijedili na mojoj vjeri."'
Potekoše suze Resūlullāhu, a onda naredi da se donese papir i pero i oporuči tri stvari: čvrsto pridržavanje Qur’āna, istjerivanje nemuslimana s Arabijskog poluostrva i da se delegacijama plemena nastave davati pokloni.
Preseli Allāhov Poslanik na ākhireh u ponedjeljak, 12. Rabī`ul Ewwela.

Khansā' En‘sārijka

Khansā' (gazela), kći Hazzāma, bješe žena En‘sārije Unejsa bin Qatādeh s kojim je skupa dala prisegu Allāhovu Poslaniku po njegovu dolasku u Jethrib.
Kad krenuše Qurejši sa svojim saveznicima od plemena Kināneh i Tuhāmeh i drugim da se osvete za poraz na Bedru, vidje Khansā' žene Qurejšija sa defovima i bubnjevima, pa obavijesti njen muž Allāhova Poslanika kako mu je žena vidjela karavanu u polasku, a Allāhov Poslanik reče:
"Hoće da podstaknu ljude i podsjete ih na mrtve s Bedra. Ne spominji ništa ljudima! Allāh nam je dovoljan Zaštitnik i najbolji Zastupnik. Allāhu Moj, Tebi se obraćam za pomoć!"
Unejs bi šehid na U‘hudu. Dođe otac Khansā'in jednog dana ozarena lica i saopšti joj da ju je oženio čovjekom iz plemena Benū `Amr bin `Awf. Međutim, Khansā' mu reče:
-Kako si me udo, a da me nisi pitao?

Otac će joj na to:

-Zar ćeš da mi budeš neposlušna.? Nećeš se udati za drugog!

Khansā' je htjela da se uda za `amidžu svoje djece, pa se požali Resūlullāhu, a on reče:

"Ne može te on udavati. Udaj se za koga hoćeš."

Tako se Khansā' udade za Ebū Lubābeta i rodi mu sina Sāiba.

Umrije Poslanikova kći Zejneba, pa odoše Khansā' i Umm `A'tijjeh En'sārijka i Umm Selīm da je spreme za dženazu, a Resūlullāh im reče:

"Ogusulite je neparno puta, tri puta ili pet puta, ili više ako hoćete vodom i sidrom(vrsta drveta), a na kraju stavite kamfora. Kad završite, zovnite me."

Kad završiše, dade im Poslanik svoju košulju da je u nju obuku, a one joj spletoše kosu u tri pletenice.

Jednom uđe Khansā' kod Ummil Musejjeb En'sārijke, pa primjeti kako se trese od groznice, te joj reče:

-O groznice, ne Do Allāh u njoj bereketa!

Ali Ummul Musejjeb odvrati:

-Nemoj psovati groznicu, ja tako rekoh pred Resūlullāhom, a on mi reče:

"Nemoj psovati groznicu, jer ona odnosi grijehe sina Ademova kao što mijeh odnosi trosku od željeza."

Khawleh, kći Tha`lebeta

Khawleh biješe žena Ewsa, sina 'Sāmitova , učesnika borbe na Bedru. Biješe mnogo stariji od nje, i jednog dana uđe ljutit u kuću, a žena mu odvrati istom mjerom, pa joj ovaj u ljutnji reče: "Ti si mi kao leđa materina."

Potom izađe iz kuće i posjedi neko vrijeme u sastajalištu svoga plemena, a kad se vrati htjede prići ženi, ali mu ova reče:

"Ne , tako mi Onoga u Čijoj je Ruci duša moja, ne prilazi mi nakon onog što izreče, dok ne Presudi Allāh i Njegov Poslanik."

Khawleh ode Allāhovu Poslaniku i reče mu šta se zbi, žaleći se na loš akhlāq svog čovjeka.

Resūlullāh joj reče:

-Khawleh, tvoj je `amidžić postar, boj se Allāha.

Khawleh će na to:

-Allāhov Poslaniče, pojede moju mladost i izrodih mu djecu, a kad ostarih i prestadoh rađati, da mi tako napravi? Allāhu Moj, Tebi se žalim!

Khawleh primjeti kako Poslaniku silazi Wa‘hj(Objava). Na to joj reče Resūlullāh: -Khawleh, Spusti Allāh u vezi tebe i tvog druga:

"*Čuo je Allāh riječe one što se prepire s tobom oko muža njena i Allāhu se žali. A Allāh Čuje vašu prepirku. Allāh je Onaj Koji Čuje i Vidi. Oni koji svoje žene porede leđima svojih majki, nisu im one majke, majke su im one koje ih rodiše, a oni govore govor pokuđen i neistinit. A Allāh je uistinu Onaj koji Prašta i pokajanje Prima. A oni koji tako učine sa svojim ženama, pa se povrate od toga što rekoše, nek roba oslobode prije nego im se prikuče. To vam je pouka, a Allāh je Obavješten o onome što činite. A ko ne nađe, nek posti dva mjeseca uzastopce prije nego im se prikuče. A ko ne mogne, nek nahrani šezdeset siromaha. To vam je da vjerujete u Allāha i Poslanika Njegova. To su granice Allāhove, a nevjernicima je patnja bolna.*" *(poglavlje el-Mudžādeleh :1-4)*

-Allāha mi , nema šta osloboditi! -reče Khawleh.

-Nek posti onda dva mjeseca uzastopce, -reče joj Poslanik.

-Star je veoma, ne može izdržati, -opet će Khawleh.

-Nek nahrani onda šezdeset siromaha tanjurom hurmi, -reče Resūlullāh.

-Nema to u njeg, -reče Khawleh.

-Ja ću mu dati grozd hurmi, -reče Resūlullāh.

-I ja ću mu dati drugi, -reče Khawleh.

-Postupila si kako treba, otiđi i podijeli ‘sadaqu za njeg i pazi na svoga `amidžića, -reče joj Resūlullāh.

Khawleh, kći Qajsova

Khawlu oženi Poslanikov `amidža ‘Hamzeh po dolasku u Jethrib. Jednom im napravi čorbu s mlijekom i brašnom, pa osjeti Poslanik da je čorba još vrela i reče:

"Vidi Khawleh, niti možemo vreline otrpiti nit hladnoće."

Drugom prilikom se prisjećaše Poslanik i ‘Hamzeh dunjaluka, pa reče Allāhov Poslanik:

"Imetak je berićetan ako ga dohvatiš po ‘haqqu, a mnogi zagaze u ono u što ih nefs poziva od mala Allāhova, pa ih odvede u vatru Sudnjeg Dana."

Trećom prilikom im reče Allāhov Poslanik:

-Da vam kažem šta briše grijehe?

-Jakako, Allāhov Poslaniče, -odgovoriše ‘Hamzeh i Khawleh.

-Abdest, kad ga je teško uzimati, mnoštvo koraka do mesdžida, i iščekivanje namaza nakon namaza.

Po ‘Hamzinoj smrti na U‘hudu udade se Khawleh za Nu`māna bin `Adžlāna.

Khajjirah , Ummu-dDerdā'

Khajjirah ("dobra") je bila žena ‘Uwejmira ibn Malika, poznatog po nadimku Ebū -dDerdā'. Umm -dDerdā' biješe poznata po razumnosti među ženama i `ibādetu.

Priča Khajjirah kako je njen muž primio Islām:

"Biješe `Uwejmir jako vezan za svoga idola, a njegov je rod bio pristao uz Allāhovog Poslanika. `Abdullāh ibn Rewā‘hah bio je `Uwejmirov pobratim u doba džāhilijjeta, pa bi mu govorio: "Zar će tvoja kuća zadnja primiti Islām?"

Jednog dana dođe `Abdullāh s dlijetom u ruci, a Ebū -dDerdā' bješe izašao, te polupa idol u komadiće nabrajajući sva imena Šej‘tānska i govoreći:

"Zar nije sve što se doziva uz Allāha bā‘til?"

U povratku me nađe Ebū -dDerdā' uplakanu, te mu rekoh šta se zbi. Isprva biješe veoma ljut, a onda promisli i reče: "Da je bilo kakva khajra od ovoga , branio bi se."

Potom ode kod pobratima i reče mu: "Povedi me kod Mu‘hammeda!" Tako primi Islām `Uwejmir sin Malika."

Allāhov Poslanik pobratimi Ebū -dDerdā' sa Selmanom Perzijancem (el-Fārisi).

Jednom dođe Selman u posjetu pobratimu. Umm -dDerdā' im spremi jelo, a onda legoše. Nakon malo vremena ustade Ebū -dDerdā' da klanja, ali ga Selman uhvati za odjeću i reče mu: -Spavaj, Ebū -dDerdā'!

Nakon izvjesnog vremena ponovi se isto. Kad uđoše u zadnju trećinu noći, ustade Ebū -dDerdā' da klanja, a Selman reče: -Sada klanjaj!

Poslije zore krenuše da klanjaju fedžr (‘sabā‘h) u džamiji Allāhova Poslanika, a Ebū -dDerdā', reče Selmanu:

-Požaliću se na te Allāhovom Poslaniku!

Selman mu odvrati.

-Ebū -dDerdā', Tvoj Gospodar Ima Svoje Pravo kod tebe, i tvoja porodica ima svoje pravo kod tebe, i tvoje tijelo ima isto tako, pa dadni svakom svoje pravo.

Poslije namaza prišapnu Ebū -dDerdā' na uho Allāhovom Poslaniku kako je Selman postupio s njime, a Resūlullāh mu odvrati:

"Rahbānijjeh (odricanje od dunjaluka) nije nama propisan. Istinu ti je rekao Selman."

Uđe jednom Umm -dDerdā' u mesdžid i ču Allāhova Poslanika kako veli: "Nema ništa teže na mīzānu od lijepa akhlāqa."

Zatraži Umm -dDerdā' od Ebū -dDerdā' slugu, a ovaj joj odgovori:

Čuo sam Allāhova Poslanika kako veli: "Rob ostaje sa Allāhom i Allāh s njim dok ne bude služen, a ako bude služen valja mu na obračun."

Umrije Khajjirah-Ummu -dDerdā' el-Kubrā (starija) prije Ebū -dDerdā' u Šāmu u vrijeme khilāfeta `Uthmānova, pa se oženi Ebū -dDerdā' Hudžejmom el-Ew‘sābijjom, poznatom kao Umm -dDerdā' el-‘Sughrā (mlađa).

Rabī`ah, kći Mu`awwizhova

Vrati se jednog dana Rabī`in `amidža Mu`āzh ibnul ‘Hārith i stade pripovijedati Rabī`inom ocu Mu`awwizhu:

"Bijasmo kod `Aqabe kad nas srete Mu‘hammed sin `Abdullāha i upita nas ko smo. Rekosmo mu da smo od plemena Khazredž, a on reče:

"Saveznici Jehūda? Sjedite da razgovaram s vama."

Sjedosmo s njim, a on nas pozva da Allāhu robujemo i objasni nam šta je Islām. (Jehūdi su živjeli u Medīni i govorili im o skorom dolasku njihova poslanika, nakon čega će ih istrijebiti poput naroda `Āda i Irema) Nakon što završi, reče Es`ad ibn Zurārah:

"Allāha mi , on je Poslanik kojim nam Jehūdi prijete , pa nemojte da nas preduhitre!"

Tako povjerovasmo u ono u što nas pozva i razmislismo."

Kad ču Mu`awwizh bratovu priču povika:

"Pobijediste , tako mi Gospodara Kabe! Poduči me brate što vas poduči Mu‘hammed!"

Tako primiše Islām Mu`awwizh i njegova kći Rabī`ah.

Medīnljani zatražiše od Allāhovog poslanika da im pošalje koga da ih podučava vjeri i poziva ljude u nju, pa im posla Mu‘s`aba bin `Umejra. Počeše pristizati muhadžiri iz Mekke, među njima Ijās ibnul-Bukejr koji se oženi Rabī`om, koja mu rodi sina Mu‘hammeda.

Na Bedru bjaše Rabī`in otac Mu`awwizh taj koji ubi Ebū Džehla, pa požuri skupa sa bratom Mu`āzhom da obraduju Resūlullāha, koji zadovi za njih khajr, a Mu`awwizh ga upita:

-Allāhov Poslaniče, šta je povod Gospodaru da se Osmjehne na svog roba?

-Borba s neprijateljem bez oklopa -odgovori Resūlullāh.

Kad to ču, skide Mu`awwizh oklopnu košulju i nastavi se boriti dok ne pogibe.

Na U‘hudu učestovaše Rabī`ah skupa s `Āišom i Umm `Ammār u donošenju vode i odnošenju ranjenika u Medīnu.

Rabī`ah, kći en-Na‘dra

Rabī`ah (proljeće) bješe sestra ‘sa‘hābije Enesa ibnu-nNa‘dra i tetka po ocu Enesa ibn Malika i mati ‘Hāritheta ibn Surāqah. Primila je Islām i dade prisegu Allāhovom Poslaniku po njegovom dolasku u Medīnu.

Priča Rabī`ah:
-Kad mi dođe vijest o pogibji sina ‘Hāritheh odoh Allāhovu Poslaniku i rekoh mu:

-Allāhov Poslaniče, ti znaš koliko mi znači ‘Hāritheh, pa ako je u Džennetu strpiću se, a ako nije da plačem od žalosti.
Allāhov Poslanik odgovori:

-Umm ‘Hāritheh, džennetski su stepeni mnogobrojni, a ‘Hāritheh je u najgornjem, u Firdewsu.

Jednom prilikom ošamari Rabī`ah čovjeka i izbi mu zub. Ponudiše odštetu, ali ovi odbiše i zatražiše zub za zub. Allāhov Poslanik im reče da nema druge sem da prihvate odmazdu ukoliko odbiju oštetu. Rabī`in brat Enes ibnu-nNa‘dr reče: "Zar da slomiju zub Rabī`ah? Ne, tako mi Onoga Koji te Posla s Islāmom!"

Nakon toga prihvati suprotna strana odštetu, a Resūlullāh reče:

"Ima od Allāhovih robova,ako se Allāhu zakune usliša mu se. Od njih je Enes ibnu-nNa‘dr."

U bici na U‘hudu među tijelima šehida bi i Enesovo tijelo sa osamdeset i četiri uboda. Veli Rabī`ah: "Jedino mogoh prepoznati brata mi po jagodicama prstiju."

Sehleh, kći Sa`dova

Sehleh ("lagana") je sestra ‘sa‘hābije Sehla bin Sa`da. Primila je Islām i dala prisegu Allāhovu Poslaniku skupa sa ženama Beni Sa`d. U vrijeme opsade Medīne od strane mušrika, donese Sehleh čanak sa jelom od hurmi i posla Allāhovom Poslaniku u njegov šator. Bješe s njim Umm Selemeh, pa prvo ona jede, pa onda pozva Resūlullāhove a‘s‘hābe, pa se najedoše, a jelo kakvo je takvo je, ne smanjuje se.

Jednom upita Sehleh Allāhova Poslanika:

-Smije li žena štogod metnuti mužu (u jelo) što će ga privući njoj?

Poslanik odgovori:

-Dunjalučko zadovoljstvo, a nema joj udjela u ākhiretu.

Drugom prilikom upita Sehleh Allāhova Poslanika:

-Allāhov Poslaniče, treba li se koja od nas okupati ako šta usnije?

Poslanik odgovori:

-Treba, ako vidi vodu.

Šemūs, kći Nu`mānova

Šemūs ("čedna") bješe od En‘sārijki. Ovako priča o dolasku Allāhova Poslanika u Medīnu:

"Čitavo stanovništvo izađe na doček, čak i ženskinje izvirivaše s vrhova kuća, i ne znadosmo ko je Poslanik od njih dvojice. Htjede Poslanik da podigne mesdžid u Qubā'. Kulthūm ibnul-Hidm imao je tamo spremište za sušenje hurmi, pa kad ču za Poslanikovu želju, pokloni ga Poslaniku da se na njemu sagradi prvi mesdžid sagrađen na taqwāluku. Poslanik zatraži da se donose gromade kamene, pa počeše graditi mesdžid.

Pripovjeda Šemūs: "Poslanik je nosio teško kamenje pod kojim bi se poljuljao, pa bi doći ko da preuzme od njega, ali bi Poslanik rekao: "Nosit ću kamenje kao i ti."

I veli još Šemūs: "Džibrīl je uputio Resūlullāha na smjer qible."

Nusejbeh, kći Ka`bova

Nusejbeh ("plemenita") bješe iz plemena Benū Māzin. Kada se počeo širiti Islām u Medīni, primi ga skupa s mužem Zejdom bin `Ā‘sim. Dogovori se grupa Medīnelija da se vide s Allāhovim Poslanikom neprimjetno za vrijeme ‘hadždža, na koji odoše skupa s Medīnskim idolopoklonicima. Skupiše se na `Aqabi njih sedamdesetorica i sa njima dvije žene, Nusejbeh-Umm `Umārah i Esmā'-Umm `Amr.

Resūlullāh dođe u društvu svog `amidže `Abbāsa, koji se obrati En‘sārijama: "O Khazredžije, vi znate da je Mu‘hammed u zaštiti kod nas, ali je on odlučio da bude kod vas, pa ako niste spremni ispuniti ono što ste mu obećali , onda ga se ostavite od sada, jer je on zaštićen s naše strane."

En‘sārije rekoše:

-Čusmo što si kazao, a sad govori ti Allāhov Poslaniče i uzmi sebi i svom Gospodaru što voliš.

Allāhov Poslanik im progovori o Islāmu, prouči im iz Qur’āna, a onda ih upita:

-Hoćete li me štititi od onoga od čega štitite svoju djecu?

Berā' bin Ma`rūr uze Resūlullāha za ruku i reče:

-Tako mi Onog Koji te Posla s Istinom, branićemo te od onoga od čega branimo našu djecu. Dajemo prisegu Allāhov Poslaniče, a mi smo , Allāha mi , narod rata i oružja, naslijedismo ga pokoljenjem na pokoljenje. Potom se uključi Ebū Hejthem ibnu Tejhem:

-O Allāhov Poslaniče, mi smo povezani vezom s narodom (Jehūdima) koje sada prekidamo, pa da nećeš, ako te Allāh Uzvisi nad druge, da se vratiš svom narodu a nas ostaviš?

Allāhov se Poslanik osmjehnu i reče:

-Vi ste moji, a ja sam vaš. S kim ste u miru, i ja sam, a s kim ste u ratu, i ja sam.

Onda reče `Abbās bin `Ubādeh:

-O Khazredžije, znate li na šta prisežete ovom čovjeku? Prisežete mu na rat protiv crvenih i crnih. Ako mislite da će te ga predati ako zadesi vaše imetke nedaća i vaše glavare pogibja, to je, Allāha mi, sramota na dunjaluku i ākhiretu, a ako mislite da će te mu ostati na riječi, to vam je najbolje od dunjaluka i ākhireta.

En‘sārije odgovoriše:

-Mi ga uzimamo , na nedaću imetaka i pogibju glavara. A šta dobivamo za uzvrat, Allāhov Poslaniče?

-Džennet, -odgovori im Resūlullāh.

-Pruži ruku da ti prisegnemo, -na to će En‘sārije.

Bijehu šezdeset ljudi i dvije žene od Khazredža i jedanaestorica od Ewsa.Rukovaše se s Allāhovim Poslanikom, a `amidža ga `Abbās držaše za drugu. Na kraju reče Umm `Umārin čovjek Zejd bin `Ā‘sim:

-Allāhov Poslaniče, imaju dvije žene dođoše s nama, hoće prisegu da učine.

-Dajem im prisegu na ono što sam vama prisegnuo, a ja se ne rukujem s ženama, -reče mu Reslullah.

Nusejbeh je učestovala na U‘hudu skupa s mužem Zejdom i dvojicom njihovih sinova, `Abdullāhom i ‘Habībom. Nusejbeh je sa ženama pojila ranjene, ali kad je izgledalo da su mušrici potučeni, napusti grupa zadužena za strateški brijeg svoja mjesta u želji da se pridruži plijenjenju napuštenog mušričkog logora, što iskoristi Khalid bin Welid i uze brijeg koji nadvisivaše muslimanske položaje, te udari po muslimanima koji stadoše bježati, i ne ostade s Resūlullāhom osim mala grupica, među njima Nusejbeh s mužem i sinovima. Poslanik vidje da Nusejbeh nema štita i spazi muškarca sa štitom kako bježi, pa mu doviknu: "Vlasniče štita, baci štit onome ko se bori!"

Čovjek baci štit, a Nusejbeh ga dohvati i nastavi braniti Poslanika. Naiđe konjanik od Qurejša i udari sabljom po Nusejbinom štitu, ali štit osta čitav . Nusejbeh udari po tetivi konja pa pade. Poslanik dovoknu: "Sine Umm `Umārah, mati tvoja!"

Priskoči `Abdullāh majci u pomoć, dok ubiše mušrika.`Abdullāh nastavi s borbom i bi ranjen u nadlakticu.Krv nikako da se zaustavi, pa mu Poslanik doviknu: "Previ ranu!"

Nusejbeh mu sveza ranu i reče: "Diži se sinko i udari po njima!"

Poslanik joj reče: "Ko podnosi što ti podnosiš Umm `Umārah?"

Pojavi se onaj što rani `Abdullāha, pa reče Resūlullāh Nusejbi:

"Ovaj ti udari sina."

Nusejbeh mu stade na put i udari ga po potkoljenici i ovaj kleknu a Resūlullāh se osmjehnu toliko da mu se ukazaše očnjaci i reče:

"Osvetila si se Umm `Umārah".

Krenuše na njega sabljama i ne ostade mu traga, a Allāhov Poslanik reče: "Hvala je Allāhu Koji te Učini pobjednicom i oči tvoje radosnim da vidiš svojim očima svoju radost."

Naiđe Ibn Qami'ah vičući: "Pokažite mi Mu‘hammeda, ne ostoh živ ako ostane živ!"

Dočeka ga Mu‘s`ab bin `Umejr i Umm `Umārah i sin joj ‘Habīb. Ibn Qami'ah udari Nusejbu po plećima sabljom i otvori joj duboko ranu, ali ona nastavi udarati po njemu, no bijehu na njemu dvije žičane košulje. Nusejbeh se nastavi boriti držeći svoje haljine po rani. Krenu na njih konjanik od mušrika, a Resūlullāh viknu:

"Sine Umm `Umārah, bacaj!"

`Abdullāh se baci kamenom koji pogodi oko konja koji se smete i pade skupa s konjanikom. Nastaviše se bacati kamenjem po njima, a Resūlullāh se osmjehnu i dobaci:

-Mati tvoja, previ joj ranu, Allāh vas Blagoslovio.

- Umm `Umārah odvrati:

-O Poslaniče Allāhov, išći od Allāha da budemo s tobom u Dženetu! - Poslanik zadovi:

-Allāhu Moj, Učini ih sa mnom u Dženetu!

-Nusejbeh će na to:

-Nije me briga šta mi bude na dunjaluku.

Po povratku u Medīnu zabavi se Nusejbeh čitavu noć sa svojih trinaest rana, a u ‘sabā‘h ču kako Resūlullāh doziva u borbu:

"Nek ne izlazi sa mnom ko bi prisutan jučer!"

Allāhov Poslanik krenu za mušricima, kako ne bi pomislili da su muslimani ostali slabi. Krenu sa njim grupa ranjenika, jedni druge noseći. Po povratku, posla Resūlullāh ko će se raspitati kako je Nusejbeh, pa kad saznade da je dobro bi mu drago.

U vrijeme khalīfe `Umera osvoji se Perzija, i dođe neviđen plijen. Ljudi se začudiše kad vidješe kadifu dugu sedamdeset lakata i široku šezdeset koju je kraljevska porodica koristila zimi da bi se osjećala kao u vrtu. Kadifa bješe sva izvezena zlatom i srebrom u obliku potoka i bilja. Obratiše se khalīfi `Umeru:

"O vođo vjernika, nisu mogli Perzijanci ponijeti ovu kadifu od težine, niti su mogli ponijeti imetke od silnog viška. Ulazili smo u kuće krcate posudama od zlata i srebra."

`Umer pogleda u narukvice Kisrā sina Hurmuza, zadnjeg perzijskog vladara, koje je Allāhov Poslanik bio obećao Surāqi, i pogleda u Kisrove šalvare i sablju i krunu i papuče... Potom zaplaka i reče: "Hvala je Allāhu koji Učini sablju Kisre bezopasnom."

`Alī ibn Ebī ‘Tālib mu se obrati: "O vođo vjernika, narod je skroman jer ti skromno živiš, a bio bi raskošan da ti rakošno živiš".

Podijeli `Umer kadifu i plijen muslimanima, a kad mu dođe u ruke svileni ogrtač rekoše neki: "Ovaj je ogrtač skupocjen, da si ga poslao ženi sina ti `Abdullāha ‘Safijji".
`Umer će na to: "Poslaću ga onom koji ima više prava na njega, Umm `Umārah, Nusejbeh bint Ka`b. Čuo sam Allāhova Poslanika kako reče dana bitke na U‘hudu:

"Ne okrenuh bi se ni lijevo ni desno a da je ne bi vidio kako se bori braneći me".

Po smrti Zejdovoj udade se Nusejbeh za Ghāzija ibn `Amra kome rodi Temīma i Khawlu. Učestovala je u pohodu na Khajber i u osvajanju Mekkeh, zatim u bici na ‘Hunejnu i opsadi ‘Tāifa.

Jednom reče Nusejbeh Allāhovom Poslaniku:
"Allāhov Poslaniče, ne vidim da se žene i u čim spominju?"
Na to siđe Objava:

"*Uistinu muslimani i muslimanke, i mu'mini i mu'minke, i oni koji su Allāhu pokorni i one koje su Allāhu pokorne, i oni koji su iskreni i one koje su iskrene, i oni koji su strpljivi i one koje su strpljive, i oni koji se Allāha boje i one koje se Allāha boje, i oni koji ‘sadaqu daju i one koje ‘sadaqu daju, i postači i postačice, i oni koji čuvaju svoje stidnosti i one koje čuvaju svoje stidnosti, i oni koji Allāha mnogo spominju i one koje Allāha mnogo spominju, Pripremi im Allāh Oprost i Nagradu golemu.*" *(poglavlje el-A‘hzāb:35)*

Po povratku osvajanja Mekkeh reče Resūlullāh:
"A što se Jemāme tiče, u njoj će se pojaviti lažni poslanik i bit će ubijen nakon mene."
`Abdullāh, Zejdov i Nusejbin sin i Khalid bin Welid i Ebū Dudžāneh upitaše:
-A ko će ga ubiti Allāhov Poslaniče?
-Resūlullāh pogleda prema Khalidu, pa reče:
-Ti i tvoji a‘s‘hābi.
Zaista, proglasi se Musejlemeh bin ‘Habīb poslanikom u svom plemenu Benū ‘Hanīfeh i ukide im namaz i dozvoli im vino i zinaluk, te se povedoše za njim. Posla dva glasnika Allāhovom Poslaniku s porukom:

"Od Musejleme, Allāhova Poslanika, Mu‘hammedu,Allāhovom Poslaniku. Neka je selām na tebe a potom: -Ja se udružih s tobom u ovoj stvari , nama pola od nje, a Qurejšijama pola od nje. Međutim, Qurejši iskazuju neprijateljstvo."

Poslanik upita glasnike:

"Da li i vi velite što ovaj veli?"

Glasnici potvrdiše, a Poslanik im reče:

"Tako mi Allāha, da nije toga da se glasnik ne ubija, odrubio bi vama glave!"

Potom naredi Resūlullāh da se napiše odgovor Musejlemi:

"U Ime Allāha, Svemilosnog , Premilosnog. Od Mu‘hammeda, Allāhovog Poslanika, Musejlemi lažovu.

Nek je selām na onog ko slijedi Uputu, a potom:

Uistinu je zemlja Allāhova, Daje je u naslijeđe kome Hoće od Svojih robova, a konac je bogobojazne".

Glasnici odnesoše pismo, ali Musejlemeh nastavi po svome, pa odluči Resūlullāh da mu pošalje glasnika s porukom da prestane širiti laž i kinjiti muslimane, te odabra za taj zadatak Nusejbinog sina ‘Habība. Nusejbi bi drago i zadovi od Allāha da joj Učvrsti sina.

Musejleme stade pitati ‘Habība svjedoči li da je Mu‘hammed Allāhov Poslanik a ‘Habīb odgovor potvrdno. Onda ga upita svjedoči li da je on poslanik a ‘Habīb reče: "Gluh sam, ne čujem".

Na kraju se Musejlemeh razljuti i naredi svom dželatu da isječe ‘Habība komad po komad. ‘Habīb tako preseli izgovarajući šehādeh.

Po preseljenju Allāhova Poslanika na ākhireh, posla khalīfa Ebū Bekr vojske protiv otpadnika vjere. Nusejbeh se zaklela na osvetu za sina ‘Habība, te izađe u borbu protiv Musejleme skupa sa sinom `Abdullāhom. Muslimanska vojska na čelu s Khalid ibn Welidom sudari se s plemenom Benū ‘Hanifeh, a Nusejbeh ostade u borbi bez ruke s dvanaest rana, ali se ne smiri dok ne ču glasove sina joj `Abdullāha i Ebū Dudžāneta i Wa‘hšija:

"Ubismo Musejlemeta lažova!"

Umm Budžejl

Zvaše se ʿHawwā' i bješe od En‘sārijki. Dođe sa skupinom žena od Benū ʿHanīfeh pa dadoše prisegu Allāhovom Poslaniku. Jednom upita Umm Budžejl Allāhova Poslanika:

"Allāhov Poslaniče, dođe mi miskin na vrata, pa ne nađem ništa da mu dadnem, samo što god sitno nađem".

Poslanik joj odgovori:

"Kad ne bi našla ništa nego papak sagorjeli, stavi mu ga u ruku. "

I veli Umm Budžejl: "Čula sam Allāhova Poslanika gdje veli:

"O žene mu'minke, ne nipodaštavajte svoje susjetke ni za bravlju nogu sagorjelu."

Umm Džundub

Umm Džundub bješe iz plemena Ezd. Kad je čula da je Allāhov Poslanik krenuo na ‘hadždž, sačeka ‘hadžije kod Zhul ‘Hulejfeh i klanja s njima ikindiju.

Priča Umm Džundub:

"Vidjela sam Allāhova Poslanika kako baca kamenčiće na džemretu na Aqabi i veli:

"Ljudi, nemojte se ubijati međusobom. Bacajte sitne piljke. "

Nakon što završi Resūlullāh sa bacanjem kamenja, dođe mu žena s bolesnim djetetom i reče:

-Allāhov Poslaniče, ovo mi je jedinac.

Poslanik joj reče:

-Donesi mi vode.

Popi Resūlullāh i promućka usta, pa dade tu vodu ženi i reče:

-Dadni djetetu da se napije i moli Allāha da ga Ozdravi.

Žena napoji dijete i zadovi Allāhu, a dijete ozdravi.

Umm ‘Harām

Bješe žena `Ubādeta ibnus-‘Sāmit, vođe Khazredža. Nakon hidžre Allāhovoga Poslanika prvi mesdžid bješe podignut u Qubāu. Kasnije, kad bi Poslanik doći tamo da klanja svrati bi kod ‘Ubādeta. Jednom je zaspao u vrijeme qajlūleh (između podnevskog i ikindijskog namaza) kod njega, pa se probudi nasmiješen.

Upitaše ga za razlog, pa reče **:**

"Vidjeh ljude od mog ummeta, krenuli u borbu, love po pučini morskoj poput kraljeva na posteljama".

Na to će Umm ‘Harām i čovjek joj:

"O Allāhov Poslaniče, dovi Allāhu da budemo s njima". Poslanik zadovi.

U vrijeme Mu`āwijinog khilāfeta pođe vojska u osvajanje Kipra. Na brodu bijahu Umm ‘Harām i muž joj. Po silasku s broda dovedoše joj mazgu. Umm ‘Harām pade s nje i slomi vrat, te preseli.

Rumejtheh kći Mil‘hānova

Rumejtheh je mati ‘sa‘hābije Enesa ibn Malika. Nadimak joj biješe Umm Sulejm. Primila je Islām sa prvim Medīnalijama i učinila prisegu Allāhovom Poslaniku.

Muž joj je Malik ibnun-Na‘dr biješe odsutan, a kad se vrati, upita:

-Zar si postala ‘Sābiunka? (za prve su muslimane govorili mušrici da su ‘Sābīini, sljedbenici Ja‘hje `alejhisselām.)

-Nisam, nego sam uzvjerovala ovom čovjeku, -odgovori mu žena, a onda pođe učiti malog Enesa šehadet. Međutim, Malik joj reče:

-Nemoj mi kvariti djete!

-Ne kvarim ga, -reče Umm Sulejm. Malik se naljuti i izađe i ode na put u Šam. U putu ga sretoše neprijatelji i ubiše. Kad je stigla vijest Umm Sulejm reče: "Neću se udati dok me Enes sam ne uda. Neću da ga odbijam od dojenja."

Nakon što se odbi Enes, zaprosi Zejd bin Sehl po nadimku Ebū ‘Tal‘hah Rumejthu, ali ova reče:

"Neću se udavati dok ne odraste Enes i počne razgovarati među ljudima".

Kad napuni Enes osmu godinu dođe Ebū ‘Tal‘hah ponovo i reče:

-Eto odraste Enes i progovori među ljudima.

Umm Sulejm reče:

-Ti robuješ kamenu koji ti ne može naškoditi niti ti može koristiti, ili drvetu što ga izdjelja, može li ti naškoditi, može li ti koristiti? Kad bi zapalio njime vatru izgorio bi! Zar te nije sram tome se kljanajti? Ne priliči mi da se udajem za idolopoklonika.

-Pusti me da razmislim, -odgovori joj Ebū ‘Tal‘hah.

Rumejtheh vidje da su njene riječi djelovale na njega. Povrati se Ebū ‘Tal‘hah, a Ummu Sulejm mu kaza:

-Ebū ‘Tal‘hah, ne odbija se prilika poput tebe, ali ti si kafir a ja muslimanka.

Ebū ‘Tal‘hah joj reče:

-Za mehr ti je zlato i srebro.

-Ne želim zlata ni srebra, želim samo od tebe Islām.

Ode Ebū ‘Tal‘hah do Resūlullāha, a ovaj kad ga vidje gdje dolazi reče a‘s‘hābima:

"Eto vam Ebū ‘Tal‘he, sjaji mu Islām među očima."

Ebū ‘Tal‘hah mu ispriča o Rumejthinom uslovu, a onda izgovori šehadet. Onda se povrati njoj i reče joj:

"Ja sam na čemu si i ti".

Umm Sulejm reče Enesu:

"Ustani Enese, pa me udaj Ebū ‘Tal‘hi".

En‘sārije su se bili natjecali da budu na usluzi Allāhovom Poslaniku, pa reče Umm Sulejm Resūlullāhu:

"Ja ti nemam čime biti na usluzi Allāhov Poslaniče, pa uzmi ovog mog sina što ti zatreba."

U bici na U‘hudu Umm Sulejm je nosila mješine sa vodom skupa s `Āišom, a Umm Sulejm je i njegovala ranjenike.

Dođe u Medīnu Ebū Berā' ibn Malik, poglavar plemena Benū ‘Sa``sa`ah s poklonom za Resūlullāha, ali ga ne primi, i reče mu:

-Eba Berā', ne primam poklone od mušrika.

Zatim ga pozva u Islām, ali ovaj ne odgovori ništa već predloži:

-Lijepa je ova tvoja stvar, da si poslao tvojih a‘s‘hāba u Nedžd, nadam se da prihvate tvoj poziv.

-Bojim se za njih od stanovnika Nedžda , -reče Resūlullāh.

-Ja jamčim za njihovu sigurnost, -na to če Ebū Berā'.

Poslanik posla sedamdeset a‘s‘hāba, među njima i brat Umm Sulejm ‘Harām bin Mil‘hān. Kad dođoše do područja plemena Benū Selīm kojim je vladao `Āmir bin ‘Tufejl poslaše ‘Harāma s pismom

od Allāhova Poslanika, ali ga `Āmir i ne pogleda i naredi da se ubije ‘Harām.

Proboden, ‘Harām povika:

"Allāhu Ekber, pobijedih, tako mi Gospodara Ka`beh!"

Benū Selīm okružiše a‘s‘hābe i pobiše ih do posljednjeg, osim što osta Ka`b bin Zejd s iskrom života u sebi. Kad ču Rumejtheh što joj se zbilo s bratom povika: "Pobijedi Džennetom, tako mi Gospodara Ka`beh".

Po osvajanju Khajbera dopade Poslaniku kći poglavara Jehūda koji bješe potomak Haruna `alejhisselām po imenu Zejneb, pa je stavi kod Ummu Sulejm da je poduči Islāmu. Nakon što primi Islām, Poslanik je oslobodi i oženi sebi, a sloboda joj bješe mehr i nadi joj ime ‘Safijjeh.

Kad se vrati Allāhov Poslanik u Medīnu, reče mu Ummu Sulejm:

-Allāhov Poslaniče, imam molbu.

-Kakvu, Umm Sulejm?, -upita Resūlullāh.

-Sluga tvoj Enes, zadovi za njega.

-Allāhu Moj, Povećaj mu u malu i djeci i Blagoslovi mu u njima, -zadovi Allāhov Poslanik.

Jednom dođe Umm Sulejm kad Poslanik kod Poslanikovih supruga žaleći se na bolove, pa joj reče Resūlullāh:

-O Ummu Sulejm, je li ti poznata vatra i željezo i nečist željezna?.

-Jesu, Poslaniče Allāhov, -odvrati Umm Sulejm.

-Veseli se onda, Umm Sulejm, jer će skupa s bolom otići grijesi, kao što ode nečist sa željeza.

Jednom reče Resūlullāh Enesu ibnu Maliku:

"Uđoh u Džennet i začuh zvuke koraka, pa upitah šta je to, pa mi bi rečeno: "Rumejtheh bint Mil‘hān".

Razbolje se sinčić Rumejthe i Ebū ‘Tal‘he kojeg zvahu Ebū `Umejr i umrije, a otac mu odsutan i zabavljen poslom u voćnjaku. Umm Sulejm ga ogasuli i opremi i reče svojima da ništa ne govore Ebū ‘Tal‘hi dok mu ona ne saopšti vijest. Ebū ‘Tal‘hah po dolasku upita za dijete, a Umm Sulejm odgovori:

"Bolje nego što bješe".

Zatim se dotjera i namirisa, donese večeru i piće i primami čovjeka sebi. Pri kraji noći reče mu:

-O Eba ‘Tal‘hah, šta misliš o onima koji posude nešto pa se time zabavljaju, a kad im se zatraži da vrate bude im mrsko?

"Ne valja im postupak, " - reče Ebū ‘Tal‘hah.

Umm Sulejm onda dodade.

-Tako i tvoj sin, Allāh nam ga Posudio a onda Povratio Sebi.

Ebū ‘Tal‘hah se naljuti i reče:

-Pustila si me da se onečistim, a onda mi kažeš za sinovljevu smrt?.

Na ‘sabā‘hu se požali Poslaniku, a ovaj reče:

"Blagoslovio vam Allāh noć vašu proteklu."

Umm Sulejm zanese te noći. Kad joj se rodi sinčić, reče Enesu:

"Ponesi svog brata svom Poslaniku".

Allāhov Poslanik uze hurmi pa ih sažvaka, pa onda protrlja time dijetetove desni i prozva ga `Abdullāhom.

`Abdullāh je imao desetoricu sinova, svaki od njih ‘hāfizh i prenosioc znanja od svog oca.

Umm `A‘tijje En‘sārijka

Zvala se Nusejbeh kći el-’Hāritha. Pripovijeda ovako: "Učestvovah s Allāhovim Poslanikom u sedam bitki. Pravila sam im jelo i čuvala im jahalke i njegovala ranjene".

Jednog dana dođe Resulullah kod `Āiše i upita:

-Ima li išta u vas?

`Āiša odvrati:

-Nema ništa, samo što je Nusejbeh poslala nešto od ovce koju si joj poslao od ‘sadaqe.

-Došla je na svoje mjesto, -na to će Resūlullāh.

Umm `A‘tijje je prenjela mnoge ‘Hadīthe Allāhovog Poslanika, među njima ‘Hadīth o izlasku ženskinja na mu‘sallu na bajram i ‘Hadīth o nesljeđenju dženaze od strane ženskinja.

Umm `Alā' En‘sārijka

Umm `Alā' je majka Khāridžeta, sina Zejda bin Thabita. Primila je Islām i učinila prisegu Allāhovom Poslaniku po njegovom dolasku u Medīnu.
"Po dolasku muhadžira, En‘sārije su se otimali ko će ih uzimati sebi u kuću, pa su morali i kocku izvlačiti", priča Umm `Alā' i nastavlja: "Nama zapade `Uthmān bin Ma‘z`ūn."

Razboli se i umrije, pa dođe Resūlullāh, a ja rekoh:

"Allāh ti se Smilovao, Eba-sSāibe. Svjedočim da te je Allāh Počastio." Poslanik će na to:
"Otkud znaš, Allāha mi, ja ne znam šta će biti sa mnom, a ja sam Poslanik Allāhov."

Umm `Alā' usni san i vidje `Uthmāna i izvor iz njeg voda teče, a kad to ispriča Resūlullāhu, on reče: "To je djelo njegovo."

Umm Mubeššir En‘sārijka

Bješe žena Zejda bin ‘Hāritheta. Jednom je vidje Allāhov Poslanik na palmi, pa je upita:

-Ko je zasadi, musliman ili kafir?

-Musliman, -odgovori Umm Mubeššir. Poslanik će na to:

-Sve što musliman posadi ili posije, pa pojede od toga insan ili ‘hajwan ili ptica, broji mu se u ‘sadaqu.

Umm Weraqah kći Newfelova

Pred bitku na Bedru zatraži Umm Weraqah od Allāhova Poslanika da joj dozvoli pridružiti se pohodu i njegovati ranjene, ne bi li joj Allāh Podario šehadet. Poslanik joj odgovori:
"Ostani u svojoj kući, a Allāh će ti Podariti šehadet."
Otada je prozvana "Šehīdeh".

U doba khilāfeta `Umer ibn Kha‘ttāba bjehu u nje rob i robinja, te ih proglasi slobodnim po njenoj smrti. Ovo se dvoje dogovori i ubiju je i pobjegnu.
Na ‘sabā‘hu reče khalīfa `Umer:

"Tako mi Allāha, ne čuh jučer tetku mi Umm Weraqah kako uči Qur’ān."
Kad je nađoše u kući reče khalīfa: "Istinu reče Allāhov Poslanik". Ubice uhvatiše i priznaše ubistvo, pa ih razapeše, po prvi put u Medīni.

Umm Kulthūm, kći `Alijeva

Umm Kulthūm je kći `Alīja sina Ebū ‘Tālibova i Fā‘timeh kćeri Resūlullāha. Rodila se šeste godine nakon Hidžre, a sam Allāhov Poslanik ju je prozvao Umm Kulthūm. Sjećala se njegove pažnje i ljubavi premda je preselio na ākhireh u petoj godini njena života.

U doba svog djetinjstva već bi čuvena Umm Kulthūm po ljepoti izraza i čistoći jezika. U jedanestoj godini života zatraži je khalīfa `Umer od oca joj `Alīja za sebe. `Alī mu reče da je mislio čuvati kćeri za sinove svog brata Dža`fera, ali `Umer bi uporan: "Oženi mi je `Alī, nema čovjeka na dunjaluku koji će je bolje paziti od mene. `Alī onda pristade, a zatim posla Umm Kulthūm s ogrtačem kojeg presavi da odnese `Umeru kao poklon, i još joj reče:
"Odnesi ovo kod Emirul mu'minīna i reci mu:" Poslao me otac, selāmi te i poručuje: "Ako ti se sviđa ogrtač uzmi ga, a ako ne, vrati ga."
Kad ga odnese `Umeru, on reče: "Allāh Blagoslovio i tebe i oca ti, prihvatam poklon."

Vrati se Umm Kulthūm ocu i reče mu:
"Nit je raširio ogrtača, nit ga je pogledao, već samo u mene."
Na to je `Alī udade `Umeru, a ovaj ode u mesdžid Poslanikov do mjesta gdje su sjedili muhadžiri, između `Āišine kuće u kojoj je bio ukopan Allāhov Poslanik i koja je bila u to doba van okvira mesdžida i minbera. Tu bi sjedili `Uthmān i Zubejr i ‘Tal‘ha i `Abdurra‘hmān bin `Awf i tu bi se khalīfa `Umer sa njima sastajao. Dođe `Umer do njih i reče:

-Čestitajte mi!
Na to ga upitaše:

-Na kome?

-Kćeri `Alīja ibn Ebī ‘Tāliba, -odgovori `Umer, a zatim dodade: "Bio sam drug Allāhovu Poslaniku, a sad smo i u rodu."

Mehr Umm Kulthūm bješe četrdeset hiljada srebrenjaka. Rodiše im se sin Zejd i kći Ruqajjeh. Ovo nam prenose Ibn Sa`d, Ibn ‘Hadžer i Ezh-Zhehebī.

`Umer bješe poznat po pravednosti i skromnosti. Svoju ženu nije predpostavljao ispred žene a‘s‘hāba koji doprinesoše uzdignuću Islāma. Bukhārī prenosi kako je jednom `Umer dijelio tkaninu među Medīnkama, pa ostade tkanina dobrog kvaliteta, te mu predložiše da je dadne kćerki Allāhovog Poslanika, misleći tim na Poslanikovu unuku Umm Kulthūm, `Umerovu ženu, a `Umer uzvrati:

"Umm Salī‘t je preča, bješe od onih koji učiniše prisegu Allāhovu Poslaniku, a ona nam šivaše mješine za vodu na dan U‘huda."

`Umer je živio životom siromaha, ne želeći da živi udobnije od Allāhova Poslanika i prvog khalīfe Ebū Bekra. Često bi ga savjetovali da dadne sebi malo oduška, ali bi on odgovorio:

"Jasno mi je što me savjetujete, ali ja ostavih svoje drugove na ovome. Ako se budem razlikovao od njih, neću ih dostići u deredži."

Umm Kulthūm bi ponekad isto pokušala, kao što nalazimo u et-‘Taberijevoj povijesti i Ibn Kethīrovom "Početku i Kraju", naturivši mu kako Dža`ferov sin oblači svoju ženu i Zubejr svoju i ‘Tal‘ha svoju, a on bi joj odgovorio:

"Zar ti nije dosta da se kaže za tebe: "Umm Kulthūm, kći `Alīja ibn Ebī ‘Tāliba i žena vođe vjernika?"

Nije ovako `Umer bio samo sa ženom. Jednom uđe kod sina mu `Abdullāha i zateče ga gdje jede meso, pa se naljuti i reče mu:

"Ti, sin vođe vjernika, jedeš meso a ljudi u oskudici! Zar ti nije dosta hljeb i so? Zar ti nije dosta hljeb i zejtin?"

Pripovjeda nam et-‘Taberī kako je Umm Kulthūm poslala na poklon vizantijskoj carici kovčežić s mirisima, a ova okupila svoje pratilje da im pokaže što je primila od kralja `Araba i kćerke Poslanika njihova. Potom joj uzvrati pismom i poklonom u vidu skupocjene ogrlice. Međutim, kad dođe ogrlica do Medīne, sazva `Umer ljude, klanja im dva rekata i reče:

"Nema khajra u poslu bez dogovora. Šta mislite o ovom poklonu? "

Neki rekoše: "To pripada Umm Kulthūm, kraljica nije pod ugovorom (da plača džizju Islāmskoj državi).

Drugi dodadoše: "I mi smo poklanjali odjeću i primali za uzvrat odjeću i prodavali."

Međutim, `Umer je razmišljao dalje: "Ali je glasonoša muslimanski i pošta je muslimanska (u vrijeme khalīfe `Umera djelovala je pošta u vidu ljudi zaposlenih da prenose poruke iz mjesta u mjesto na konju) i muslimani su ti koji su joj digli ugled kod kraljice."

Potom naredi da se ogrlica stavi u Bejtul -mal (državni imetak) a Umm Kulthūm isplati ono što potroši za svoj poklon.

Ibnul Džewzī i Ibn Kethīr spominju kako bi `Umer hodaj po noći ne- prepoznat kako bi čuo o stanju naroda za koji je bio odgovoran. Jednom začu stenjanje žene iz beduinskog šatora ispred koga sjedaše čovjek. `Umer ga upita otkud je, a čovjek odvrati:

-Ja sam od beduina, dođoh da se sretnem s vođom vjernika, da me dopadne što od njegova fa'dīleta.

-`Umer zatim upita: "Šta se ovo čuje iz šatora?"

-Nastavi svojim putem, -na to će beduin.

Ali `Umer bi uporan dok mu ne reče čovjek da su mu ženu spopali porođajni bolovi.

-Ima li ikoga sa sobom? -upita `Umer.

-Nema, ne znam nikoga ovde, -odgovori beduin.

`Umer požuri kući i reče Umm Kulthūm:

-Je si li spremna da zaradiš thewāba, Allāh ga tebi Navrati?

-Khajirli, a šta je to? -upita Umm Kulthūm.

-Žena u porođaju, nema nikog da joj pomogne, -na to će `Umer.

Umm Kulthūm uzvrati:

-Dobro, ako hoćeš, vođo vjernika.

`Umer dodade:

-Ponesi sa sobom što treba i donesi mi 'tanđžeru i masla i brašna.

Kad dođoše do šatora, uđe Umm Kulthūm ženi, a `Umer zatraži od čovjeka da pripremi vatru i stade praviti jelo. Dijete se rodi uskoro, te izađe Umm Kulthūm govoreći:

"Vođo vjernika, obraduj svog prijatelja sinom. "Kad ču čovjek da ima posla sa vođom vjernika zastidi se i stade se izvinjavati, a `Umer mu na to:

"Ostani kakav si, bolan ne bio." Onda zgotovi jelo i stavi ga pored beduina govoreći:

"Jedi brate, nisi spavao noćas i umorio si se. A sutra dođi da te otpremim." Tako i bi, i ode beduin svojima zadovoljan.

Po `Umerovoj smrti zatraži je Sa`īd ibnul `Ā‘s, ali mu ona reče:

"Žena poput mene ne udaje samu sebe, već pitaj moje." Sa`īd ode kod brata joj ‘Hasana, koji ga ne odbi, ali joj drugi brat ‘Husejn ne bi za to, i reče sestri da se ne udaje za njeg.

‘Hasan je bio obećao Sa`īdu da će ga sastaviti sa ‘Husejnom, pa kad dođe Sa`īd i vidje da nema ‘Husejna, obrati se ‘Hasanu:

- Da se to možda ne sviđam Ebū `Abdullāhu (‘Husejnu)?

‘Hasan mu potvrdi, a Sa`īd će na to:

"Ne volim da ulazim među vas nečim što ne volite."

Ovo nam spominje Ezh-Zhehebī u svojoj "Povijest Islāma", a u drugoj svojoj knjizi "Životopisi uglednih ljudi" priča nam o udaji Umm Kulthūm za svoje `amidžiće, prenoseći to od ‘Hasanova sina ‘Hasana, bratića Umm Kulthūm. On pripovjeda kako su njegov otac i `amidža došli da o tome razgovaraju s tetkom mu, a u to se pomoli i otac im `Alī poštapajući se, pa reče:

"Kćeri, Uzvišeni ti je Allāh Dozvolio da sama odlučiš, a ja bih volio da to meni prepustiš," i nastavi je nagovarati dok ne pristade da se uda za `amidžića joj `Awna sina Dža`ferova. Po njegovoj smrti udade se za brata mu Mu‘hammeda, a kad i ovaj umrije, za brata im `Abdullāha.

Sin Umm Kulthūm i `Umera, Zejd, bješe izuzetne ljepote i znanja i krupna tijela, hrabar poput oca mu.

Spominje Ezh-Zhehebī u "Životopisima" kako je Zejd bio kod khalīfe Mu`āwije u posjeti, pa ga posadi do sebe. U to će jedan od Mu`āwijinih vojskovođa, Bišr ibn Arta` da progovori, dirnuvši u Zejdova djeda `Alīja, na što ovaj skoči na njega i obori ga i stade ga daviti, a Mu`āwija naredi da odalje Bišra i izvini se Zejdu i naredi da mu se dadne stotinu hiljada srebrenjaka i po deset hiljada svakome iz njegove pratnje.

Jedne noći se zbi fitna u Zejdovom plemenu Benū ‘Adijj, pa ode Zejd da posreduje, ali ga neko probode u tami. Mati mu Umm Kulthūm pade na mrtvo tijelo govoreći:

"Ubiše mi muža na ‘saba‘hskom namazu, i ubiše mi oca na ‘saba‘hskom namazu, i ubiše mi sina na ‘saba‘hskom namazu."

Potom preseli i ona skupa sa sinom. Kad im se trebala klanjati dženaza, bjehu na okupu braća joj ‘Hasan i ‘Husejn, kao i Zejdov brat `Abdullāh sin `Umera. `Abdullāh reče ‘Hasanu:

"Istupi, pa klanjaj dženazu svojoj sestri i svom sestriću."

‘Hasan će na to:

"Ne, već ti istupi i klanjaj svojoj majci i bratu."

Umm Kulthūm, kći Ebī Bekra

Umm Kulthūmina mati bješe ‘Habība kći Khāridžeta En‘sārijka koju je Ebū Bekr oženio kao svoju drugu ženu pored prve koja bješe s njim, Esme bint `Umejs.

Otac joj khalīfa Ebū Bekr preseli na ākhireh prije njena rođenja, ali vidje u snu da će mu se roditi kćerkica. Biješe nekad dobio Ebū Bekr od Allāhovog Poslanika zemlju koju osposobi za rasada i zasadi po njoj, a onda je pokloni kćeri mu `Āiši. Međutim, kad mu se primače smrt, poželi da se njegova zaostavština podijeli nasljednicima, pa zovnu `Āišu i reče joj:

-Kćeri, nema osobe koju bi više želio da bude neovisna od ljudi od tebe, i nema osobe za koju bi mi bilo teže da živi u siromaštvu od tebe. Bio sam ti dao zemlju, a ti je nisi prisvojila. Volio bih da mi je povratiš pa da se podijeli među mojom djecom po Knjizi Allāhovoj, pošto je to nasljednički mal, tvoje dvojice braće i tvojih dviju sestara.

`Āiša upita iznenađena:

-Imam samo jednu sestru, Esmu, a koja je druga?

-U stomaku kćeri Khāridžeta (‘Habībe), vidjeh u snu da je kćerkica, pazi mi na nju!

I zaista umrije Ebū Bekr i rodi se Umm Kulthūm i bješe među nasljednicima očevim: djedom Ebū Qu‘hāfetom, dvjema suprugama: Esmom i ‘Habībom i četvero svoje braće i sestara: `Abdurra‘hmānom, Mu‘hammedom, `Āišom i Esmom.

`Āiša ju je pazila kako je najbolje mogla, i izraste Umm Kulthūm u znanjivu osobu, prenosiocu ‘Hadītha Allāhova Poslanika preko sestre joj `Āiše.

Oni koji su prenijeli dalje ‘Hadīthe koje su čuli od Umm Kulthūm nisu samo tabi`īni, već i neki od a‘s‘hāba Allāhova Poslanika poput Džabira bin `Abdullāha En‘sārije. Među prenosiocima ‘Hadītha Allāhova Poslanika čuvši ih od Umm Kulthūm je i sin joj Ibrāhīm bin `Abdurra‘hmān el Makhzūm. ‘Hadīthe koje prenosi Umm Kulthūm nalazimo u ‘Hadīthkim zbirkama Muslima i Nesaija. Tako naprimjer, u poglavlju "Vrijeme jacijskog namaza" prenosi Muslim ‘Hadīth Allāhova Poslanika koji je Umm Kulthūm čula od `Āiše:

"Jedne noći okasni Allāhov Poslanik jaciju dok noć ne odmače, a onda izađe i nađe da su ljudi pospali čekajući ga, pa nakon što klanja reče:

"Ovo je njeno vrijeme, da nije poteškoće mom ummetu."

Khalīfa `Umer ibnul Kha‘ttāb prezirao je dunjaluk, stvar koju ne mogu prihvatiti sve žene. Zbog toga su neke od njih odbile njegovu ponudu za brak, poput Umm Ebbān bint `Utbeh ibn Rabī`ah, koja reče o njemu:

"To je čovjek kojeg je ākhiretski posao odbio od dunjaluka, kao da gleda svojim očima u svog Gospodara."

Tako bi i sa Umm Kulthūm. `Umer je zatraži od `Āiše, ali Umm Kulthūm reče sestri:

-Nisam zainteresovana za njega.

`Āiša je na to naruži i reče joj:

-Zar odbijaš vođu vjernika?

Ali Umm Kulthūm odvrati:

-Odbijam. Život je kod njega bez lagodi, i on je strog sa svojim ženama. Ja za to snage nemam.

`Āiši bi mrsko da sama saopšti `Umeru odgovor, već posla po `Amra ibnul `Ā‘sa i zamoli ga da on to učini mjesto nje kako najbolje umije. Ode `Amr kod khalīfe i reče mu:

-O vođo vjernika, čuo sam nešto od čega molim Allāha da te Sačuva.

-A šta to? -upita `Umer.

-Čuo sam da si zatražio Umm Kulthūm, kći Ebū Bekra, -na to će `Amr.

-Tako je, zar misliš da sam ja bolji od nje ili ona bolja od mene? -upita ga `Umer.

-Nijedno od toga, reče `Amr, već što je mlađahna, odnjegovana kod `Āiše u životu mekanu, a ti si čovjek prijek, mi se od tebe ustručavamo i nismo u stanju promijeniti te ni za dlaku, pa kako bi ona s tobom kad bi se mimoišla s tobom u čemu, pa da se na nju obrecneš, nešto što Ebū Bekr ne bi od tebe zaslužio po pitanju svog djeteta?

`Umeru bi jasno da je `Amr poslan kao posrednik, pa ga zapita:

-A šta ćemo s `Āišom, već sam joj spomenuo stvar?

-Prepusti to meni, -na to će `Amr, a ja ću te uputiti na bolju od nje, Umm Kulthūm, kći `Alīja ibn Ebī ‘Tāliba, tako ćeš se rodom vezati za Poslanika Allāhova.

Tako i bi, i ne odbi `Alī `Umera. Ovo nam prenose et-‘Taberī i Ibn Kethīr u svojim Povijestima.

Ezh-Zhehebī nam u "Životopisima" spominje kako se Umm Kulthūm bint Ebī Bekr udala za ‘Tal‘hu ibn `Ubejdillaha, jednog od desetorice Džennetom obveseljenih od strane Allāhova Poslanika, kojem rodi sinove Zekerijju i Jūsufa i kći `Āišu.

‘Tal‘hah je bio prozvan od strane Allāhovog Poslanika ‘Tal‘hah el Khajr zbog svoje darežljivosti.

Priča mu sin Mūsā od druge ‘Tal‘hine žene kako mu dođe jednom ocu sedamsto hiljada srebrenjaka iz ‘Ha‘dramewta. Te se noći ‘Tal‘hah prevrtao ne mogavši zaspati, pa ga Umm Kulthūm upita:

-Šta je s tobom Eba Mu‘hammed?

-Razmišljam kako da obnoćim s ovolikim novcem u kući, -odgovori joj ‘Tal‘hah.

-Kad svane podijeli ga među svoljim prijateljima, -na to će Umm Kulthūm.

‘Tal‘hah se obradova ovom savjetu i reče joj:

-Allāh ti se Smilovao! Kći svoga oca!

Ujutro podijeli ‘Tal‘hah među svojim a‘s‘hābima mal što mu dođe, a na kraju ga zapita Umm Kulthūm:

-Eba Mu‘hammed, zar nije bilo i nama udjela u tom malu?

-Pa gdje si čitav dan? Što je preostalo tvoje je. -reče joj ‘Tal‘hah.

Biješe ostalo oko hiljadu srebrenjaka, -priča Umm Kulthūm.

Godine trideset šeste po Hidžri desi se fitna i ubiše minafici koji zavedoše novo primljene muslimane u Egiptu i `Iraqu protiv khalīfe `Uthmāna samog khalīfu, dok bjehu a‘s‘hābi na ‘hadždžu. `Alī bi primoran prihvatiti se khilāfeta, a `Uthmānov rođak Mu`āwija koji biješe walija u Šamu zatraži izručenje ubica od novog khalīfe.Ovaj to nije mogao učiniti, jer se nisu znale pojedinačne ubice, pa krenuše `Āišeh, ‘Tal‘hah i Zubejr da posreduju među `Alījem i Mu`āwijom.

Munāfici se pobojaše da bi im to moglo doći glave, pa tokom noći isceniraše bitku u kojoj poginuše i ‘Tal‘hah i Zubejr. Ovaj se događaj prozvao po devi koju je jahala `Āišeh, koju je `Alī nakon toga poslao sa bratom joj Mu‘hammedom za Medīnu.

Nakon ‘Tal‘hine smrti udade se Umm Kulthūm za `Abdurra‘hmāna ibn `Abdullāha el Mahzūmija, kome rodi `Uthmāna, Mūsāa, Ibrāhīma, te kćeri Umm ‘Humejd i Umm `Uthmān.

Čini se da je Umm Kulthūm preselila na ākhireh pedeset osme godine po Hidžretu, nakon sestre `Āiše u Medīni.

Selmā kći ‘Ha‘sāfeta

Selmā bješe iz plemena Tejm. Biješe žena a‘s‘hāba po imenu El-Muthennā ibn ‘Hāritheh ešŠejbāni, koji izazva stravu u redovima Perzijanaca u bitkama u `Iraqu. U "Bici na Mostu" bješe ranjen i preseli kao šehid četrnaeste godine po Hidžri.

Žena mu Selmā bješe s njim, pa oporuči prije smrti muslimanima da nastave prema mjestu zvanom el Qādisijje i oporuči da se Selmā odvede na sigurno kod vođe vojske Sa`da bin Ebī Weqqā‘sa. Po isteku `iddeta oženi je Sa`d. U Sa`dovoj vojsci bješe preko sedamdeset učesnika sa Bedra, oko tri stotine učesnika u osvajanju Mekke i sedam stotina od djece a‘s‘hāba.

Bitka na Qādisijji bila je presudna bitka i za `Arabe i Perzijance. Stoga su svi ljudi bili u isčekivanju vijesti iz Qādisijje, koja s Allāhovom Pomoću okonča muslimanskom pobjedom, koji uništiše perzijansku vojsku i ubiše im vođu Rustuma. Vođa muslimanske vojske Sa`d ibn Ebī Weqqā‘s oboli od čireva po koži koji ga sprječavahu od sjedenja, pa je morao skupa sa Selmom voditi bitku s uzvišice povrh bojnog polja.

U jednom trenutku povuče se nekolicina konjanika, a Selmā im u ljutnji reče: "Fali konjima El-Muthennā danas!", misleći na svog bivšeg muža.

Sa`d se naljuti i ošamari je, a ona mu na to:

-Je li to iz ljubomore ili kukavičluka?

Sa`d joj odgovori:

-Tako mi Allāha, ako me ti danas ne opravdaš, a vidiš svojim očima šta je sa mnom, niko me od ljudi onda neće opravdati.

Priča nam dalje Ibnul Ethīr u svojoj "Povijesti" kako se Selmā ispričala mužu i zatražila da joj oprosti. Različiti izvori, poput et-‘Taberija, Ibn Kethīra, Ibnul Ethīra, Ibnul ‘Hadžera i Ibn `Abdul Berra spominju još jednu zgodu vezanu za Selmu na Qādisijji.

U doba bitki bješe prognan iz Medīne Ebū Mi‘hdžen eth-Theqafī zbog opetovanog pijenja vina, i naredi khalīfa `Umer da se otpremi Sa`du, a ovaj ga utamniči kod sebe. Kad ču Ebū Mi‘hdžen zvuke borbe zamoli Sa`da da mu dozvoli da učestvuje, ali ovaj odbi. Onda se obrati Ebū Mi‘hdžen Selmi da mu ona pomogne i pusti ga iz pritvora da bi učestovao u bici, s tim da se nakon bitke vrati. Selmā klanja istikharu i odluči da mu udovolji molbi. Ebū Mi‘hdžen uzjaha Sa`dovu kobilu po imenu " Belqā' " i udari po neprijatelju svom žestinom. Muslimani se nisu mogli načuditi ovom nepoznatom junaku, kao i sam Sa`d, koji reče:

"Da ne znam da je Ebū Mi‘hdžen kod mene u tamnici pomislio bih da je ovo on, a da je kobila " Belqā' ".

Po završetku bitke dog dana vrati se Ebū Mi‘hdžen u svoje okove, a Selmā obavijesti Sa`da što se zbi, nakon čega ga ovaj oslobodi uzevši prije toga od njega riječ da se više ne prikučuje vinu.

Selmā rodi Sa`du od sinova: `Umejra, `Amra i `Imrāna, a od kćeri: Umm `Amr, Umm Ejjūb i Umm Is‘hāq.

Sa`d preseli na ākhireh pedeset pete godine po Hidžri, a Selmā pet godina nakon njega.

Rabāb, kći Imru-ul Qajsa

Sjeđoše u Poslanikovom mesdžidu u Medīni khalīfa `Umer, `Alī sa ‘Hasanom i ‘Husejnom i drugi a‘s‘hābi Allāhova Poslanika i

razgovaraše o bitkama u Siriji s Bizanticima, kad se pomoli nepoznat čovjek otmjena držanja i dođe pred khalīfu.
`Umer ga upita za ime, a ovaj odgovori:

-Ja sam čovjek kršćanske vjere, a zovem se Imru-ul Qajs bin Abijj iz plemena Kelb.

Prisutni su znali da je ovo vođa svog plemena, a `Umer upita:

-Što želiš?

-Želim Islām, vođo vjernika, -odgovori čovjek.

Nakon donesenog šehādeta, khalīfa naredi da se donese koplje Imru-ul Qajsu i odredi ga zapovjednikom nad onima koji prihvatiše Islām od plemena Qu‘dā` u Siriji.
Onda mu se obrati `Alī:

- `Amidža, ja sam `Alī ibn Ebī ‘Tālib, `amidžić Allāhova Poslanika, a ovo su moja dva sina od njegove kćeri Fā‘timeh. Voljeli bi smo se orodit od tebe.

Imru-ul Qajs se iznenadi, ali pribrano odgovori:

-Dobro došao, `amidžiću Allāhova Poslanika. Oženih te `Alī s Mi‘hja‘t kćerkom Imru-ul Qajs. Oženih te ‘Hasane Selmom, kćerkom Imru-ul Qajsa. Oženih te ‘Husejne s Rabāb, kćerkom Imru-ul Qajsa.

Rabāb rodi ‘Husejnu `Abdullāha, po kojem je prozvan Ebū `Abdullāhom, i kćerku Āminu, kojoj će nadjeti nadimak Sukejneh. ‘Husejnu je toliko bilo stalo do Rabāb da su mu poneki čak i prebacivali zbog toga. On bi im odgovorio pjesmom:

"Života mi tvoga, volim kuću po kojoj hode Sukejneh i Rabāb.
Noć je vezana s noću kad su mi daleko Sukejneh i Rabāb."

Khalīfa Mu`āwijeh je bio u dilemi kome da ostavi khilāfet poslije svoje smrti. Mnogi bi od djece a‘s‘hāba mogli zauzeti to odgovorno mjesto, i niko nije bio preči među njima od drugog. To bi moglo izazvati međusobno natjecanje, stoga je Mu`āwijeh na kraju odlučio da je najbolje da to mjesto prepusti sinu Jezīdu, koji se već bio dokazao kao sposoban vojskovođa i kao takav imao široku podršku. Da ne bi bilo nedoumice nakon njegove smrti, Mu`āwijeh je zatražio od muslimana da učine prisegu Jezīdu još za Mu`āwijina života. ‘Husejn, međutim, to ne učini, jer je možda smatrao da je on preči za tog mjesta. I uistinu, kad je Jezīd preuzeo

khilāfet, pozovu stanovnici Kufe ‘Husejna da im dođe, kako bi ga podržali u njegovu pravu na khilāfet. ‘Husejn ne posluša savjeta a‘s‘hāba i sinova a‘s‘hāba i krenu prema Kufi, godine šezdeset prve po Hidžri. Međutim, Kufljani iznevjeriše ‘Husejna a namjesnik Kufe ga pogubi, držeći se ‘Hadītha Allāhova Poslanika da treba pogubiti onoga koji poziva da mu muslimani dadnu prisegu ukoliko su oni već dali prisegu drugome.

‘Husejnova udovica Rabāb odbi brojne ponude za udaju govoreći:

"Tako mi Allāha, ne želim drugog svekra nakon Resūlullāha." Ovo nam prenosi Ibnul Ethīr u svojoj "Povijesti"

Nakon manje od godinu dana, i ona preseli na ākhireh.

Mejsūn, kći Behdelova

Mejsūn bješe beduinsko dijete, odraslo u pustinji, izuzetne ljepote i pameti. Khalīfa Mu`āwijeh je uze sebi za ženu, te mu rodi sina Jezīda i kćerkicu po imenu Emetu Rabbil-Mešāriq (robinja Gospodara istōkā) koja mala umrije. Ibn Kethīr u svojoj "Povijesti" ovako opisuje Mejsūn:

"Bješe žena odlučna, uzvišena položaja ljepotom, razumom i vjerom." Mejsūn prenosi ‘Hadīth Allāhova Poslanika od muža joj Mu`āwije, a od onih koji od nje prenose dalje je i Mu‘hammed, sin `Alī bin Ebī ‘Tāliba preko žene mu Khawle iz plemena Benū ‘Hanīfeh.

Jednom se Mu`āwijeh pojavi kod Mejsūn, a sa njim muško. Mejsūn se sakri i upita ga:

-Kakvo je to muško s tobom?

-Uškopljen je, liči na žensko, izađi pred njeg, -odgovori Mu`āwijeh.

-Zar ličenje dozvoljava ono što Allāh Zabranjuje? -na to će Mejsūn.

Mu`āwiju zadivi Mejsūnin odgovor, te skloni čovjeka od nje. Ovo nam prenose Ibn `Asākir i Ibn Kethīr u svojim Povijestima. Ibn Kethīr nam isto tako prenosi kako je Mejsūn dok je bila noseća s Jezīdom usnila kako izađe iz nje mjesec. Kad to ispriča majci, ova joj reče:

"Ako se poistini tvoj san, rodit ćeš onog kome se prisega daje."

Jezīd je odrastao u bistro dijete puno vrlina. Druga Mu`āwijina žena Fākhiteh bješe ljubomorna na Jezīda, jer je primjećivala koliko je Mu`āwiji stalo do njega, pored njena sina `Abdullāha koji ne bješe tako bistar kao Jezīd. Mu`āwijeh joj reče, kako prenosi Ibn Kethīr:

-Allāha mi, on je bolji od tvog sina `Abdullāha.

Fākhiteh mu odvrati:

-Nije, tako mi Allāha, samo ga ti zapostavljaš radi ovoga.

-Sad ću ti pokazati, da ga znadneš bolje, prije se pomakneš sa tvog mjesta, -na to će Mu`āwijeh.

Onda pozva sina joj `Abdullāha, pa mu reče:

-Hoću da ti udovoljim šta mi god zatražiš u ovom trenutku.

-Kupi mi lijepo pseto i lijepa magarca, -ovaj će.

-Što veliš? -obrati se Mu`āwijeh Fākhiti.

Onda pozva Jezīda, pa mu reče isto, a ovaj pade na sedždu pa reče:

"Hvala Allāhu koji poživi vođu vjernika i učini ga pastirom nad ovim stadom. Tražim od tebe, vođo vjernika, da na mene preneseš ugovor nakon tebe, i da ja vodim ovog ljeta pohod na Bizantince, i da mi dozvoliš da odem na ‘hadždž ako se vratim, i da povisiš muslimanima Sirije deset zlatnika u davanju i zbrineš ih time.

- Učinih sve što zatraži, reče Mu`āwijeh, pa onda upita Fākhitu:

-Što veliš?

-Preporuči me kod njega vođo vjernika, ti ga znaš bolje od mene, na to će ona.

Mejsūn se nije mogla naviknuti na gradski život i neprestano tugovaše za domom i pustinjom, pa je Mu`āwijeh naposlijetku rastavi od sebe i otpremi njenima u pustinju. Jezīd tamo odraste u čistom `arabskom jeziku.

Mejsūn preseli na ākhireh oko osamdesete godine po Hidžri.

Nāileh, kći Farāfiseta

Namjesnik Kufe u doba khalīfe `Uthmāna bješe Sa`īd ibnul `Ā‘s, čuven po razumnosti i ljepoti izraza koja je nalikovala načinu izražavanja Allāhova Poslanika. Kad ču khalīfa da se Sa`īd oženio beduinkom po imenu Hind iz plemena Kelb, napisa mu pismo:

"Dočuh da si oženio ženu iz plemena Kelb. Obavijesti me o njenom porijeklu i ljepoti."

Sa`īd mu napisa sažeti odgovor: "Što se tiče porijekla, kći je Farāfiseta, sina A‘hwasa. Što se tiče ljepote, bjeloputa je i visoka. Selām."

Khalīfa na to uzvrati: "Ako ima sestru, oženi mi je."

"Sa`īd obavijesti punca, a ovaj reče svome sinu ‘Dabbu, koji bješe primio Islām, dok je otac ostao kršćanin: "Udaj sestru vođi vjernika, ti si na njenoj vjeri!"

Tako i bi, i odvede ‘Dabb sestru Nāilu khalīfi u Medīnu. To bi godine dvadeset osme godine po Hidžri. Ovo nam prenosi Ibn `Asākir u "Povijesti Dimaška".

Pred polazak posavjetova Ferāfiseh kćerku:

"Kćeri, ti ideš među žene Qurejšija, a one su umješnije mirisima od tebe. Ja ti preporučujem dvije stvari: surmu i vodu. Metni surmu i namiriši se vodom, pa da mirišeš poput mješinice koju kiša orosi."

Inače je bio običaj među a‘s‘hābina da savjetuju svoje kćeri pred udaju. Veli Enes ibn Malik: "A‘s‘hābi bi Allāhova Poslanika savjetovali svoje ženskinje pred udaju na poslušnost mužu i pažnju prema njegovu ‘haqqu."

Mnoge od ovih savjeta sačuvala je povijest, poput one koju uputi `Abdullāh sin Dža`fera sina Ebū ‘Tālibova svojoj kćeri:

"Dobro se pazi ljubomore, (prema drugim ženama svog muža) jer je ona ključ rastave. I dobro se čuvaj prigovora, jer on vodi u mrskost. I drži se surme, ona je najljepši ukras, a najmirisniji je miris voda."

A ‘sa‘hābija Ebū -dDerdā' ovako savjetovaše svoju ženu:

"Kad me vidiš ljutita udovolji mi, a kad te vidim ljutitu udovoljit ću ti, inače se ne družismo."

Kad stiže Nāileh pred khalīfu, zadivi ga ljepota njena izraza i ponašanja, pa je pogladi po glavi i zadovi od Allāha berekeh u njoj i bješe mu od najmilijih žena.
Rodi mu kćerkicu po imenu Merjem. Ez-Zamakhšeri u "Potoku čestitih" spominje kako se khalīfa `Uthmān pohvalno izražavao o Nāili:

"Ne znam ženu jače pameti od nje, niti prikladnije da mi promjeni mišljenje."

Nāileh se u Medīni najviše družila sa `Āišom, koja ju je podučavala ‘Hadīthu Allāhova Poslanika, tako da nailazimo Nāilu u ‘Hadīthkim zbirkama kao prenosioca ‘Hadītha od `Āiše i od muža joj `Uthmāna. Tako nam Ibn Sa`d u "Pokoljenjima" prenosi riječi Nāile:
" `Āišeh nam je bila imam i stade u sredini ‘safa."

Poraženi Jehūdi i munāfici vidješe da se ne mogu nositi sa Islāmom na bojnom polju i da je najbolji način podrivati snagu Islāma smutnjom. Tako počeše odašiljati pisma pod imenom poznatih a‘s‘hāba u udaljene novoosvojene pokrajine poput Egipta i `Iraqa, u kojima se oni tobože žale na khalīfu `Uthmāna, što dovede to toga da rulja novoobraćenih muslimana dođe u Medīnu iz Egipta i `Iraqa dok su a‘s‘hābi bili na ‘hadždžu i ubiše khalīfu, koji sa svoje strane posla kući sinove a‘s‘hāba koji ga dođoše braniti, ne htijući da se zbog njega proljeva muslimanska krv, ali ne htijući u isto vrijeme udovoljiti traženju rulje da napusti položaj khalīfe, kako to onda ne bi postao običaj nakon njega da rulja smjenjuje khalīfu kako joj se svidi.

Ovo se zbi trideset pete godine po Hidžretu, i od tada je započela pukotina u tijelu ummeta koja više nikad nije zatvorena. Sve krivovjerne grupe van Ehli Sunneta plod su ovog rascjepa koji poče ubistvom khalīfe `Uthmāna.

Kad uđoše pobunjenici kod `Uthmāna s isukanim sabljama, prenose nam Ibn Kethīr i Ezh-Zhehebī u svojim "Povijestima", zgrabi Nāileh isukanu sablju golim rukama, na što joj pobunjenik odsječe dva prsta, a potom ubi khalīfu. Khalīfina krv se prosu po otvorenom mu‘s‘hafu. (Mu‘s‘haf se i danas nalazi u Topkapi muzeju u Istanbulu.)

Ibn `Asākir u svojoj "Povijesti" spominje priču svog učitelja koji srete tokom ‘tawafa oko Ka`beh slijepa čovjeka gdje govori:

"Allāhu moj, Oprosti mi, a ne mislim da Ćeš!"
Ovaj mu reče:
-Zar se ne bojiš Allāha?
Čovjek mu odvrati:
-Ja sam tešku stvar načinio. Zarekosmo se ja i prijatelj mi da ćemo ošamarit khalīfu `Uthmāna po obrazima ako bude ubijen. Uđosmo kod njega, kad glava mu u krilu žene, kćeri Farāfiseta. Moj joj prijatelj reče da otkrije lice `Uthmānovo da ga ošamari, ali mu ova odvrati riječima Allāhova Poslanika u pohvali `Uthmāna, te se ovaj postidi i povrati.

Onda priđoh ja, pa i meni ponovi isto, ali ga ja ošamarih, našto ona zadovi: "Allāh ti ruku Osušio i vid ti Oslijepio i grijeh ti tvoj ne Oprostio!"

Tako mi Allāha, nisam još izišao na vrata a ruka mi se ukoči i oslijepih, i ne mislim da će mi Allāh Oprostiti grijeh moj!

Veli Mu‘hammed Ibn Sirīn od poznatih tābi`īna:

"Vidio sam ruku u čovjeka, suha poput grane sasušene."

Ubistvo se desilo pred džumu, ali ga ne mogoše ukopati po danu od meteža, već iziđoše po noći Nāileh i druga žena `Uthmānova Ummul Benīn bint `Ujejneh sa četvoricom ljudi i ukopaše ga u groblju Beqī`, a dženazu mu klanja Džubejr bin Mu‘t`im.

Nāileh ostade udovicom do smrti i ne udade se, kako bi ostala `Uthmānovom ženom u Džennetu, pošto žena biva tamo s posljednim od svojih muževa.

Lejlā, kći `A‘simova, sina `Umera ibnul Kha‘ttaba

Khalīfa `Umer ibnul Kha‘ttab je imao običaj hodati po noći Medīnom neprepoznat kako bi izvidio stanje ummeta za koji bješe odgovoran pred Allāhom. Jedne noći zastade da predahne pored nekog kućerka, pa da nastavi put prema mesdžidu jer se zora približavala. Začu `Umer prepiranje iz kuće među majkom i kćerkom. Majka je tražila od kćerke da pomiješa mlijeko za prodaju s vodom, a kći joj odgovori:

-Zar nisi čula telala jučer kako veli da je Emīrul-mu'minīn `Umer zabranio da se mlijeko razređuje?

-`Umer nas ne vidi i ne zna za nas u ovo gluho doba noći! -reče mati.
Kći uzvrati rečenicom koja uzdrma `Umera:
-Mati, ako nas `Umer ne vidi, Gospodar nas `Umerov Vidi! Allāha mi, neću uraditi što je Zabranio!
`Umer potresen nastavi put prema mesdžidu, a po povratku kući posla odmah sina `A'sima koji bješe pristo za ženidbu da zatraži ovu siromašnu ali bogobojaznu djevojku, rekavši mu:
"Idi sine i oženi je, čini mi se mubarećli curom, a možda rodi čovjeka koji će predvoditi `Arabe."
Oženi `A'sim djevojku, a bi joj ime Umm `Amārah, kći Sufjāna iz plemena Theqīf. Rodi `A'simu kći Lejlu kojoj nadjedoše nadimak Umm `A'sim i drugu kćerkicu po imenu 'Haf'sah. Ovo nam pripovjedaju Ibn `Abdul 'Hakīm u svojoj knjizi o životopisu `Umera bin `Abdul-`Aziza, Ibn Džewzī u svojoj knjizi "Vrline `Umera ibn `Abdul-`Aziza", i Ibn `Asākir u svojoj "Povjesti Dimašqa".
Mala Lejlā odrasla je u porodici koja voljaše znanje. Otac joj se `A'sim rodio dvije godine poslije Hidžre, tako da je zapamtio Allāhova Poslanika, čije 'Hadīthe prenosi preko svog oca `Umera, a od `A'sima kći mu Umm `A'sim, a od nje sin joj `Umer, koji bješe khalīfa muslimana od devedeset devete do sto prve godine po Hidžri.
U Muslimovoj 'Hadīthkoj zbirci nalazimo 'Hadīth Allāhova Poslanika u poglavlju o jelima i pićima prenesen ovim lancem prenosioca, a 'Hadīth glasi:
"Krasnog li začina u sirćetu!"

Pripovijeda nam Ibn Sa`d u svojim "Pokoljenjima" i En-Newewī u svojim "Imenima" kako je brat khalīfe `Abdul Melika ibn Merwāna `Abdul-`Aziz htio da se ženi, pa reče svom tajniku:
"Proberi mi četiri stotine zlatnika od mog najčišćeg mala radi mehra, hoću da se ženim iz porodice čestite."
`Abdul-`Azizov izbor pade na Lejlu, koja mu rodi sina `Umera.
Mali je `Umer odrastao u Medīni, koja bješe središte znanja i znalaca. Pod majčinim nadzorom nauči Qur'ān napamet još kao dijete. Priča nam Ibn `Asākir kako Lejlā jednom upita sina zašto plače, a on odvrati:
"Sjetih se smrti", pa zaplaka i ona s njim.

Učitelj malog `Umera bješe ‘Salih bin Kīsān, od uleme fiqha i ‘Hadītha, a ovako se izrazi o svom učeniku:

"Nisam upoznao nikoga kod koga je Allāh Uzvišeni više u prsima od ovog dječaka."

`Umer se jednom izvuče iz majčina nadzora i uđe u štalu među konje, gdje ga ritnu neka od životinja i otvori mu ranu na čelu. Lejlā poleti sinu, a kad joj dođe čovjek, stade ga koriti:

"Šta mi uradi od djeteta, nisi mu nabavio pratioca da ga pazi kuda hoda!"

Međutim, muževljevo joj lice se ozari, a onda joj reče:

"Umukni Umm `A‘sim, blago ti se tebi ako tvoj sin bude čovjek s ožiljkom iz plemena Umejjeh!"

Khalīfa je `Umer ibn Kha‘ttab, naime, jednom usnio san, pa se probudivši se pitao: "Ko li je taj čovjek s ožiljkom od Umejevića i od mog roda, ime mu `Umer, živi poput `Umera, i zemlju ispunjuje pravdom?"

`Umerovi potomci prenosili su priču s pokoljenja na pokoljenje i tražili brazgotinu na licima svoje djece, dok je ne pronađe `Abdul-`Aziz na čelu sina mu `Umera, i obistini se san khalīfe `Umera. Ovo nam prenose et-‘Taberī i Ibn `Asākir u svojim "Povijestima".

`Abdul-`Aziz bi postavljen za namjesnika Egipta, pa i Lejlā ode s njim. Bješe i tamo čuvena po darežljivosti. Umrije prije svog čovjeka, koji onda uze sestru joj ‘Haf‘su. Ova jednom prođe pored prosjaka kojeg je Lejlā uvijek darivala, našto će ovaj: "Nije ‘Haf‘sah od kova Umm `A‘sim!", što postade poslovicom. Ovo nam prenosi Ibn Qutejbeh u knjizi "Snovi".

Ummu-dDerdā' Mlađa

Bješe joj ime Hudžejme, kći ‘Hujejja. Odraste kao jetim u kući ‘sa‘hābije Ebūd-Derdā', koji ju je vodio kao djete u ogrtaču s haljinicom koju su zvali "Burnus" u ‘halqe `ilma, gdje je Hudžejma naučila kako se uči Qur’ān i slušala tefsir i ‘Hadīth. Nakon što podraste, reče joj Ebūd-Derdā': "Pridruži se ženskim ‘safovima."

Ebūd-Derdāova prva žena bila je ‘sa‘hābijka po imenu Khajrah, kći ‘Hadreda, znanjiva žena i prenosioc ‘Hadītha Allāhova

Poslanika. Umrije u Šamu za khilāfeta `Uthmānova. Nadimak joj bješe Ummud-Derdā'.

Nakon njene smrti oženi se Ebūd-Derdā' Hudžejmom, koja dobi nadimak Ummud-Derdā' Mlađa, doj je ‘sa‘hābijka poznata kao Ummud-Derdā' Starija.

Ibn `Asākir u "Povijesti Dimašqa" sačuvao nam je neke od savjeta Ebūd-Derdā svojoj mladoj ženi:

"Ummud-Derdā', ako se naljutiš, udovoljit ću ti, a ako se naljutim, udovolji mi, inače ćemo se lahko razići."

-Jednom mi reče Ebūd-Derdā', veli Ummud-Derdā' Mlađa:

"Ne išći ništa ni od kog!"

-A ako budem u potrebi? -upitah.

-Slijedi žetioce, pa pokupi što ispadne za njima, pa samelji sebi brašno, i ne išći ni od kog išta, -reče mi.

Priča još Ummud-Derdā' Mlađa kako bi Ebūd-Derdā' upitao nakon što osvane: "Imate li jela?", pa ako ne bude reci bi: "Onda ću zapostit."

Ummud-Derdā' Mlađa je molila Allāha da joj Ebūd-Derdā' bude muž i na ākhiretu, pa joj reče Ebūd-Derdā':

"Ako to želiš, nemoj se udavati ako ja prvi umrem."

Ebūd-Derdā' umrije trideset prve godine po Hidžretu, a ‘sa‘hābija Mu`āwijeh sin Ebū Sufjāna zatraži od Ummud-Derdā' da se uda za njega, ali mu ona reče:

"Ne, Allāha mi, neću se udavati na dunjaluku, da bi se udala inšāAllāh za Ebūd-Derdāa na ākhiretu."

Čula sam Ebūd-Derdā' gdje kaže: "Čuo sam Allāhova Poslanika gdje veli: "Žena pripada posljednjem od svojih muževa." Ne želim zamjene Ebūd-Derdāu, i zatražih od njeg da zadovi od Allāha da mu budem žena na ākhiretu."

Mu`āwijeh joj onda poruči da joj preporučuje post. Ummud-Derdā' Mlađa umrije pola stoljeća nakon svog muža, ali se nikad ne udade.

Ummud-Derdā' je preuzela od Ebūd-Derdāa golemo znanje. On bješe qa‘dija Dimašqa i glavni podučavatelj qirāeta u Dimašqu,

jedan od četvorice a‘s‘hāba koji su znali Qur’ān napamet za života Allāhova Poslanika.

Veli Enes ibn Malik: "Umrije Resūlullāh, a ne znadoše čitav Qur’ān osim četvorica: Ebūd-Derdā', Mu`āzh, Zejd bin Thābit i Ebū Zejd (Sa`d bin `Ubejd od En‘sārija) Ovo prenosi Bukhārī u poglavlju "Odlike Qur’āna".

Za njega reče Allāhov Poslanik: "Mudrac je mog Ummeta `Uwejmir." (Ime Ebūd-Derdā' bješe `Uwejmir).

Ummud-Derdā' Mlađa prenosi ‘Hadīthe Allāhova Poslanika od muža joj, kao i od `Āiše, Selmana el-Fārisija i Ebū Hurejre. Od nje prenose ‘Hadīth Džubejr bin Nufejr, Redžā' bin ‘Hajweh, Junus ibn Mejsarah, Mak‘hūl eš-Šāmī i mnogi drugi. Ummud-Derdā' kad je ostarila podučavala je ‘Hadīth i fiqh, a Qur’ān bi učili pred njom u Dimašqoj džamiji kako nam prenosi Ibn Kethīr u svojoj "Povijesti".

Žene bi ostajale sa njom po noći u `ibādetu i namazu, a stopala bi im oticala od dužine stajanja, kao što spominje Junus ibn Mejsarah.

Mak‘hūl eš-Šāmī veli da je Ummud-Derdā' Mlađa sjedila u namazu kao što sjedi muškinje, a bješe faqīh (podučavaoc fiqha).

`Awn bin `Abdullāh spominje kako su joj učenici okupljeni oko nje jednom rekli:

-Dosadismo ti!

A ona će na to:

-Dosadiste mi? Nema mi `ibādeta dražeg od sjediljki znanja.

Prenosi nam `Uthmān bin ‘Hajjān rječi Ummud-Derdā' Mlađe:

"Neko veli: "Allāhu moj, Podari me rizqom, a zna da Allāh ne Spušta na njeg kišu od zlata niti od dirhema, nego među vama Razastre Svoj Rizq. Zato ako neko nešto dobije neka primi, pa ako je imućan nek dadne potrebnom, a ako je siromašan, nek se pomogne u svojoj potrebī, i nek ne odbija Allāhova Rizqa."

Ovo zabilježiše Ibn `Asākir u "Povijesti" i Ezh-Zhehebī u "Životopisima".

Spominje Ebū Zekerijjeh el Khuzā`ī kako su bili u putu, pa reče Ummud-Derdā' njihovu saputniku:

-Što te priječi da učiš Qur’ān kao što čine tvoji drugovi?

-Ne znam nego jednu suru, a toliko sam je učio da sam se zasitio, -odvrati ovaj.
Ummud-Derdā' će na to:
-Zar se Qur’ānom može zasititi? Neću ti ja biti saputnikom. Ako voliš da odmakneš, ili ako voliš da zaostaneš.
Čovjek udari svoju jahalicu i udalji se.

Prenosi nam Šihr ibn ‘Hawšeb riječi Ummud-Derdā':
"Bojazan je u srcu sina Ademova poput sagorijevanja svijeće, zar je ne vidiš kako drhće? Kad osjetiš da ti srce zadršće od bojazni od Allāha, zadovi Ga, jer se tada dova prima."
Jednom je upita čovjek:
-Osjećam u srcu bolest, a ne znam joj lijeka. Osjećam tvrdoću srca i nadanja dalekosežna.
-Posjeti groblja i pogledaj u mrtve, -reče mu Ummud-Derdā'.
Ummud-Derdā' je prezirala dunjaluk, o kome ovako reče:
"Dunjaluk je veća čarolija za srce roba od si‘hra Harūta i Marūta. Nema roba koji mu počast ukaže a da ga ne nadhrve."

Ja‘hjā bin Mu`īn spominje kako je Derdā', kći Ummud-Derdā' umrla prije nje. Nakon što je ukopa reče joj: "Idi tvome Gospodaru, a ja odoh svome", pa ode u mesdžid.

Spominje Ibn Kethīr kako je khalīfa `Abdul-Melik ibn Merwān bio od učenika u njenim sjednicama znanja, sjedivši pozadi džamije. Jednom mu reče Ummud-Derdā':
-Otkad te prvi puta vidjeh, zamišljah te khalīfom.
-A kako to? -upita on.
-Nisam vidjela boljeg govornika od tebe, ni znanijeg slušatelja, -odgovori Ummud-Derdā'.

Pripovjeda Zejd ibn Eslem kako je Ummud-Derdā' bila u khalīfinoj kući i čula ga kako prokle poslužitelja koji bješe odocnio s poslugom. Ujutro mu se obrati:
-Čuh te noćas kako proklinješ slugu!
-Usporio je bio s poslugom, -reče joj khalīfa.
Ummud-Derdā' će mu:
-Čula sam od Ebūd-Derdā' da je Allāhov Poslanik rekao:

"Proklinjači neće biti posrednici niti svjedoci Sudnjeg dana." Ovo prenosi Ibn `Asākir u "Povjesti Dimašqa. "

Ummud-Derdā' Mlađa preseli na ākhireh osamdeset druge godine po Hidžri, obavivši ‘hadždž na godinu prije. Ukopana je na greblju "Mala vrata" u Dimašqu pored Ebūd-Derdā'.

Da spomenemo neke ‘Hadīthe Allāhovog Poslanika koje prenosi Ummud-Derdā' Mlađa od muža joj Ebūd-Derdāa:

"Rekao je Allāhov Poslanik: "Ko osvane zdrav i u sigurnosti, s imetkom koji mu može biti za taj dan, kao da je čitav dunjaluk njegov. Dosta ti je od njega što ti glad utoli i `awret pokrije, a ako bude jahalica da je jašeš, pa divota! Komad hljeba i voda iz testije, a preko toga ti se piše."

U Muslimovoj ‘Hadīthkoj zbirci pripovjeda muž kćeri Ummud-Derdā', ‘Safwān ibn `Abdullāh ibn ‘Safwān:

"Dođoh u Šam (Dimašq) kod Ebūd- Derdāa, ali ga ne zatekoh u kući već zatekoh Ummud-Derdā', pa me upita:

"Hoćeš li na ‘hadždž ove godine ?"

Potvrdih, a ona će na to: "Zadovi Allāha za nas khajr. Allāhov bi Poslanik reci: "Dova se muslimana za svog brata u odsustvu prima. Pored glave mu melek zadužen, kad god zadovi za svog brata khajr, rekne melek: "Amin, i tebi isto tako." Onda odoh na pazar nastavlja ‘Safwān, i sretoh Ebūd-Derdāa, pa mi reče isto.

‘Haf‘sah, kći `Abdurra‘hmānova, sina Ebī Bekra

‘Haf‘sin otac bješe `Abdurra‘hmān, sin khalīfe Ebū Bekra, brat `Āiše, majke vjernika. Nana joj bješe Umm Rūmān, među prvim muhadžirima za koje je rekao Resūlullāh: "Koga veseli da vidi ženu od ‘hurija to je Umm Rūmān." Mati joj je Kurejbeh, kći Ebū Umejjeta iz plemena Makhzūm, sestra majke vjernika Umm Selemeh. Otac joj bješe najstarije dijete u Ebū Bekra, poznat po hrabrosti i kao vrstan strijelac. Samo u bici na Jemāmi protiv otpadnika od vjere ubio je sedmoricu neprijatelja. Bješe strog, pa mu se jednom žena Kurejbeh jednom požalila, a on joj reče:

-Ako želiš, slobodna si da odeš.

Ova međutim uzvrati:

-Ne predpostavljam ikoga nad sina ‘Sidīqova (Ebū Bekrov nadimak - iskreni). Ovo nam spominje Ibn Sa`d u "Pokoljenjima".

‘Haf‘sah se udala za el-Munzhira ibnuz-Zubejra kojem rodi `Abdurra‘hmāna i Ibrāhīma i kćerkicu Fātimu. Poginuo je skupa sa bratom `Abdullāhom koji se bješe proglasio khalīfom, tako da je ummet imao dvojicu khalīfa, jednog u Siriji, a drugog u Medīni punih osam godina, dok sedamdeset treće godine po Hidžri Umewijska vojska nije odnijela pobjedu.

‘Haf‘sah je prenosioc ‘Hadītha Allāhovog Poslanika od svog oca Abdurra‘hmāna i od tetke `Āiše, kao i od tetke Umm Selemeh. Inače, broj ‘Hadītha koje je prenijela `Āišeh iznosi dvije hiljade i dvjestodeset, dok je Umm Selemeh prenijela tri stotine i sedamdesetosam ‘Hadītha. Od ‘Haf‘se prenose učenjaci iz vremena tābi`īna poput `Irāqa bin Malika, Abdurra‘hmāna bin Thābita, Jūsufa bin Malika i `Awna bin `Abbāsa.

Ibn Sa`d nam isto priča kako je `Āišeh jednom vidjela ‘Haf‘su sa tankim ‘himārom na glavi kroz koji se nadzirahu konture, pa joj reče:
"Zar ne znaš šta je Objavio Allāh u poglavlju en-Nūr?" Potom joj dade gust
‘himār.

‘Safijjeh, kći Ebī `Ubejdeta

‘Safijjin otac bješe Ebū `Ubejdeh iz plemena Theqīf. Primio je Islām za života Allāhovog Poslanika. Khalīfa `Umer ga je postavio na čelo vojske koja se borila u `Irāqu sa Perzijancima. Poginuo je trinaeste godine po Hidžri u poznatoj "Bitci na Mostu" sa još osam stotina šehida. Most je po njemu prozvan "Mostom Ebū `Ubejdeh" zbog njegova junaštva.

Et-‘Taberī i Ibn Kethīr spominje kako je ‘Safijju nakon tri godine oženio sin khalīfe `Umera `Abdullāh. Njegov rob Nāfi`, poznati prenosioc ‘Hadītha, pripovijeda kako je `Umer poslao za mehr svog sina četristo srebrenjaka, ali ‘Safijjeh posla poruku da to nije dovoljno, na što `Abdullāh bez očeva znanja posla još dvjesto. ‘Safijjeh rodi `Abdullāhu Ebū Bekra, Ebū `Ubejdeta,

Wāqida, `Abdullāha i `Umera, a od kćeri ‘Haf‘su i Sewdeh. Svi bjehu poznati po znanosti. Ibn Kethīr ovako veli u svojoj povijesti po imenu: "Početak i kraj":

"Bješe ‘Safijjeh kći Ebū `Ubejdeta od pobožnih dobrih žena. `Abdullāh je voljaše i poštovaše. `Abdullāh je bio skroman čovjek kao i otac mu. Spominje Ezh-Zhehebī u "Životopisima" kako je `Abdullāh bin Dža`fer ponudio deset hiljada srebrenjaka `Abdullāhu za roba mu Nāfi`u kojeg je ovaj mnogo volio. Kad spomenu to ženi, ona mu reče:

-Pa šta čekaš?

`Abdullāh će na to:

-Ima nešto bolje od toga. Oslobađam ga radi Allāha!"

Nāfi` je bio poznati `ālim. Preselio je stosedamnaeste godine po Hidžri. Nāfi` pripovijeda u Ezh-Zhehebijevim "Životopisima" kako se `Abdullāh bio razbolio, pa poželi grožđa koje je tek bilo prispjelo. ‘Safijjeh posla da se kupi grozd za srebrenjak (dirhem) ali to vidje prosjak, pa zakuca na vrata i zatraži grozd, našto `Abdullāh naredi da mu se dadne. Onda posla ‘Safijjeh po drugi put, ali se isto ponovi tri četiri puta. ‘Safijjeh onda posla Nāfi`u s porukom prosjaku:

"Allāha mi, ako se opet pomoliš, nećeš od mene dobra vidjet."

`Abdullāh je bio posljednji od a‘s‘hāba koji umrije u Mekki sedamdesettreće godine po Hidžri. ‘Safijjeh je još dugo živjela nakon njega. U Malikovoj ‘Hadīthkoj zbirci nalazimo kako ‘Safijjeh nije htjela staviti surme na oči radi lijeka dok je bila u žalosti za mužem. U "Pokoljenjima" Ibn Sa`da nalazimo kako je ‘Safijjeh kao starica ‘tawāfila na nosiljci.

‘Safijjeh prenosi ‘Hadīth Allāhova Poslanika od svekra joj `Umera, od `Āiše, ‘Haf‘se i Umm Selemeh, kao i od Ebū Bekra unuka Qāsima sina Mu‘hammeda, koji bješe jedan od osmorice faqīha Medīne: Sa`īd ibnul Musejjeb (preselio devedeset četvrte Hidžretske), `Urweh ibnuz-Zubejr (devedesetčetvrte Hidžretske), Ebū Bekr bin `Abdurra‘hmān (devedesetčetvrte Hidžretske), Qāsim bin Mu‘hammed bin Ebī Bekr (stošesnaeste Hidžretske), Khāridžeh bin Zejd (stote Hidžretske), Sulejmān bin Jesār

(stosedme Hidžretske), i Salim sin `Abdullāha bin `Umera, koji bješe sin ‘Safijjinog muža `Abdullāha od druge žene.

Od ‘Safijje prenose ‘Hadīth spomenuti Salim i spomenuti rob Nāfi`, zatim grupa `uleme poput `Abdullāha bin ‘Safwāna i Mūse bin `Uqbeh, pisca djela "Maghāzi" (Bitke) za koje veli imam A‘hmed bin ‘Hanbel da je najpouzdanije djelo iz povijesti bitaka s početka Islāma.

`Amrah, kći Abdurra‘hmānova

Khalīfa se `Umer bin `Abdul-`Aziz bojao da se ‘Hadīth Allāhova Poslanika ne zametne, pa naredi nakon što se posavjetova s `ulemom, od koje je i sam bio, da se popiše ‘Hadīth Allāhova Poslanika. Tako posla glasnika u Medīni Ebū Bekru bin Mu‘hammed bin `Amr bin ‘Hazm s porukom:

"Popiši ono što je kod tebe pouzdano od Allāhova Poslanika i što prenosi `Amrah." Ovo spominje A‘hmed ibn ‘Hanbel, kao i Ibn Sa`d u "Pokoljenjima."

`Amrah ("Perla") spomenuta u khalīfinoj poruci bješe unuka ‘sa‘hābije Sa`da bin Zurāreh En‘sārije. Odrasla je u školi majke vjernika `Āiše. Postala je ženskim `ālimom u Medīni i `ālimom među ženama iz doba tābi`īna.

Prenosi nam Ezh-Zhehebī u svojoj knjizi o ‘Hadīthkim znalcima po imenu "Tezhkiretu ‘huffā‘z" kako je Qāsim bin Mu‘hammed unuk khalīfe Ebū Bekra rekao čuvenom ‘Hadīthkom `ālimu ez-Zuhriju:

"Potraži `Amru, kćer `Abdurra‘hmāna, ona je boravila u `Āišinoj kući."

Osim `Āiše, `Amrah je uzela znanje i od Umm Selemeh, majke vjernika i od sestre joj po majci Umm Hišam bint ‘Hāritheh i od ‘Habībe bint Sehl i od majke joj ‘Hamne bint Dže‘hš. Od `Amre prenose ‘Hadīth sin joj Mu‘hammed bin `Abdurra‘hmān i unuci joj El Qā‘dī Ebū Bekr bin ‘Hazm te ez-Zuhrī, Ja‘hjā bin Sa`īd, `Urweh ibnuz-Zubejr i Sulejmān bin Jesār. Sam khalīfa `Umer ibn `Abdul-`Aziz lično je pitao `Amru za fetwe, a svome je bratu Mu‘hammedu rekao:

"Nije ostao niko znaniji u ‘Hadīthima koje prenosi `Āišeh od `Amre."

Isto potvrđuje čuveni ‘Hadīthki učenjak Sufjān bin `Ujejneh koji, kako to prenosi en-Newewi u svom djelu o prenosiocima ‘Hadītha " Tehzhībul-esmā' " kaže :

"Troje je bilo najznanijih u ‘Hadīthima koje prenosi `Āišeh: Qāsim bin Mu‘hammed, `Urweh ibnuz-Zubejr i `Amrah bint `Abdurra‘hmān. "

Kada je osjetila da joj se prikučila smrt, `Amrah reče svojima :

"Odredite mi mjesto za moj grob u vrtu, (bio je blizu greblja Beqī`) jer sam čula `Āišu kako veli:
"Da se slomi kost mrtvom isto je kao da mu se slomi živom."

Ibnul-Ethīr u svojoj "Povijesti" spominje da je `Amrah preselila sto treće godine po Hidžri.

Khajrah, majka ‘Hasana el-Ba‘srija

Khajrah bješe robinja Umm Selemeh, majke vjernika, od koje uze `ilm i prenese ga na svoju djecu ‘Hasana i Sa`īda, dvojicu čuvenih `ālimā u vrijeme tābi`īna. Osim od Umm Selemeh prenosi Khajrah ‘Hadīth Allāhova Poslanika i od majke vjernika `Āiše, a od Khajre, osim njenih sinova, prenose ‘Hadīth i `Alī bin Zejd i Mu`āwijeh bin Qurrah, poznati `ālimi iz vremena tābi`īna, kao i čuvena `ālimka ‘Haf‘sah kći Sīrīna. Khajrin muž Jesār bio je oslobođeni rob iz Mejsāna pored Ba‘sre. Sin im se ‘Hasan rodio dvadeset prve godine po Hidžri. Kad bi Khajrah bila zabavljena poslom, Umm Selemeh bi zabavila odojče svojim prsima kad bi zaplači, kao što bi ga i izvodila pred a‘s‘hābe Allāhova Poslanika, koji bi dovili Allāhu za njeg. Tako je za njeg zadovio khalīfa `Umer ibnul Kha‘ttāb: "Allāhu moj, Poduči ga u vjeri i Učini ga omiljenim među ljudima."

‘Hasan je postao čuveni `ālim, a ljudi su za njeg govorili: "To je onaj čiji govor liči govoru Poslanika."

Ummul-Benīn, kći `Abdul-`Azizova

Ummul-Benīn je sestra khalīfe `Umera ibn `Abdul-`Aziza i žena khalīfe Welida ibn `Abdul-Melika, koji joj je bio `amidžić. Rodi mu `Abdul-`Aziza, Mu‘hammeda i `Āišu.

Bješe Ummul-Benīn čuvena po znanju kojeg je preuzela od poznate `uleme iz doba tābi`īna. Među onim koji su dalje prenosili ‘Hadīth od Ummul-Benīn spominje se u ‘Hadīthkim knjigama Ibn Ebī `Ableh. Sem po znanosti bješe poznata Umul-Benīn po udubljivanju u dovu Allāhu Uzvišenom. Nekad bi joj doći kōne pa se raspričaj, a ona bi se izvuci klanjat, a kad bi se povrati, reci bi:

"Volim pričati sa vama, ali kad se udubim u namaz, zaboravim vas!"

Ni muž joj, khalīfa Welid ibn `Abdil-Melik nije zaostajao. U svako bi tri dana proučio Qur’ān čitav, a uz Rama‘dān sedamnaest puta, kako nas obavještava Ezh-Zhehebī u "Životopisima".

Čuvena Umewijska džamija je iz njegova doba. Ibnul-Džewzī u svom djelu "Osobine odabranih" spominje kako je Ummul-Benīn svakog petka oslobađala po jednog roba i opremljivala po jednog borca na Allāhovu Putu. Od riječi sačuvanih od nje su i ove: "Najljepši je nakit golemi strah od Allāha u prsima."

Ummul-Benīn je naslijedila od svog oca `Abdul-`Aziza prezir prema škrtarenju. Pozovi bi žene kod sebe, pa bi ih odjeni i podjeli im zlatnika, a o škrcima bi reci: "Dosta im je što o Allāhu loše sude."

I još bi reci: "Pogana li je škrtost! Allāha mi, kad bi bila odjeća ne bih je obukla i kad bi bila put ne bih njime hodila."

Kao što bi reci: "Najveća je škrtost u onog što radi škrtosti spriječi sebe od Dženneta."

Ovo nam spominje Ibn `Asākir u "Povjesti Dimašqa", Ibn `Abdul-Berr u svom djelu "Radost sjediljki" i el-Bejheqī u djelu "Lijepo i ružno."

`Āišeh, kći ‘Tal‘he

`Āišin otac ‘Tal‘hah ibn `Ubejdillah je jedan od desetorice obveseljenih Džennetom, osmi od osoba koje su prve primile Islām.

Mati joj je Umm Kulthūm, kći khalīfe Ebī Bekra, koja se rodi po očevoj smrti.

`Āišeh odraste u školi svoje tetke `Āiše, majke pravovjernih, u znanjivu i plemenitu ličnost.

Nakon što se zadjevojči, tetka joj `Āišeh nađe pogodnu ličnost za muža u osobi svog bratića `Abdullāha, sina `Abdurra'hmāna.

Prvom djetetu nadješe ime `Imrān, po kojem dobi nadimak Umm `Imrān, a onda im se rodi još `Abdurra'hmān, Ebū Bekr, 'Tal'hah i Nefīseh ("Dragocjena").

`Āišeh je nalikovala svojoj tetki `Āiši, likom i znanjem. Od nje prenose 'Hadīth Allāhova Poslanika sin joj 'Tal'hah, bratić joj 'Tal'hah ibn Ja'hjā i drugi bratić Mu`āwijeh ibn Is'hāq, te drugi poznati tābi`īni.

Prenosi Ibn Kethīr u "Početku i kraju" riječi svog učitelja el-Mizzija: "Najučenije od žena su bile učenice majke vjernika `Āiše: `Āmirah kći Abdurra'hmāna, 'Haf'sah kći Sīrīna i `Āišeh kći 'Tal'he."

Među 'Hadīthima koji se prenose od `Āiše, kćeri Ebū Bekra preko `Āiše, kćeri 'Tal'he nalazimo u Ebū Dawudovoj 'Hadīthkoj zbirci riječi majke vjernika `Āiše:

"Nisam vidjela nikog sličnijeg likom i ponašanju Allāhovom Poslaniku od Fā'time. Kad bi ušla kod oca ustao bi i uzeo je za ruku i poljubio i posadio na svoje mjesto, a kad bi ušao kod nje, ustala bi i uzela ga za ruku i poljubila bi ga i posadila na svoje mjesto."

U Muslimovoj 'Hadīthkoj zbirci prenosi 'Tal'hah sin Ja'hje od `Āiše, kćeri 'Tal'he od `Āiše, majke vjernika:

Rekao je Allāhov Poslanik: "Najprva će mi se pridružiti među vama ona s najduljom rukom."

Prva koja preseli među nama bješe Zejneb kći Dže'hša, a biješe najdulje ruke davanjem od onog što bi sama napravi."

Nakon više od trideset godina po očevoj smrti usni ga `Āišeh kako joj veli: "Kćerkice, izvadi me iz ove vode podzemne što me muči."

Izvadiše 'Tal'hu iz groba, i nađoše ga netaknutog, kakav je ukopan, bez da mu i dlaka fali, samo što mu je strana tijela pozelenila poput blitve od vode što se slijevala po njemu. Onda `Āišeh kupi kuću u Ba'sri i zakopa oca u njoj i sagradi pored groba džamiju. Žene bi saljevale miris po grobu 'Tal'hinom, tako da je sav mirisao na mošus.

`Āišeh bješe među najljepšim ženama svog doba, tako da su mnogi razmišljali o njoj kad joj umrije muž `Abdullāh.

Prenosi nam Ezh-Zhehebī u "Životopisima" i Ibn Kethīr u "Početku i kraju" kako su sjedili pored Ka`beh Mu‘s`ab ibnuz-Zubejr i brat mu `Urweh i `Abdul-Melik bin Merwan, pa rečer Mu‘s`ab:

-Zamislite šta bi voljeli!

-Počni ti prvi -odvratiše mu.

Mu‘s`ab poželi da oženi `Āišu, kći ‘Tal‘he i Sukejnu, kći ‘Husejna, te da vlada `Iraqom.

`Urweh zaželi da bude `ālim u fiqhu i da bude od prenosioca ‘Hadītha Allāhovog Poslanika.

`Abdul-Melik bin Merwan poželi da bude khalīfa.

Svima se ispuni što zaželiše od dunjaluka.

Mu‘s`ab je bio namjesnik svog brata `Abdullāha u `Irāqu. `Abdullāh ibnuz-Zubejr je bio priznat za khalīfu u `Irāqu i Egiptu i Mekki, ali je stanovništvo u Siriji ostalo uz Umewijskog khalīfu. Tako je stanje potrajalo devet godina, dok konačno Umewijska vojska ne nadjača `Abdullāhovu, a dva brata poginuše.

`Āišeh se po treći put udade za `Umera bin `Ubejdullaha, koji umrije osamdeset druge godine po Hidžretu, i više se nakon njega ne udavaše. Živila je zaredom godinu u Mekki pa godinu u Medīni, a otiđi bi u ‘Tāif da nadgleda svoje poslove tamo. Na ākhireh preseli u stoprvoj godini po Hidžri.

‘Haf‘sah, kći Sīrīnova

‘Haf‘sin otac Sīrīn bješe rob u ‘sa‘hābije Enesa ibn Malika En‘sārije, koji ga kupi od Khalida bin Welida, koji ga zarobi u bici poznatoj po imenu "Datulin izvor" u iračkoj pustinji.

Sīrīn se vremenom otkupi od Enesa bin Malika i postade slobodan, pa se oženi robinjom u Ebū Bekra po imenu ‘Safijjeh.

Ibn Sa`d u "Pokoljenjima" i en-Newewī u knjizi "Tehzhībul-esmā' " koje govore o prenosiocima ‘Hadītha Allāhova Poslanika spominju nam kako je ‘Safijjeh imala čast da je tri od supruga Allāhova Poslanika namirišu pred svadbu, kojoj prisustvovaše osamnaestorica od učesnika bitke na Bedru i dovu činiše, dok ostali aminaše.

Sīrīnu i ‘Safijji se rodiše ‘Haf‘sah, Mu‘hammed, Ja‘hjā, Kerīmeh i Umm Selīm. S drugom ženom mu se rodi Ma`bed, Enes, `Amrah i Sewdeh.

Ibn Kethīr i en-Newewī spominju kako su sva djeca Sīrīnova bili pouzdani prenosioci ‘Hadītha Allāhova Poslanika.

‘Haf‘sah je odrasla u ovoj učenoj porodici i učila ‘Hadīth Allāhova Poslanika od majke vjernika `Āiše, Umm `A‘tijjeh En‘sārijke i Khajre, majke ‘Hasana el-Ba‘srija.

Od ‘Haf‘se ‘Hadīth prenosi brat joj Mu‘hammed i drugi poznati tābi`īni poput Qatādeta i Ejjuba.

Brat bi joj Mu‘hammed, poznat po djelu o tumačenju snova, upućivao na sestru ‘Haf‘su kad bi ga pitali za različite načine učenja Qur’āna.

Ibnul-Džewzī u djelu "Osobine odabranih" prenosi od `A‘sima el-A‘hwala: "Dođi bismo kod ‘Haf‘se bint Sīrīn, a ona bi pokri lice svojim džilbābom, virećі kroz otvor za oči, pa joj rekosmo:

-Allāh ti se Smilovao, zar ne Kaže Allāh u Qur’ānu:

"*Žene u godinama koje se više ne žele udavati, nije im grijeh da ostave odjeću ne pokazujući ukrase*" *(Poglavlje Nūr: 60)*

A ona dodade:

-Nastavite do kraja!

Pa nastaviše:

"*A da se drže čednosti bolje im je.*"

Pa reče: "Znači da zadržimo džilbābe."

‘Haf‘sin sin Huzhejl isticao se u poštivanju i poslušnosti majci. Kad bi zahladni, pripovjeda Hāšim bin ‘Hasan, naloži bi Huzhejl drva što bi ih prikupi u ljeto i trstiku u peći, pa bi stani iza majke dok bi ova klanjaj, kako bi se zagrijala bez da joj smeta dim. No, sudbina bi da Huzhejl umre prije majke, o čemu pripovjeda sama ‘Haf‘sah:

"Allāh me Obdari ‘sabrom, samo što tuga ostade u srcu."

Jedne noći čitajući poglavlje en-Na‘hl naiđoh na riječi Uzvišenog:

"*Što je kod vas prolazno je, a što je kod Allāha ostaje, i da Nagradimo one što se strpiše po najboljim što činjahu.*"*(poglavlje en-Na‘hl :96)*

Ponovih čitanje, a Allāh mi Otkloni što sam osjećala od gorčine gubitka."

‘Haf‘sah poživi blizu sedamdeset godina. Na ākhireh preseli u sto prvoj godini po Hidžri. Dženazi prisustvovaše velika masa svijeta, na čelu sa `ulemom Ba‘sre: ‘Hasanom el-Ba‘srijem i Mu‘hammedom Sīrīnom.

Fā‘timeh, kći el-Mu`azhzhira

Fā‘timeh je odrasla u kući nane s očeve strane Esme kćeri Ebū Bekra, od koje prenosi veliki broj ‘Hadītha Allāhova Poslanika.

U istoj je kući je stanovala majka vjernika Umm Selemeh, od koje je Fā‘timeh prenijela isto tako golem broj ‘Hadītha.

Treći izvor Fā‘timinog znanja bila je `Amrah, kći Abdurra‘hmāna od koje je slušala ‘Hadīth koji prenosi majka vjernika `Āišeh.

Fā‘timin muž bješe poznati `ālim iz vremena tābi`īna, Hišam, sin `Urweta sina ez-Zubejrova, Fā‘timin `amidžić. Bješe trinaest godina mlađi od Fā‘time, pa je zato `ilm uzeo od nje. Osim Hišama prenose ‘Hadīth Allāhova Poslanika putem Fā‘time Mu‘hammed bin Surāqah i Mu‘hammed bin Ismā`īl.

U knjizi Ibn S`ada "Pokoljenja" Hišam prenosi od svoje žene Fā‘time riječi Esme kćeri Ebū Bekra:

"Udjeljujte ne očekujući ništa. Ako budete čekali višak, nikad ga nećete dočekati. A ako udijelite, nećete osjetiti da ste išta izgubili."

U et-Tirmizhijevoj ‘Hadīthkoj zbirci je ‘Hadīth Allāhova Poslanika koji Fā‘timeh prenosi od Umm Selemeh:

"Ženidba postaje zabranjena dojenjem ako se napune crijeva i bude prije odbijanja od sise."

Fā‘timi i Hāšimu se rodi dvoje djece: `Urweh i Mu‘hammed, i bjehu od poznate `uleme.